

Công Nụ Bát Lôu Hệ Liệt

Tạm dịch: Chung cư Hạnh phúc

Lầu hai: Tổng tài

Tác giả: Kim Huyền

Văn Án:

Nàng được kế thừa tài sản từ trên trời rơi xuống.....

Tự nhiên biến thành đại phú bà (Nữ chủ nhân giàu có).....

Ai ngờ, vị Tổng tài từng bị nàng mắng kia...

Lại là khách thuê trọ! Chết thật!

Di? Hấn nguyên ý làm cu li (người hầu) cho nàng?

Vì nàng gặp chuyện bất bình mà ra tay cứu giúp.

Còn nói muốn giới thiệu nơi làm việc cho nữ nhân thô lỗ như nàng?

Âm hồn không tiêu tan hấn triển (cuốn lấy, bám riết không rời) lấy nàng,
đã vậy còn lớn tiếng cầu hôn!

Dọa! Tiến triển có quá nhanh hay không đây?

Hấn vì dự án bí mật của công ty bị trộm mất mà làm việc không chịu nghỉ
ngơi.

Vì sức khỏe của tổng tài đại nhân khỏe mạnh...

Nàng nguyện ý gánh vác trách nhiệm ‘Bồi ngũ’

Ân? Vậy mà khi tỉnh lại, có gì đó không đúng thì phải...

Mở đầu

Trên đời này, Lưu Du chẳng có chỉ nguyện lớn lao gì cả. Nàng chỉ có ước mơ là sống bình ổn, chỉ dựa vào tiền thưởng mà sống qua ngày, ăn chơi lêu lổng... Không muốn vì tiền lương mà chịu trói buộc, nhưng từ trước đến nay, mỗi khi nàng đầu tư vào cái gì thì nó đều...

Thật sự là nàng không có một chút tài vận nào sao?

Xác thực không có.

Thầy tướng số đã nói với nàng: Mệnh cách không có chút tài vận (Ý là cả đời chị ấy chẳng làm ra được cái gì cả), nhưng lại là người có quý tướng, khẳng định trong tương lai có thể hưởng vinh hoa phú quý.

Hôm đó, có một người tự xưng là luật sư của gia gia (ông) nàng, đột nhiên tìm tới, công bố nàng được hưởng một phần bất động sản tại Đài Bắc. Nàng có một chung cư tám tầng xa hoa, trở thành đại phú bà.

Chung cư tám tầng lầu xa hoa nhà trọ nha! Chỉ là thu tiền thuê nhà là nàng có tiền tiêu thoải mái rồi.

Chẳng qua nàng tay chưa nhuyển, chân lại nhuyển trước.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nàng thật có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý sao? Chung cư Hạnh phúc sẽ nói cho bạn biết.

§ [Tầng 2 Tổng tài](#)

MỤC LỤC

[Chương 1.1](#)

[Chương 1.2](#)

[Chương 1-3](#)

[Chương 2-1](#)

[Chương 2-2](#)

[Chương 2-3](#)

[Chương 3-1](#)

[Chương 3-2](#)

[Chương 3-3](#)

[Chương 4-1](#)

[Chương 4-2](#)

[Chương 4-3](#)

[Chương 5-1](#)

[Chương 5-2](#)

[Chương 5-3](#)

[Chương 6-1](#)

[Chương 6-2](#)

[Chương 7-1](#)

[Chương 7-2](#)

[Chương 7-3](#)

[Chương 8-1](#)

[Chương 8-2](#)

[Chương 8-3](#)

[Chương 9-1](#)

[Chương 9-2](#)

[Chương 10-1](#)

[Chương 10-2](#)

HOÀN

Chương 1.1:

Bên ngoài, mặt trời lên cao, trong phòng hoàn toàn trái ngược, không khí mát lạnh, khiến người ta có cảm giác buồn ngủ.

Lưu Dư tay chân gọn gàng làm xong hết công việc, ngồi tại chỗ làm việc vụng trộm ngủ gật. Đồng nghiệp trong phòng rì rầm nói chuyện phiếm cũng lại là bài hát ru con tuyệt vời.

Khò...

Rầm!!!

Vừa mới ngủ, bỗng một vật nặng đánh mạnh vào mặt bàn khiến nàng thiếu chút nữa rơi từ trên ghế xuống. Nàng sợ run cả người, tim đập thành thịch, nàng nhìn lên.

Nghiêm Thục Mĩ. Đương nhên là nàng.

” Thục Mĩ ti, có việc gì sao?” - Nàng cố nở nụ cười.

” Mau đi pha 6 phần cafe, sắp có khách” - Nghiêm Thục Mĩ ra lệnh.

Theo bản năng, nàng quay đầu nhìn lại các đồng sự thuộc căn phòng Hành chính tổng hợp, chỉ thấy các nàng cầm điện thoại cùng người khác nói chuyện phiếm. Đã vậy, còn có người cúi đầu lên xem truyện, có người đang đùa. Nhìn rõ mọi người đều đang rất nhàn, vì sao việc pha cafe này lại giao cho nàng?

Kỳ thật đáp án chỉ có một, đấy là Nghiêm Thục Mĩ rất ghét nàng, khó chịu vì nàng có khả năng giao tiếp tốt, mà Thục Mĩ ít có bằng hữu, ngoài công việc ra, hầu hết chẳng có ai chịu tiếp cận nàng.

Ai, cho dù nàng có được mọi người hoan nghênh thì có gì sai chứ? Thục Mĩ sao không chịu suy nghĩ lại xem vì sao cô ta không được lòng mọi người mà lại hay gây khó dễ với nàng? Thật không thể hiểu được!

” Thục Mĩ ti, đây là công việc thuộc phòng Hành chính tổng hợp?” - Nàng khách khí mở miệng.

” Có thời gian ngủ gật như vậy, chỉ gọi đi pha cafe mà đã kêu ca?” - Nghiêm Thục Mĩ cao giọng, chua ngoa hỏi.

” Nhưng mà...”

” Hôm nay, Trưởng phòng không có mặt, tôi tạm thay chức, cô có ý kiến gì sao?”

Bị nàng nói như vậy, Lưu Dư cũng chỉ im lặng.

Nàng nén giận, từ chỗ ngồi đi đến trà thất. (trong văn phòng thường có một phòng nhỏ, hay một góc khuất để chứa nước cho nhân viên)

Nàng thật sự ghét cay ghét đắng cô nàng Nghiêm Thục Mĩ! Nàng rõ ràng chưa bao giờ chọc giận cô ta, vì sao cô ta suốt ngày chĩa mũi dùi vào nàng, cố

làm nàng khó xử?

Nàng thật sự không muốn cùng người khác đối mặt, chỉ duy nhất với Thục Mĩ là nàng không có biện pháp để thân thiện cho được. Thậm chí có lúc giận quá mà nguyên cả đời nàng mãi mãi cô độc, chẳng có nổi bạn trai.

Lưu Dư than nhẹ, cảm thấy mình không nên có ý nghĩ như thế, nhưng...

Ai, nghe nói Trưởng phòng từ chức, mà người có khả năng tiếp nhận chức vụ đó là Phó trưởng phòng Nghiêm Thục Mĩ. Nếu những lời đồn đãi này là thật, nàng thực hoài nghi trong tương lai còn có thể ở lại 'Bảo Á' mà tiếp tục đi làm không nữa.

Nhưng thực sự là nàng rất cần việc làm, phần tiền lương này là tất cả chi tiêu cùng tiền thuê nhà cả tháng!

Ai, thực hâm mộ những gia đình có sản nghiệp từ cha ông để lại.

Dùng sức hít thở mạnh, bỗng cảm thấy buồn bực. Nàng đổ cafe ra chén, lập tức xoay người ra trà thất.

Bởi vì nổi uất ức không thể xoa dịu, động tác của nàng có chút phóng túng, không cẩn thận. Kết quả...

"A!" - Nàng đụng phải một người, cafe thấm hết vào người đó.

"Cafe của tôi!"

Lưu Dư sợ hãi, chỉ chú ý tới việc công lao bỏ ra nửa tiếng tại trà thất bỗng tan thành mây khói. Nàng trừng mắt nhìn chỗ cafe bị đổ, hơn nữa sẵn vì đang buồn bực, nổi tức giận bùng phát.

"Anh đang làm cái quái gì vậy? Không có mắt à!" - Nàng ngẩng đầu, giận dữ hét.

Đứng trước mặt nàng là một thanh niên diện mạo thành thực ôn trọng, hơn

nữ thể diện cao thẳng. Hấn mặc áo sơ mi trắng, trên cổ áo thắt cavat hoa văn nhẹ nhàng đơn giản. Trên trán hấn chảy ít mồ hôi, quần áo vì nước cafe mà nhìn có vẻ chật vật.

Lưu Dư cũng không có gặp qua người này. Nhưng hấn không có vẻ giống như khách hàng đến công ty có việc, hay nhân viên công ty.

” Anh là người của công ty nào? Vì sao đụng vào người khác mà không xin lỗi? Xem anh đã làm chuyện tốt gì đây, anh nói xem phải làm thế nào?”

Nàng nổi giận đùng đùng, chất vấn đối phương, sao biết tên kia lại không có nói một lời nào, chỉ cau mày nhìn nàng, làm người ta có cảm giác muốn bóp cổ hấn chết.

” Uy, anh bị câm điếc? Sẽ không nói gì?” - Nàng đi lại gần hấn, nâng cằm nhìn gã đàn ông cao hơn nàng khoảng 20 cm, kêu lên.

Nam nhân vẫn như cũ, trầm mặc không nói trừng mắt nàng.

” Uy!”

Lưu Dư tức giận, lấy tay đẩy hấn, nàng đang phát giận. Bỗng một loạt tiếng chân chạy đến gần hai người họ.

Nàng quay đầu, liền nhìn thấy ba người đứng đầu trong công ty: Tổng giám đốc, Phó tổng, cùng hướng đến chỗ nàng.

Có chuyện gì sao?

Nghi vấn mới hình thành, chỉ thấy kia bốn trưởng quan đến trước mặt nàng, sau đó cung kính khom người:

” Tổng tài”

Nháy mắt, Lưu Dư trợn to hai mắt. Nàng cúi đầu, chỉ thấy dưới bàn chân đột nhiên hiện ra một cái động thật lớn, nàng thậm chí còn không kịp mở

miệng kêu cứu, cả người liền rơi xuống...

Chương 1.2

“A!”

Một tiếng hét sợ hãi, Lưu Dư bừng tỉnh ác mộng.

Trời ạ, thật đáng sợ, thật đáng sợ, nàng đã từ chức được một tháng rồi, nhưng không nghĩ lại nằm mơ đến chuyện xảy ra một tháng trước. Ác mộng!

Nàng vẫn còn sợ hãi, nghĩ đến khuôn mặt Nghiêm Thục Mĩ đứng đó xem kịch, nàng lại tức đến nghiến răng nghiến lợi. Nhưng lại nhớ chuyện tuần trước, tâm trí nàng lại bùng bùng hưng phấn. Nàng mang đồ ăn vặt đến khu xưởng thăm đồng sự cũ, biết về tình hình nàng gần đây sau, Nghiêm Thục Mĩ không thể tin được, khiếp sợ, mặt trở nên xám trắng, Lưu Dư lại cảm thấy khoan khoái vô cùng.

Đột nhiên lại được hưởng một tầng chung cư xa hoa tại Đài Bắc khiến người ta nhất thời khó có thể tin, nhưng sự thật chính là sự thật, giờ phút này nàng thật là chủ nhân của khu chung cư tám tầng này.

“A!”

Lưu Dư đột nhiên ôm chặt chần bông, thét chói tai lăn qua lăn lại trên giường, vô cùng hưng phấn.

Tuy rằng nàng đã muốn chuyển tới sống tại khu chung cư này được nửa tháng, nhưng mỗi lần nhìn thấy căn phòng rộng lớn được thiết kế trang hoàng mà chỉ có trên tạp chí này, nàng sẽ không tự chủ được tưởng thét chói tai.

Nàng thật hạnh phúc, quá hạnh phúc, rất rất hạnh phúc nha!

Mẹ, cảm ơn người đã sinh ra con.

Ba, cảm ơn người không gây gổ với gia gia, tình nguyện buông tha cho cuộc sống giàu sang, mà cũng không phụ bạc mẹ.

Gia gia, tuy rằng chúng ta chưa từng gặp mặt, kiếp này cũng đã không cơ hội, nhưng cháu vẫn cảm tạ người, mặc dù đứa cháu này vẫn chưa từng gọi người một tiếng ‘Gia gia’. Cảm ơn gia gia vì đã tha thứ cho ba cháu vì tội bất hiếu, cảm ơn người cũng đã chịu nhận mẹ làm con dâu Lưu gia, cảm ơn người đã để lại toàn bộ gia sản, cho cháu một cuộc sống mới.

Lưu Dư vừa thầm cảm ơn, lại lăn qua lăn lại trên giường. Đột nhiên, nàng xoay người ngồi dậy, chộp lấy đồng hồ báo thức bên giường, trợn mắt.

” Xong rồi, thế mà đã hơn mười giờ!” Trợn to hai mắt, nàng thì thào thốt

lên, liền hoả tốc nhảy xuống giường, rửa mặt chải đầu, mặc quần áo chỉ trong vòng có năm phút, với tốc độ gió cuốn bão táp, lập tức ra khỏi nhà.

Đột nhiên có được một gian phòng rộng 50m² mang chính tên mình, đối với những người chỉ quen sống tại nhà trọ thuê 7m² mà nói, thì đây là chuyện hạnh phúc cỡ nào. Nhưng quả thật cũng có cảm giác cô đơn, hơn nữa nàng cũng không cần phải bận rộn đi làm nữa nên cảm giác ấy càng mãnh liệt.

Cho nên, đắn đo suy nghĩ mãi, nàng quyết định tự mình tìm bạn cùng phòng. Chỉ có điều nàng nghĩ đi tìm một người bạn, không ngờ cuối cùng lại biến thành hai người, cùng với một đứa trẻ nhỏ. Tổng cộng có ba người.

Người chủ động liên lạc với nàng tên là Vu Hàn, hiện nay hai mươi tám tuổi, hơn nàng hai tuổi, thoát nhìn còn trẻ hơn nàng.

Mặt nàng trắng nõn xinh, cùng là nữ nhân mà nhìn đều thất hồn. Nàng tóc vừa thẳng lại đen bóng, mềm mại làm người ta không nhìn được mà vuốt ve.

Nàng nói năng nhỏ nhẹ, cảm giác giống nàng xuất thân từ danh môn thế gia, là thiên kim tiểu thư. Nhưng không kiêu ngạo, có cảm giác điềm tĩnh ôn nhu.

Đây cũng chính là lý do vì sao Lư Du sau khi trò chuyện với nàng, lại không thể từ chối, khiến cho chị em nàng, cùng đứa con đến ở.

Có câu nói như vậy “Nồi nào úp vung nấy” (Không hẳn là câu này, nhưng nó có ý là người vô cùng hợp nhau. Ai có câu nào tương đương không T^T). Lư Du gặp Vu Hàn cùng chị Khúc Thiển mới cảm giác được người xưa dạy thật đúng.

Khúc Thiển, năm nay hai mươi chín tuổi, khí chất cùng diện mạo cơ hồ cùng Vu Hàn giống nhau, động lòng người. Khác biệt ở chỗ, ở nàng làm người ta có cảm giác mẫu tít, một vẻ đẹp khó hình dung mà sâu bi.

Con trai của nàng chỉ mới tròn ba tuổi, ở cái tuổi này vốn dĩ có thể vui đùa nghịch ngợm nhưng vì bệnh tim bẩm sinh mà có vẻ gầy yếu tái nhợt, thân mình cũng bé nhỏ hơn so với đứa trẻ cùng tuổi.

Nàng đoán đây có lẽ là nguyên nhân khiến nụ cười Khúc Thiển đượm buồn như vậy đi.

Trừ cái đó ra, điều làm nàng ngạc nhiên, khó hiểu thì chính là hai nàng mở quán ăn nhỏ để duy trì cuộc sống...

Không tin nổi! Hai mỹ nữ như hoa như ngọc, khí chất cao nhã lại làm loại công việc dính đầy mỡ ngấy, mồ hôi chảy ròng ròng (ý là công việc lao động tay chân cực nhọc).

Nam nhân trên thế giới này bị làm sao vậy? Mất mù? Không biết thương

hương tiếc ngọc, khiến hai đại mỹ nữ làm công việc vất vả.

Tóm lại, nàng không chỉ vừa gặp Hàn đã nhất kiến như cố, đối Khúc Thiển cũng có cảm giác như vậy. Cho nên cùng hai chị em họ ở chung chưa đến ba ngày, nàng liền có hai chị nuôi, cũng có thêm một đứa con nuôi, từ nay về sau thoát khỏi vận mệnh cô độc.

Ha ha ha, thật sự là quá tốt, nàng có người nhà, có thân nhân!

Lưu Dư mở cửa xe, đến cửa chung cư nơi ở hiện tại của Khúc Thiển và Vu Hàn, chuẩn bị giúp các nàng chuyển nhà.

”Thực xin lỗi, em ngủ quên, để các chị chờ lâu đi!” - Lưu Dư vừa bước lên lầu, đã nhanh miệng giải thích. Nguyên bản các nàng hẹn nhau khoảng chín giờ, kết quả Lưu Dư tới trễ một tiếng rưỡi.

”Hoàn hảo, chỉ là bọn chị đang lo không biết em có gặp chuyện gì không. Di động cũng không nghe, bọn chị không liên lạc được.” - Vu Hàn nói.

”Thực xin lỗi.” - Lưu Dư lại giải thích- ”Bởi vì vội ra ngoài, em lái xe được nửa đường mới phát hiện bỏ quên điện thoại, xin lỗi các chị.”

”Muốn chuộc lỗi cũng có thể, chỉ cần em giảm giá thuê nhà một nửa là được” Khúc Thiển mỉm cười, nói giỡn.

”Không thành kia vấn đề, một lời đã định.” - Lưu Dư lập tức gạt đầu.

Trên thực tế, lúc trước khi quen với các nàng, Lưu Dư đã định không lấy tiền thuê nhà, ba chị em cùng ở một chỗ bầu bạn nhưng hai chị em không chịu. Hiện tại, nghe thấy chị Khúc Thiển nói như vậy, nàng sao lại không lập tức đồng ý?

”Chị nói giỡn.” Thấy Lưu Dư nói vậy, Khúc Thiển vội vàng nói.

”Em mặc kệ, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.” - Lưu Dư nhếch miệng nói.

”Tiểu Dư.....”

”Chị, nhận ý tốt của Tiểu Dư đi, dù sao thiếu mấy ngàn tệ thu nhập, đối Tiểu Dư mà nói căn bản không quan hệ”

Vu Hàn đột nhiên mở miệng nói:

”Nhưng thật ra hàng tháng bớt được mấy ngàn tệ chi tiêu, là có thể càng sớm chữa bệnh cho Tiểu Cương, không phải sao?”

Lưu Dư mãnh liệt gạt đầu.

”Chị Vu Hàn nói rất đúng, cho nên chị cũng đừng tiếp tục tranh cãi về vấn đề tiền thuê nhà này, được không?” - Nàng nói.

”Không được, chị không đồng ý.”

Khúc Thiển kiên trì, hai tròng mắt thủy linh ôn nhã có chút khinh sàu:

” Thiên hạ không có bữa ăn không phải trả tiền.” - Nàng nhẹ giọng nói.

Lưu Dư trừng mắt nhìn về phía Vu Hàn, không biết Khúc Thiển có ý tứ gì khi nói

câu này. Nàng giống như từng có vết xe đổ, ném qua những lời này.

Vu Hàn lắc đầu. Kỳ thật nàng thời gian nàng quen biết Khúc Thiển thời gian, cũng chỉ sớm hơn Lưu Dư không đến một tháng mà thôi, về phần các nàng vì sao gặp nhau, cũng giống tình cảnh hiện tại bây, tám phần.

Chương 1-3

Đơn giản mà nói thì Vu Hàn rời nhà trốn đi, nhưng lại không có chỗ ở, may mắn gặp Khúc Thiển thu lưu nàng. Từ đó về sau nàng liền lại ở chung với Khúc Thiển, nàng ở phía sau quán, cũng làm mọi việc để sinh sống.

Khúc Thiển là một người tốt, nhưng rất ít khi nói chuyện về bản thân. Cùng ở chung với nàng hơn một tháng đến nay, Vu Hàn chỉ biết Khúc Thiển kết hôn khi còn rất trẻ, nhưng rồi lại ly hôn. Tiểu Cương cũng không phải là con ruột nàng, mà là con của một cặp vợ chồng giả làm chủ cho thuê nhà bỏ lại.

Đó là một đôi vợ chồng trẻ, nhưng thực tế là người yêu, bọn họ ôm Tiểu Cương, diễn kịch trước mặt Khúc Thiển, nói vì muốn ở cùng với cha mẹ, nên mới đem phòng cho thuê.

Bọn họ thu nửa năm tiền đặt cọc, cùng với ba tháng tiền thuê nhà, liền lấy có đem đưa nhỏ tạm bỏ lại cho Khúc Thiển, liền biến mất.

” Tốt lắm, chúng ta mau làm việc thôi.” Khúc Thiển đột nhiên vỗ tay, nói. ” Tiểu Dư, xe ở dưới lầu sao?”

” Tao!” Lưu Dư đột nhiên nhảy dựng. ” Em cũng quên mất, mau chuyển thôi!”

Ba người lập tức hành động.

Cuộc sống tại Đài Bắc quả không dễ dàng, dù chỉ là muốn tìm một chỗ dừng xe cũng là một việc khó, thật may là khu chung cư của Lưu Dư có bãi đỗ xe ngầm, để công bằng, mỗi tầng đều có hai chỗ đỗ xe. Đây cũng là lý do vì sao giá cho thuê lại cao đến vậy, 10 vạn tệ. (*Tính toán*, 1 tệ=2k Má ui)

Vừa nghe thấy cái giá trên trời này, quả thực Lưu Dư bị dọa choáng váng, bởi vì người bình thường một tháng làm sao có thể kiếm được 10 vạn tệ nha?

Cho dù có thể thì còn những chi tiêu khác? Chẳng lẽ ăn sống Tây bắc mà sống sao? (ý tỷ ấy là ăn khi không mà sống =.=)

Nhưng là Trần luật sư lại khiến nàng đại khai nhãn giới, sau khi biết ý định muốn cho thuê của nàng, mà không phải muốn bán đi, chỉ trong một tuần mà đã cho thuê toàn bộ. Ở xác định của nàng ý nguyện là muốn đem phòng ở thuê, mà không phải bán đi sau, ngăn ngừa một tuần nội hấn liền đem chung cư cho thuê hết. Hơn nữa là ký hợp đồng 1 năm liền, hay nhất là tiền bộ số tiền thuê đều đã bay vào túi nàng.

Một tháng 10 vạn, một năm 120 vạn, có đến tận 6 tầng, tổng cộng kiếm được 720 vạn tệ nha! (Chỗ này không phải là tác giả viết sai đâu, để mai ta sẽ giải thích cho các nàng >_<)

Có quá khoa trương không?

Bất quá khi nàng xem số xe của người thuê nhà, nàng thấy chẳng xa xỉ chút nào. BMW, LEXUS, đều là những dòng xe có tiếng, giá hơn 100 vạn. Khó trách bọn họ chịu bỏ ra hơn trăm vạn tiền thuê nhà.

”Đồ đạc rất nhiều, chúng ta nên mang hết một lần hay phải chia nhỏ ra?” - Vu Hàn nhìn đống đồ đạc nhồi nhét trong chiếc March, hỏi. (March, hay Nissan March, hay Mirca là một loại xe nhỏ dành cho phái nữ. *bạn thích xe này, giá bình thường nhiều màu đẹp*)

”Nên mang theo một lần thôi. Để em ấn thang máy.” - Lưu Dư nói xong, ôm lấy một túi đồ, xoay người đi đến cửa.

Nàng vừa mới bước đến trước thang máy, còn không kịp vươn tay ấn nút, thì cửa đã mở ra. Theo bản năng, nàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy người đang đứng phía trong, Lưu Dư ngạc nhiên, hai tròng mắt mở lớn.

Nghe tiếng thang máy mở cửa, ánh mắt Khương Khắc rời khỏi bản báo cáo trên tay, ngẩng đầu lên. Khi anh đang chuẩn bước ra thang máy thì lại nhìn thấy một nữ nhân quen mắt đứng ở trước cửa. Anh nhớ lại một chút, vốn là người có trí nhớ tuyệt vời, chỉ cần thấy qua là không thể quên, anh liền nhận ra nữ nhân đang nhìn anh trân trời ghen họng là ai.

“...”

Anh định mở miệng hỏi nàng, nhưng không hiểu sao nữ nhân kia bỗng thét lên, còn lấy đồng giấy tờ ném đi.

“A!”

Ở tình huống chỉ mình treo chuông, Khương Khắc cố hết sức né công kích, mày túc khởi, trừng mắt nhìn nàng.

” Làm gì?” - Anh hỏi.

” Tôi...” Lưu Dư biết đã làm sai, không biết phải nói gì nữa.

” Đã xảy ra chuyện gì?” Ôm một đồng đồ khác, Vu Hàn đi lên hỏi.

Lưu Dư lập tức xoay người, trốn sau lưng nàng.

Vu Hàn tò mò quay đầu liếc nhìn Lưu Dư, lại nhìn về nam tử xa lạ trong thang máy. không biết nói gì. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Khương Khắc nhú mày lại, đủ biết chính anh cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Anh định nói tiếng xin lỗi Lưu Dư, muốn biết nàng đã tìm được công việc mới hay chưa? Vạn vạn không thể ngờ chỉ vì nàng vô ý đổ nước cafe lên người anh mà bị mất việc. Loại khiển trách này cũng quá mức rồi, nếu như nàng đồng ý, anh sẽ giúp tìm cho nàng một công việc thích hợp.

Nhưng anh chưa kịp mở lời, nàng đã lấy giấy ném hẳn. Nữ nhân này rốt cuộc làm sao vậy?

Đợi sau một lúc lâu, vẫn không có người nguyện ý mở miệng. Nếu hai đương sự không muốn mở miệng trước, Vu Hàn trầm nghĩ nhanh chút buông đồng đồ nặng này ra.

” Thật xin lỗi, chúng tôi có thể sử dụng?” Vu Hàn hỏi nam tử, vì anh đứng chặn ở lối vào.

Khương Khắc sững sốt, lúc này mới chú ý tới người phụ nữ trước mắt cũng đang ôm mộ đồng đồ, hơn nữa xem bàn tay trắng bệch, đủ biết nó không nhẹ chút nào.

” Thật có lỗi.” Anh lập tức tránh ra, nhường chỗ cho nàng.

” Cảm ơn.” Vu Hàn mỉm cười cảm tạ.

Nàng mang bao giấy để lại trong thang máy, thở mạnh ra. Rồi cũng đem đồng giấy Lưu Dư cầm lúc nãy đặt gọn vào, mới xoay người, đẩy ngã Lưu

Dư.

” Tiểu Dư!” - Nàng kêu lên, đỡ lấy Lưu Dư.

” Làm chi?” - Lưu Dư khó hiểu hỏi.

Thực tế Lưu Dư cũng không biết nàng đang làm sao, nàng đã bị đuổi việc, không cần phải sợ Tổng tài nữa. Cho dù anh ta có thể một cước làm cả công ty chấn động, (Khắc ca là Tổng tài-CEO, hay Tổng giám đốc, trong khi Dư tỷ làm ở công ty chi nhánh. Mà thường thì nếu như chi nhánh làm ăn không tốt thì rất dễ bị công ty mẹ giải thể) là Tổng tài đại nhân mà bất kỳ ai trong công ty cũng phải nể sợ, cao cao tại thượng, là người có thể khiến cho các bậc đáng tuổi làm cha làm mẹ hắn (Để như vậy là trong suy nghĩ của Dư tỷ không có hảo cảm lắm với Khắc ca, ai bâu làm tỷ ấy mất việc) cũng phải cúi đầu. Nhưng bây giờ, mấy chuyện này cũng chẳng quan trọng với nàng, nàng đâu còn là nhân viên của hắn nữa, cũng đâu thèm tiền lương hắn trao mà sống.

Nàng căn bản không việc gì phải sợ hắn.

” Không có việc gì.” - Nàng hít sâu một hơi, lắc đầu nói.

Vu Hàn hoài nghi nhìn nàng.

” Thật vậy chăng?”

Như là muốn củng cố tin tưởng vào bản thân, nàng lại hít sâu một hơi, sau đó kiên định nói:

” Thật sự.”

Vu Hàn lại nhìn nàng một lần nữa.

” Chúng ta mau chuyển đồ thôi!”

Khúc Thiển còn đang ở bên kia chờ hai người trở về chuyển đợt thứ hai.

Lưu Dư gạt đầu, cùng Vu Hàn trở về xe March tiếp tục công việc.

Xe của Khương Khắc vừa lúc đứng đỗ trước xe March, nguyên bản đã khởi động máy chuẩn bị đi, thì thấy hai nữ nhân gầy yếu vừa nẩy khuôn một chiếc thùng lớn từ phía thùng xe đi xuống. Vừa chuyển, đôi mắt hạnh viên sanh (*Mở lớn, nghĩa đen. Hèm bik có từ tương tự T^T), thờ hỏn hỏn không ngớt. Nhất là nữ nhân chẳng hiểu vì lý do gì mà lấy giấy ném anh, mà còn kinh ngạc ở chỗ, cho dù là hai người cùng nhau khuôn thùng thì nữ nhân kia có vẻ ít tốn sức hơn, nàng mới là người cố bê cái thùng ấy.

Đủ! Anh thật sự không thể đứng nhìn được nữa.

Anh đem tắt máy, xuống xe đi đến chỗ các nàng.

” Cần hỗ trợ không?” Anh hỏi.

Nghe thấy vậy, các nàng đồng thời quay đầu lại.

Đọa! Vừa thấy anh, biểu tình Lưu Dư lại là chấn kinh.

Làm cái quỷ gì? (Thật ra đây là một câu ch** thề) Bộ dạng anh khủng bố đến như vậy sao? Khương Khắc cảm giác thập phần khó chịu.

” Cần hỗ trợ không?” Anh hỏi Vu Hàn.

Vu Hàn nhanh chóng gật đầu, lập tức lại ngượng ngùng hỏi:

” Có phiền không? Sẽ không làm chậm trễ công việc của ngài chứ?”

(Lúc đầu ta định để là anh, nhưng mấy người này mới quen nhau, gọi anh hơi kỳ) Vu Hàn nghĩ, người đàn ông này cũng không đơn giản, khí chất khác hẳn với người bình thường.

” Nếu phiền thì tôi sẽ không chủ động”

Khương Khắc trả lời đơn giản, xắn áo lên, lộ rõ bắp tay cuồn cuộn (*Dãi* Mãnh nam ak~), sau đó nhấc chiếc thùng lên.

Lưu Dư lập tức lui về phía sau, thấy hắn chỉ hơi cử động thất lưng, tay duỗi ra là nhấc được chiếc thùng mà hai nàng dùng sức ‘chín trâu hai hổ’ mà vẫn không thể nhấc nổi xuống thùng xe.

Nàng kìm lòng không được lập tức dùng sức vỗ tay, mặt kích động phiếm hồng. Thật là lợi hại! Thật là lợi hại!

Khương Khắc ngạc nhiên quay đầu nhìn nàng.

” Ách... Tôi chỉ là cảm thấy ngài rất lợi hại, cho nên mới...” Nàng nói nhát gừng, ngắt quãng, chân tay luống cuống nói.

” Cảm ơn.”

Miệng khẽ nhếch, đột nhiên cảm thấy mặt nàng hồng hồng rất đáng yêu.

” Cái này cũng chuyển đến thang máy lý sao?” - Anh hỏi Vu Hàn.

” Đúng vậy, phiền ngài. Cảm ơn.” - Vu Hàn vội vàng gật đầu.

Có anh hỗ trợ, mọi thứ bên trong xe đã thoáng chốc được chuyển đến thang máy.

” Cảm ơn” - Vu Hàn lại nói lời cảm tạ - ” Tôi tên Vu Hàn, nàng kêu Lưu Dư, chúng tôi ở tại tầng tám. Nếu có chuyện mà chúng tôi có thể giúp đỡ, xin đừng khách khí, cứ việc mở miệng.”

Khương Khắc gật đầu, sau đó xoa người rời đi.

Chương 2-1

Gần nhất, thế giới có xu thế trẻ hóa tầng lớp lãnh đạo, những năm gần đây, những người đứng đầu các tập đoàn hầu hết đều khá trẻ, đều ở độ tuổi từ 40, 50. Mà những vị chủ tịch, tổng tài khoảng 30 cũng là có khối người, Khương Khắc là một trong số đó.

Năm nay Khương Khắc 33 tuổi, 5 năm trước, anh được cha cùng các bạn hùn vốn, mở ‘công nghiệp Bảo Á’ chuyên sản xuất các linh kiện ô tô làm mục tiêu phát triển. Chỉ trong vòng 5 năm ngắn ngủi, số tiền thu nhập chỉ từ mấy trăm vạn tệ đã lên đến hơn 10 triệu tệ.

Cách kinh doanh mạnh mẽ làm cho những nhân viên cao tuổi cũng cảm thấy có áp lực, mà những nhân viên trẻ tuổi có năng lực lại có ‘vũ đài’ để phát huy.

Hiện nay từ Đài Loan đến đại lục, Nhật Bản, Hàn Quốc, Singapore, thậm chí cả Mỹ, nếu đã nhắc đến những sản phẩm ô tô cơ hồ đều phải nhắc đến ‘Bảo Á’ khiến cho mọi người hoài nghi anh làm thế nào mà có được năng lực như thế?

Anh ta cũng đã từng trả lời vấn đề này, anh đã nói:

” Muốn trở thành người lãnh đạo, thì phải tự mình mài dũa năng lực, độc lập bên ngoài thì mới nhận rõ được công ty của bản thân ra sao, tìm kiếm những nhân tài có thực lực và sở trường mà mình không có.”

Đây là câu nói của Warren Bennis ([Tai đây](#)), đây cũng là bí quyết thành công của anh.

Bất quá những người đàn ông như vậy đều có một khuyết điểm: Quá nhiều công việc.

Việc nhiều đến mức không thời gian ngủ, cũng chẳng có thời gian nghỉ ngơi, giải trí, thậm chí có nỗi bạn gái.

Thân là người đàn ông độc thân của công ty quốc nội nổi tiếng, anh luôn được nữ giới hâm mộ, nhưng bạn đến mức quen bạn gái cũng không ra kết cục gì. Thật không thể tin được.

Cũng bởi vậy, một năm gần đây, đối với việc quen bạn gái, anh cũng không cảm thấy hứng thú nữa, tình nguyện đem thời gian rảnh dưng để làm việc, ngồi chơi, ngủ.

Nhưng hiện tại, ngay giây phút này, mở ra tài liệu nghiên cứu sản phẩm, anh vẫn không thể tập trung được. Trí óc anh tràn ngập hình ảnh người con

gái vỗ tay hưng phấn, khuôn mặt đỏ bừng, hết sức đáng yêu.

Lưu Dư, đó là tên em.

Mái tóc em cắt ngắn, kiểu tóc có chút phóng khoáng. Nhớ đến hình ảnh lúc em bị anh dọa đến mức cứng đờ, thật khác xa với bản tính to gan thường ngày. Nhưng chính vì thế lại càng hợp với khuôn mặt em.

Gương mặt nho nhỏ, mi không chỉ cong mà dày, môi không son mà đỏ mọng, thiên sinh lệ chất, vô cùng đáng yêu.

Nói thật, nếu như so sánh em không đẹp bằng người bạn sống cùng phòng Vu Hàn, cũng không cao nhã giống Vu Hàn, cũng không biết cách tiến thoái (cách xã giao).

Nhưng ánh mắt anh không thể tự chủ mà luôn nhìn đến bóng hình em, thậm chí ngay cả lúc họp cũng không quên được.

Khương Khắc khẽ thở dài, không biết anh đang bị làm sao vậy. Chỉ mới gặp một người có hai lần mà không thể nào quên.

Anh không tin được, lắc đầu.

” Tổng tài, ngài cảm thấy sản phẩm mới này có vấn đề sao?” - Giang Sâm cộng sự của anh, ngạc nhiên mở miệng hỏi.

” Cái gì?” - Anh ngẩng đầu.

” Tôi muốn hỏi Tổng tài có phải phát hiện sản phẩm mới này xuất hiện vấn đề sao?”

Khương Khắc khó hiểu nhìn lão Giang:

” Vì sao cậu lại hỏi vậy?”

” Bởi vì Tổng tài vừa lắc đầu.”

” Phải không?” - Anh sững sốt - ” Thật có lỗi, tôi có việc cần phải suy nghĩ. ”

Chương 2-2

” Thật sự là rất ngạc nhiên, tôi rất ít khi thấy trong lúc họp mà Tổng tài lại phân tâm như vậy. Không biết Tổng tài đang suy nghĩ về cái gì?”

Giang Sâm nhíu mi, tò mò hỏi.

Khương Khắc mỉm cười, nhẹ nhàng nói băng quơ:

” Không có gì.”

” Học Tân?”

Giang Sâm quay đầu nhìn trợ lý Tổng tài, nhíu mày hỏi.

Bọn họ hợp tác đã năm năm, tuy rằng ở bên ngoài là quan hệ thủ trưởng và cấp dưới. Nhưng nếu nói về tình cảm riêng thì họ là bạn bè tốt.

” Mình cái gì cũng không biết, cậu đừng hỏi nha.” Uông Học Tân vô tội lắc đầu, quay đầu nhìn Thủ trưởng, trên mặt đồng dạng viết chữ ‘Tò mò’.

” Mình chẳng có gì để nói cả. Cho nên tốt nhất là hai người không cần quan tâm, nếu được thì chú ý vào công việc đi.”

Khương Khắc liếc mắt nhìn hai người họ một lần, họ lập tức cúi đầu nhìn chăm chú bản báo cáo trên tay.

” Nhưng thật sự không có gì?” - Giang Sâm không buông tay, thử hỏi.

” Nếu còn muốn biết thì chuẩn bị viết đơn xin từ chức đi.” - Anh cũng không ngẩng đầu lên, nói.

” A?”

Nháy mắt, Giang Sâm mở lớn hai mắt, sau đó lại gượng cười:

” Mình không hỏi nữa, mình chẳng tò mò chút nào cả.”

Khóe miệng Khương Khắc run rẩy liếc nhìn Giang Sâm, rồi lại nhìn bản báo cáo trong tay. Vẻ mặt có chút đăm chiêu.

” Xem ra, chờ một thời gian nữa thì sản phẩm mới này sẽ có thành tựu lớn”

Anh ngẩng đầu, vừa lòng mỉm cười.

Giang Sâm tin tưởng mười phần, gật đầu phụ họa:

” Đúng vậy, nếu như thí nghiệm sản phẩm mới đạt thuận lợi tốt, mình cá khoảng nửa năm thôi, thì chúng ta có thể sản xuất một lượng hàng lớn, và... chờ đếm tiền.”

” Xem ra, thời gian kế tiếp chúng ta sẽ bận bù đầu rồi.” - Uông Học Tân mỉm cười nói.

” Giang Sâm, năm nay cậu bao nhiêu?”

Khương Khắc nhìn hai người trợ thủ đắc lực, thỉnh linh mở miệng hỏi.

” Mình?” - Anh sửng sốt - ” Ba mươi sáu tuổi. Tại sao lại đột nhiên hỏi?”

” Còn cậu, Học Tân?” Khương Khắc lại hỏi.

” Tôi kém Tổng tài một tuổi.” - Uông Học Tân trả lời.

” Nói như vậy, hai người đều đã đến tuổi lập gia đình, nhưng là vì sao vẫn độc thân? Tại vì công việc?” - Khương Khắc hỏi.

Giang Sâm cùng Uông Học Tân nghe vậy, nhin không được liếc mắt nhìn nhau.

” Tổng tài, tại sao lại tự nhiên hỏi như vậy?” Ông Học Tân kỳ quái hỏi.

” Mình chỉ nghĩ đến mấy năm gần đây, thấy hình như đã giao cho hai người quá nhiều việc, cũng đòi hỏi khắt khe khiến hai người đã tới tuổi lập gia đình rồi mà vẫn ‘Cô đơn chiếc bóng’.” (Chém, chém. Nguyên văn là: Vẫn chưa lấy vợ.)

” Tổng tài?” - Ông Học Tân kinh ngạc.

” Giang Sâm, mình tính năm tới nếu như kế hoạch phát triển sản phẩm này hành công, thì có lẽ sẽ để hai người thư thái đầu óc một chút. Không cần gấp gáp như vậy, nếu như có thời gian thì đi làm quen. Học Tân, cậu cũng vậy.”

Giang Sâm cùng Ông Học Tân lại nhìn nhau chăm chăm, không biết mở lời như thế nào.

Tổng tài @_@, cậu làm sao vậy?

” Được rồi, hội nghị đến đây là chấm dứt. Giang Sâm, vất vả.”

Khương Khắc mỉm cười đứng dậy, đi ra phòng họp.

” Gần đây đã xảy ra chuyện gì?”

Giang Sâm mờ mịt quay đầu hỏi Ông Học Tân. Ông Học Tân lắc đầu.

” Tổng tài lại là lạ như thế nào ấy?”

Ông Học Tân ngó nhìn Khương Khắc, lại mở miệng:

” Không biết, nhưng mình sẽ đi tìm hiểu.”

Vì để chúc mừng việc ba người lớn, cùng đưa bé chính thức ở chung, Lưu Dư dùng March chở Vu Hàn, Khúc Thiển cùng Tiểu Cương đi ăn nhà hàng.

Căn cứ vào các yếu tố: Phục vụ tốt, đồ ăn ngon, vệ sinh sạch sẽ, ba người cùng chọn một nhà hàng ẩm thực có tiếng. Các nàng vui vẻ thưởng thức, còn về phần Tiểu Cương thì ăn được một nửa đã ngủ say trong lòng Khúc Thiển.

Ba người vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, bất tri bất giác từ 6 giờ chiều, mà đến hơn 9 giờ tối rồi, ăn suốt ba giờ.

” Thật không để ý tới, thời gian trôi qua nhanh quá!” Lưu Dư vừa nói, vừa lái xe ra khỏi bãi đỗ.

” Đúng vậy, nếu như không phải chị vô tình liếc nhìn đồng hồ đeo tay, thì có khi chị em mình có thể ngồi ở đây cho tới khi nhà hàng đóng cửa ấy chứ!”
- Vu Hàn cười nói.

” Ăn đến khi nhà hàng đóng cửa cũng không sao, chỉ là vì Tiểu Cương đã

ngủ.” Khúc Thiển cúi đầu nhìn tâm can bảo bối (báu vật trân quý) trong lòng, nhẹ giọng nói.

” Nói thật, em cứ nghĩ Tiểu Cương sẽ ngủ không quen, ai ngờ thằng bé lại ngủ gật trong nhà hàng.”

Vu Hàn quay đầu nhìn thoáng qua ở Khúc Thiển trong lòng ngủ say Tiểu Cương.

” Vốn chị cũng rất lo về việc này, nhưng giờ thì yên tâm rồi.” - Khúc Thiển mỉm cười nói.

” Chị Thiển, lúc trước chị có đưa Tiểu Cương đi chơi xa không? Bằng không sao lại biết Tiểu Cương khó ngủ?” - Lưu Dư tò mò hỏi.

” Bởi vì Tiểu Cương bị bệnh tim bẩm sinh nên phải ở bệnh viện vài lần.”

” A.” Lưu Dư sững sốt, sau đó xin lỗi:” Thực xin lỗi.”

“Không cần như vậy.”

Khúc Thiển mỉm cười, lắc đầu.

Lưu Dư nhìn Khúc Thiển ngồi phía sau qua chiếc gương chiếu hậu (Phải hông ta, là cái gương ở trước mặt à), muốn mở miệng nói cái gì thì Vu Hàn ngồi bên cạnh, bỗng hét lên:

” Cảnh thận!”

Để tránh vật cản ở trước xe, Lưu Dư lập tức đạp chân thắng, vội vã tránh chướng ngại phía trước. Một âm thanh bén nhọn vang lên, nhưng làm ba người phụ nữ bên trong xe trợn mắt kinh ngạc lại là thanh âm phát ra từ phía sau.

” Phanh!”

Đột nhiên, từ phía sau có một vật nào đó chắn lại, làm ba người trong xe đổ về phía trước. Khúc Thiển vì bảo vệ Tiểu Cương, đạp mạnh vào lưng ghế trước.

Việc này rốt cuộc tại sao lại xảy ra? Mặt Lưu Dư trắng bệch, không một chút máu, đầu óc trống rỗng.

” Uy, xuống xe.” Ngoài cửa xe, một gã đàn ông trung niên nổi giận đùng đùng, gõ mạnh vào cửa kính, hét lên.

” Tiểu Dư...”

Vu Hàn không biết phải làm sao. Gương mặt nàng cũng trắng bệch, không

có chút máu.

” Không có việc gì, để em xuống xe xem sao.”

Lưu Dư miễn cưỡng tỉnh táo lại, mỉm cười, an ủi nàng.

” Chị em mình cùng xuống xe.”

Vu Hàn không chút do dự nói. Tuy rằng nàng chưa bao giờ chạm qua loại này sự, hơn nữa cái tên bên ngoài kia thoạt nhìn thật đáng sợ, nhưng là ngay cả như vậy, nàng cũng không thể làm cho Lưu Dư một người xuống xe nơi đi để ý chuyện này.

Lưu Dư mỉm cười, nhìn nàng, không cự tuyệt. Sự thực là bảo nàng một mình đối mặt với lão giả về mặt ‘Lai giả bất thiện’ kia, nàng cũng không có can đảm.

Hai người đồng thời đẩy cửa, xuống xe.

Chương 2-3

“Khôn kiếp!”

Gã đàn ông hung hãn kia vừa mở miệng đã chửi thề.

” Đàn bà các cô lái xe kiêu gì thế hả? Có thật là có bằng lái không vậy? Xem các cô đã làm chuyện tốt gì đây? Mẹ kiếp! Nói đi, định bồi thường tao như thế nào?”

Hắn chỉ vào đầu chiếc xe đã bị bóp méo, phần nộ hết to.

” Tiên sinh, xin hãy ăn nói lịch sự một chút!” Vu Hàn nhin không được mở miệng nói, thật sự chị không được mấy người miệng lưỡi thô tục.

” Mà nói cái gì?”

Gã đàn ông trừng mắt giận dữ hét, bộ dạng hung thần ác sát. Vu Hàn không nhin được, bất giác lùi về phía sau.

” Là... là ông đâm vào chúng tôi, vì sao muốn chúng tôi bồi thường?” - Lưu Dư hít một hơi, cố lấy dũng khí, mở miệng.

Gương mặt gã đàn ông trung niên càng hung hãn, quay sang nhìn nàng:

” Mà nói cái gì?”

Cô không tự chủ được, rụt cổ, nuốt nước miếng:

” Không có, ông muốn bồi thường bao nhiêu tiền?” - Cô sửa miệng.

” 10 vạn tệ.” - Gã dùng công phu sư tử ngoạm hò hét.

” Cái gì?! 10 vạn tệ?!” Lưu Dư trợn to mắt. Đầu xe lão ta tuy bị đâm đến bẹp rúm, nhưng nếu có đem đi sửa cùng lắm chỉ mất khoảng 1 vạn, nhiều nhất dùng 2 vạn tệ là giải quyết được rồi. Nhưng lão ại đòi tận 10 vạn tệ?! Đây chắc chắn là ăn cướp mà!

” Như thế nào? Có ý kiến gì?”

” 10 vạn tệ là quá nhiều, đây chính là ăn cướp!!!” - Vu Hàn không nhịn được, mở miệng.

” Nói cái gì?”

Lão phun hỏa, chuyển hướng Vu Hàn. Chị sợ tới mức nhất thời câm như hén.

” Đã xảy ra chuyện gì?”

Một tiếng động thình lình xen vào cuộc nói chuyện giữa ba người, Lưu Dư nhanh chóng quay đầu. Cô nhận ra không biết từ lúc nào Tổng tài đã đứng bên cạnh chiếc xe March.

” Tổng tài...”

Cô lấy vẻ mặt được cứu rồi nhìn anh, thẳng đến giờ khắc này, cô mới xấu hổ phát hiện ra bản thân không biết tên họ anh là gì. Thế mà cô đã làm tại ‘Bảo Á’ ba năm. Khương Khắc đi đến chỗ cô, chen giữa Lưu Dư cùng gã đàn ông nọ, kiểm tra tình trạng hư tổn của hai bên. ([T] Chuyện, nghề của chàng mà lại =.=)

” Có gọi cảnh sát không?” - Anh mở miệng hỏi Lưu Dư.

” A?”

Nàng sửng sốt, sau đó lắc đầu:

” Tôi nghĩ nên tự hòa giải là tốt nhất.” Cô liếc mắt nhìn gã.

” Cho nên, cô muốn đòi bao nhiêu tiền?” Khương Khắc lại hỏi.

” A?” Lưu Dư ngơ ngác nhìn anh, nghĩ cô đã nghe lầm.

” Xe đằng sau đâm phải xe phía trước, vậy thì sai lầm chính là xe phía sau. Nếu như cảnh sát tới thì họ cũng sẽ nói như vậy thôi. Đương nhiên là bây giờ nên đòi người gây tai nạn phải bồi thường, đúng không nào?”

Khương Khắc chọn mi, ôn hòa mà thông thả nói.

Sau, anh quay đầu nhìn gã đàn ông dữ tợn kia, đôi mắt ôn nhu đột nhiên trở nên sắc bén, làm cho đối phương không tự chủ được rùng mình, không dám đối diện với anh.

” Vị tiên sinh này, ngài là muốn giải hòa, hay là muốn gọi cảnh sát đến?” - Không nhanh không chậm, anh mở miệng hỏi.

” Tôi...”

Gã vô ý thức, nuốt một ngụm nước miếng, giác quan thứ sáu đang nói cho gã biết, người đàn ông trước mặt không phải là kẻ dễ chọc:

” Tôi đương nhiên là muốn giảng hòa rồi, nhưng phải là mấy cô kia bồi thường tôi mới đúng!”

Gã kiên trì, nhưng ngữ khí cũng không dám hung ác như vừa nãy.

” Nha? Vì sao?”

Mày Khương Khắc lại nhú cao hơn một chút.

” Bởi vì nếu không phải mấy cô kia đột nhiên thắng gấp thì tôi làm sao đâm phải? Tất cả là lỗi của bọn họ.”

Gã không muốn buông tha cho cơ hội ăn vạ này.

” Ý của ngài là ngài đã thực hiện đúng khoảng cách an toàn?”

Gã cứng họng:

” Tôi..... Đương nhiên là có!”

” Cho nên mới không chịu nhận là đã làm sai?”

” Đúng vậy.”

” Được rồi, một khi đã muốn như vậy thì gọi cảnh sát tới đây!”

Khương Khắc nhẹ nhàng băng quơ, sau đó trực tiếp lấy di động. Vừa thấy anh lấy di động ra, gã đàn ông kia vội vàng mở lớn hai mắt.

” Chờ một chút.” - Gã đột nhiên kêu lên.

Khương Khắc thông thả, ngẩng đầu lên nhìn gã.

” Chỉ là vết trầy nhỏ mà thôi, không cần phải gọi cảnh sát.” - Gã đột nhiên hào phóng, cười cười - ” Chẳng lẽ ngài không biết, việc cảnh sát sẽ làm chính là viết hóa đơn phạt đi?”

” Cho nên?” Khương Khắc khí định thần nhàn, nhìn gã.

Miệng gã run rẩy, không thể trả lời.

Con mẹ nó, nếu không phải tại vì lúc trước ở nhà bạn, gã đã uống một ít rượu, mà dạo này cảnh sát thường mang thiết bị kiểm tra nồng độ cồn, nếu không gã cũng chẳng ngại gọi.

” Quên đi, quên đi, tại Lão Tử là được.”

Gã xoay người, trong chốc lát liền lái xe rời đi.

Lưu Dư cùng Vu Hàn đồng thời, thở dài nhẹ nhõm.

” Cám ơn ngài đã lại giúp chúng tôi một lần.” - Vu Hàn lòng đầy cảm kích, tiến lên nói với Khương Khắc.

” Tiểu thư lái xe?” - Anh hỏi.

Vu Hàn sững sốt một chút, lắc đầu:

” Không, lái xe là Tiểu Dư.”

” Cô?”

Anh đột nhiên nhìn Lưu Dư.

Trên mặt hiện rõ nghiêm khắc cùng tức giận, sợ tới mức Lưu Dư lùi nhanh về phía sau.

Hắn ta làm chi mà tức giận như vậy? Sao lại dọa người như thế? Cô nhớ là mình bây giờ không có đồ cafe lên áo hắn, cũng không lấy đồ quăng hắn, hắn làm chi mà tìm nạng tính toán sổ sách? Dọa chết người.

” Tôi... tôi...”

Cả người cô co rúm lại, đột nhiên không biết muốn nói gì.

” Thực xin lỗi!” - Cô đột nhiên cúi đầu giải thích.

” Chỉ xin lỗi là đủ?”

Khương Khắc không ngăn được lửa giận bốc lên, giữ chặt hai vai cô, cắn răng thốt ra.

” A?” Lưu Dư sợ hãi, kêu lên. Cô không rõ, giờ phút này mình đang sợ hay là mù mờ, khó hiểu nữa. Rốt cuộc là cô đã làm gì chọc hắn? Trừ bỏ có hai lần ngoài ý muốn, cô thật sự không nghĩ ra được. Xe cô lái có vấn đề sao? Nếu không, chẳng lẽ lúc này vô tình đụng phải xe hắn cho nên hắn mới tức giận như vậy?

” Cô lái xe như thế nào vậy? Cô có bằng lái hay không, có đầu để nghĩ hay không? Chẳng lẽ cô không biết khi lái xe phải tập trung tinh thần, lấy an toàn làm đầu?”

Khương Khắc phẫn nộ, quát.

” Tôi lái xe rất tốt...” - Lưu Dư miễn cưỡng mở miệng biện giải, lại bị đánh gãy.

” Cẩn thận? Nếu quả thực là vậy thì sẽ xảy ra chuyện vừa rồi sao? Nếu cô không muốn sống thì cũng đừng có kéo người ta chết cùng! Nếu như vừa rồi, lực va đập mạnh một chút, thì cái xe March này đã sớm trở thành đồng sắt vụn rồi! Mà người trong xe cũng mất mạng luôn!!!”

Hắn quát lớn, không dám nghĩ đến hình ảnh đáng sợ này nữa. ([T] Và ca đã động lòng =.=)

Vừa nhìn thấy cô đứng bên cạnh hiện trường tai nạn, đầu óc anh liền trống rỗng. Khi anh phát hiện mình đang làm cái gì thì xe đã đỗ cạnh ven đường. Anh lập tức đi vào, thay cô xử lý. Bề ngoài thoạt nhìn anh rất bình tĩnh tự nhiên, xử lý thành thạo, nhưng khi nhìn rõ tình trạng hư hỏng của chiếc xe, nội tâm đã sớm nổi cơn tam đào mãnh liệt. Đầu xe kia bị co rúm vào khoảng 50cm, lõm xuống chưa đầy 5 cm. Nhưng mà chiếc March thì khác, mui xe

đều bị bóp nát, ấn sâu vào trong khoang.

Chỉ cần lực va đập mạnh hơn một chút, là toàn bộ người bên trong sẽ bị thương...

Càng nghĩ anh càng cảm thấy sợ hãi.

Những người cũng nghề nói không khó khăn nào có thể làm khó anh, nhưng hiện tại bây giờ, rõ ràng có thể nghe rõ tiếng tim đập trong lồng ngực.

Cô khiến anh sợ chết khiếp!

” Tôi... Nhưng tôi không sao nha, một vết thương cũng không có.”

Lưu Dư rút cổ. Hấn dữ quá. Khó trách mấy người Tổng giám đốc, hay Phó Tổng giám đốc đều phải nể hấn ba phần.

Khương Khắc trừng mắt nhìn cô đang ra sức hít thở, cố ép bản thân tỉnh táo lại, thậm chí còn chưa khiến cô yêu anh, nhưng chắc anh đã bị cô làm tức chết rồi!

Yêu cô?

Đúng vậy, anh luôn hoài nghi không hiểu vì sao luôn nhớ tới người con gái chỉ mới gặp mặt có hai lần này, mà mỗi lần gặp trái tim luôn đập rộn ràng thì câu trả lời chính là: Anh đã yêu cô mất rồi. ([T] Đến đoạn sến súa rồi =.=)

Tuy rằng cô không bằng những người phụ nữ trước anh từng quen, không đẹp, không cao, không gầy, dáng người cũng không kiêu diễm thu hút người khác, nhưng dáng vẻ lôi thôi kia lại thu hút anh hoàn toàn.

” Anh (Nào, đối xung hô ^.^)..... Anh có thể buông ra được không?”

Anh trầm mặc không nói, khiến Lưu Dư cảm thấy không được tự nhiên.

” Đưa giấy tờ xe cho tôi.” - Khương Khắc đột nhiên mở miệng nói.

” A?”

” Xe hỏng nặng như vậy, phải gọi người đến sửa.”

” Đúng rồi, đợi ngày mai.”

” Bây giờ gọi luôn đi, các cô lên xe để tôi đưa về.” Anh ngắt lời.

” Nhưng...”

” Điện thoại.”

Ngữ khí bá đạo, cùng ánh mắt làm cho Lưu Dư không dám lại từ chối, ngoan ngoãn chạy vào xe, gọi điện cho công ty bảo dưỡng, rồi lại ngoan ngoãn để anh lái xe đưa về.

Mà từ đầu đến cuối, cô vẫn không thể hiểu được mình đã chọc giận anh chuyện gì nữa. Thật là không thể hiểu được.

Chương 3-1

” Leng keng! Leng keng!”

Lưu Dư đang mơ màng thì nghe tiếng chuông trước cửa kêu vang. Nhưng có lẽ là vì quá buồn ngủ, cô không có ý định đứng lên, mà sự thật là vẫn chưa đứng lên. Nghĩ có lẽ là đang nằm mơ, cô tiếp tục mơ màng, đến cả động tác ngược nhìn lên cũng không có.

” Cốc, cốc, cốc!”

Cô vẫn còn đang nằm mơ sao? Nhưng vì sao tiếng chuông lại thành tiếng gõ cửa?

Ồn ào quá! Cô hơi cựa mình, tìm một tư thế thoải mái hơn. Nhưng điều không hay ho là người kia lại gọi tên cô.

” Tiểu Dư, Tiểu Dư, tỉnh dậy chưa? Chị đã vào rồi đây này.”

” Chưa dậy, cũng đừng đi vào.” Lưu Dư nửa tỉnh nửa mơ đáp lại.

Vu Hàn đẩy nhẹ cửa mà vào, thấy Lưu Dư vẫn nhắm chặt hai mắt, nằm trên giường không nhúc nhích. Chị mỉm cười, đi đến bên giường lay cô.

” Tiểu Dư, dậy, dậy... Có người tìm.”

Lưu Dư ‘thông khổ’ cố mở mắt, nhìn người đứng cạnh giường một lúc lâu, rồi mới hỏi:

” Chị Vu Hàn, có việc sao?”

Cô vươn người, ngồi dậy. Đầu nghĩ có lẽ nên lập tức ngã lại lên giường mà tiếp tục ngủ.

” Có người tìm.”

” Nha.”

Cô gật gù, sau đó lập tức ngã xuống giường, nhắm mắt tiếp tục ngủ.

Vu Hàn sừng sốt, nhìn không được cười, rồi lại lay mạnh người cô, lần này lại còn kéo mạnh tay hơn.

” Tiểu Dư, có người tìm.”

Lưu Dư mở mắt ra, mờ mịt nhìn chị. Mãi lúc sau mới có phản ứng.

” Có người tìm em? Ai vậy?”

” Khương Khắc.”

Cô lại ngây người, một lúc sau mới có phản ứng:

” Ai cơ?”

” Khương Khắc.”

Vu Hàn nghĩ cô không nghe rõ, vì thế phải trả lời thêm một lần. Lưu Dư gãi mái đầu tóc rối, sau đó lắc đầu:

” Không biết.”

Rồi lại nghiêng nhiên ngã vào gối, nhắm mắt ngủ. Nhìn hành động của cô, Vu Hàn vừa bực mình vừa buồn cười.

” Sao lại không biết? Tối hôm qua, người ta còn giống mình xử lý tai nạn xe cộ, đã vậy còn đưa chị em mình về nhà, không nhớ sao?”

Chị lại kéo Lưu Dư từ gối ngồi dậy.

” Tối hôm qua...”

Cô buồn ngủ quá, đầu óc hoàn toàn đình trệ.

” Đúng rồi, tối hôm qua, nhớ rõ sao?”

Lưu Dư cố gắng mở mắt, nhưng đành bất lực.

” Tiểu Dư? Rốt cuộc có tỉnh không?”

Vu Hàn nhin không được nâng tay vỗ hai má cô.

Người ta à, chỉ cần có thể lười là lười luôn.

Hơn một tháng trước, khi nàng vẫn là một nhân viên làm công ăn lương, cứ 7 giờ sẽ tự động bật dậy. Nhưng bây giờ, khi được kế thừa tòa nhà này, có cuộc sống vô ưu vô lo, không cần thức khuya dậy sớm, cô càng ngủ muộn. Nếu chưa đến hơn 9 giờ sáng thì chưa mở mắt tỉnh ngủ.

” Hiện tại là mấy giờ?”

Cô ngẩng đầu, cố mở mắt.

” 7 giờ rưỡi.” - Vu Hàn trả lời.

7 rưỡi? Sớm như vậy? Rốt cuộc là ai rồi hơi, sáng sớm tỉnh mơ đến làm phiền người khác. Cô lập tức xuống giường, đi đến bên cửa, trong đầu chỉ có ý nghĩ là nhanh chóng giải quyết chuyện này, để lại có thêm một chút thời gian ngủ tiếp.

” Tiểu Dư, không thay quần áo sao?” - Vu Hàn kêu lên.

” Không cần.”

Bởi vì cô lập tức sẽ trở lại.

” Nhưng...” Vu Hàn còn muốn nói cái gì, nhưng bóng dáng của Lưu Dư đã biến mất sau cánh cửa. Chị đứng ngốc ở đó một lúc, lập tức chạy ra ngoài.

Không kịp.

Vu Hàn đứng ở trước cửa phòng, thấy Lưu Dư đầu tóc rối bù, mặc chiếc áo ngủ hình nhân vật hoạt hình, hai chân không mặc quần (dài), thậm chí còn ngập ngập dài, tiêu sái đi vào phòng khách.

Thời gian nháy mắt đông cứng lại, Lưu Dư đình chỉ toàn bộ hành động.

Cô nhìn Khương Khắc, rốt cuộc nhớ Vu Hàn vừa mới nói với cô người kia là Khương Khắc. Quả thật tối hôm qua là anh giúp đỡ các cô trong vụ tai nạn, còn đưa mọi người trở về...

Úc! Trời ạ, là anh ta!

” A!”

Cô hét lên một tiếng, xoay người chạy, nháy mắt trở lại trong phòng. Khuôn mặt đỏ bừng, nét buồn ngủ hoàn toàn biến mất.

Ông trời, sao lại là Tổng tài? Mới sáng sớm anh ta chạy đến nhà cô làm cái gì, tìm cô có chuyện gì? Cô lôi thôi như vậy, xấu xí như vậy, anh ta đã nhìn thấy hết rồi sao? Úc, quá mất mặt nha!

” Chị đã hỏi em không thay quần áo à rồi mà?” - Vu Hàn bất đắc dĩ mở miệng.

” Chị nên ra lệnh cho em chứ không nên hỏi ý kiến em!”

Lưu Dư ngẩng đầu, vẻ mặt cầu xin. Vu Hàn nhìn không được cười khẽ.

” Thật hay là trong chúng ta vẫn có người có thể cười được.”

Nàng mân miêng, giả bộ khóc thút thít.

” Trừ bỏ đang mặc áo ngủ, tóc hơi rối, kỳ thật cũng không có gì nghiêm trọng lắm.”

Vu Hàn an ủi cô, nhưng khóe miệng không ngừng run rẩy.

” Chị nên nói là em thiên sinh lệ chất (trời sinh đã đẹp), cho dù ở bất kỳ thời điểm nào cũng đẹp.”

Vu Hàn nhìn không được cười lớn.

” Đừng có giốn nữa, bên ngoài còn có khách đây.” - Chị nhắc Lưu Dư.

” Chị thấy em còn có mặt mũi đi ra tiếp khách sao?”

Lưu Dư trùm chần quá đầu.

” Đương nhiên là có.” - Vu Hàn cười, kéo chăn lên, giục - ” Nhanh lên, thay quần áo đi!”

” Không cần.”

Lưu Dư ôm chặt chăn, nằm xuống giường.

” Không thể.”

Vu Hàn thực thi chính sách ‘cưỡng chế’, kéo Lưu Dư dậy.

” Đừng quên hôm qua anh ta đã giúp chúng ta rất nhiều, không thể làm như vậy.”

” Là mọi người mà, chị ra tiếp anh ta không được sao?” - Lưu Dư tiếp tục giãy dụa.

” Vấn đề là anh ta muốn gặp em nha.”

Lưu Dư đột nhiên không thể nói gì để chống đỡ.

” Anh ta muốn làm sao?” - Cô bực mình hỏi.

” Em nên tự đi hỏi anh ta thì hơn.”

Vu Hàn đẩy cô vào phòng thay quần áo.

” Chị Vu Hàn tí, đi mà” - Lưu Dư ôm tay chị, làm nũng.

” Không được là không được.” Vu Hàn cười khanh khách lắc đầu, sau đó gỡ tay cô ra.

” Thay nhanh lên, không thì cứ mặc đồ ngủ ra tiếp cũng được.”

Chị nhăn mày, xoay người rời đi.

Chương 3-2

Thật sự là một kẻ khiến người ta chán ghét! Rốt cuộc là anh ta muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn hậu tạ, muốn giảm tiền thuê nhà sao? Đường đường là Tổng tài một công ty tư nhân lớn mà keo kiệt như thế, vậy dân chúng bình thường như mình muốn kiếm một ít tiền từ anh ta cũng không được sao! Đáng ghét! Cô vừa lằm bằm, vừa cởi áo ngủ, thay vào quần bò, áo phông.

” Em thật nghĩ như vậy?” - Tiếng Vu Hàn từ ngoài vọng vào.

” Nghĩ cái gì?” - Lưu Dư đi ra từ phòng thay đồ, hỏi chị.

” Nghĩ anh ta vì báo đáp mà đến?” - Sắc mặt Vu Hàn quái dị.

” Ai mà biết.” - Cô xem thường.

” Nhưng tại sao anh ta không gặp chị hoặc chị Thiến, đòi nhìn thấy em? Mà lại muốn gặp mặt trực tiếp?” - Vu Hàn hỏi nàng.

” Đương nhiên là vì em mới là chủ nhà nha.” - Cô đương nhiên trả lời.

” Nhưng trên đường về nhà tối qua, trong cuộc trò chuyện, cũng thấy anh ta hình như không biết điều này.” - Vu Hàn nói.

” Thật vậy?” - Cô ngập ngừng.

” Mà nếu như anh ta biết toàn bộ mọi người trọ tại khu nhà chung cư này, anh ta làm chi lại qua tâm em có việc hay không?” - Vu Hàn cố làm rõ điểm này.

Lưu Dư nhíu mày, lại nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, lộ ra biểu tình ‘Không biết’.

” Vậy sao sáng sớm ngày ra anh ta lại đến nhiều giấc ngủ của người khác, có đại sự gì?” - Cô khó chịu nói.

Vu Hàn nhin không được khẽ thờ dài một hơi, lại lắc đầu. Chẳng lẽ chị ám chỉ như thế mà cô còn không hiểu sao?

” Chị thì lại thấy anh ta hình như có ý với em đấy.” - Chị nói thẳng.

” Có ý gì?”

Lưu Dư khó hiểu quay đầu nhìn chị.

Vu Hàn ai thán, rốt cục phát hiện cô nàng đáng yêu, có nhân duyên, (Ở đây ta có thể hiểu là được nhiều người yêu mến) Lưu Dư có một khuyết điểm, chính là phản ứng trì độn với tình yêu. Chị hít sâu một hơi, đổi sang phương thức nói chuyện trực tiếp.

” Chị lại thấy anh ta thích em.” Như vậy là rõ ràng rồi chứ?

Lưu Dư sửng sốt, ngây người, lặng thinh, cô trừng mắt nhìn sau đó cứng

họng rồi lại nhìn Vu Hàn, không thốt nên lời.

” Ha ha ha!” Cô đột nhiên cười âm ỉ.

Vu Hàn thấy cô bất thành linh cười to như vậy thì hoảng sợ, lập tức lấy tay vỗ ngực nhú mào.

” Làm chi?”

” Chị Vu Hàn, không cần đùa như thế a~ Người như anh ta sao có thể thích em được, anh ta là Tổng tài nha! Vị Tổng tài ‘Thần long kiến thủ bất kiến vĩ’ nha!” Làm cô thiếu chút bị lừa.

” Nhưng Tổng tài cũng là người nha.” - Vu Hàn nhin không được nhú mào.

Lưu Dư nghe vậy, sững sờ một chút. Đúng rồi, Tổng tài cũng là người nha, dù đã như vậy làm sao có thể?

Không đúng! Không đúng! Anh ta cũng là người nhưng không giống cô, cả hai thuộc hai thế giới khác nhau, tựa như cá trong nước, chim trên trời, làm sao có thể cùng một chỗ!

Cô dùng sức lắc lắc đầu:

” Tóm lại, vốn không thể có chuyện như thế!”

” Trên đời này vốn dĩ không có chuyện gì là không có khả năng xảy ra!” - Vu Hàn kiên định.

Lưu Dư lắc đầu, lại vẫy vẫy tay, ra vẻ ‘Đó là chuyện không có khả năng’.

” Đi thôi.” - Cô kéo tay Vu Hàn, mỉm cười mở miệng - ” Chị giúp em, cùng quay lại xem cái vị đại Tổng tài kia rốt cuộc vì đại sự gì mà tìm chủ nhà bé nhỏ này.”

Kỳ thật cũng không phải là việc gì lớn, Khương Khắc chỉ là giúp Lưu Dư tìm một công việc mà thôi. Đây là nguyên nhân khiến anh sáng sớm chạy đến nhà cô. Tối hôm qua, đột nhiên nghe thấy cô không có việc làm thì càng cảm thấy

tự trách. Anh không biết cô rời khỏi ‘Bảo Á’ đã hơn một tháng đến nay vẫn xếp hàng chờ việc, mà nguyên nhân là vì anh làm hại. Cho nên anh cảm thấy mình ‘tất nhiên’ phải có trách nhiệm.

Thật ra, đó là lý do khách quan mà thôi. Thực sự, anh cốt là muốn tạo cơ hội cho hai người ở chung.

Từ tối qua, anh đã suy nghĩ rất lâu, đã vậy còn lập hẳn ra kế hoạch theo đuổi cô nàng. Mà mỗi kế hoạch không những duy mỹ (Đẹp như mơ =]]) mà còn lãng mạn. Đề là phụ nữ, khẳng định làm sao thoát khỏi anh.

Nhưng kế hoạch nào cũng có một vấn đề, đó chính là phải có thời gian.

Anh thật sự bẽ bộn nhiều việc, về Đài Loan khoảng hai tháng thì cuối tháng lại phải bay đi Mỹ, rồi lại Âu Châu. Mà để về Đài Loan thì đó là chuyện của ba bốn tháng sau rồi. Tại cái loại tình huống này, anh làm sao có thời gian theo đuổi mỹ nhân đây? Bởi vì cái loại cuộc sống như thổ dân du mục này, vì công tác mà anh mới gặp được Lưu Dư.

Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ buông tha?

Đương nhiên là không! Bằng không sao giờ anh lại xuất hiện ở đây? Bất quá cũng nói lại, anh đã tưởng tượng ra mọi loại tình huống gặp gỡ giữa hai người, nhưng cũng không nghĩ đến lại thấy Lưu Dư trong tình trạng tóc rối bù, gương mặt không sửa soạn, mặc quần áo ngủ in nhân vật hoạt hình đứng trước mặt anh.

Nhớ bộ dạng vừa rời của cô, khoe miệng Khương Khắc không tự chủ được mà cong lên. Cô cực kỳ đáng yêu. Trừ cái đó ra, anh còn phát hiện ra một việc. Đó là chân cô rất ‘đẹp’, vừa thẳng lại trắng nõn, làm nhẵn tình anh sáng lên =.=.

Qua một lúc, tiểu giai nhân đáng yêu rút cuộc lại xuất hiện rồi. Bộ quần áo in nhân vật hoạt hình đã thay bằng áo phông, quần bò. Về phần đầu tóc, mà cũng kỳ thật, chỉ nhờ mấy chiếc kẹp cảm giác đã khác trước hoàn toàn. Vừa năng động lại vừa đáng yêu. Theo thói quen cùng lễ phép, anh đứng dậy từ ghế sofa nhẹ nhàng gật đầu với hai người.

” Thật ngại quá, để anh chờ lâu như vậy, thậm chí cả trà nước cũng chưa chuẩn bị.”

Vu Hàn áy náy mỉm cười, sau đó xoay người bước vào phòng bếp bỏ lại hai người.

” Chị Vu Hàn.”

Lưu Dư nhìn không được kêu lên, hy vọng chị đừng để cô ở lại một mình với anh ta. Nhưng Vu Hàn lại quay đầu mỉm cười, rồi lập tức biến vào phòng bếp. Hiện tại nên làm cái gì bây giờ???

Chương 3-3

Lưu Dư luống cuống chân tay đứng trước mặt Khương Khắc, hoàn toàn không biết nên nói cái gì.

” Mau ngồi đi.”

Anh mở miệng, chắc hẳn những người không biết chuyện sẽ nhầm lẫn anh mới là chủ nhân.

Lưu Dư ngoan ngoãn ngồi vào ghế sofa đối diện anh, hai tay nắm gấp gấp trên đầu gối, nhìn y chang nhân viên chờ đợi Thủ trưởng phát biểu.

” Đừng khẩn trương như vậy. Đây là nhà em, không đúng sao?”

Khương Khắc mỉm cười nói. Điều này nàng đương nhiên biết, nhưng vấn đề là nàng cũng không có biện pháp không chế nha. Đùa gì chứ, anh ta là Tổng tài nha! 99% cả đời khó gặp một vị Tổng tài, mà có cơ may như nàng, một đời một gặp gỡ, không lo lắng sao được?

Huống chi trọng yếu nhất là cùng vị Tổng tài này còn có một tầng quan hệ sâu xa. Mà chính xác là ‘Thù mới hận cũ’.

” Tổng tài, ân... Ngài hảo, không biết sáng sớm ngài tới chơi là vì.....” Cô thật cẩn thận mở miệng hỏi, bất tri bất giác còn dùng kính ngữ.

Tổng tài? Ngài?

Anh nhíu mày:

” Không cần khách khí với anh như vậy.”

” Nha.”

Cô lập tức gạt đầu xác nhận, nhưng lại hỏi:

” Ngài tới là có chuyện gì đâu?”

Cô vẫn gọi ‘ngài’. Anh bất đắc dĩ thở dài một hơi. Xem ra phải tốn ít thời

gian để thuyết phục cô mới được. Bất quá, ít nhất thì cô cũng không còn sợ anh nữa, có thể xem như một khởi đầu tốt đi?

” Anh muốn giới thiệu cho em một công việc.”

Anh đi thẳng vào vấn đề.

” A?”

Không nghĩ sẽ nghe một đáp án như vậy, Lưu Dư ngậy người ngẩn ngơ.

” Ngày hôm qua nghe nói em vẫn chưa tìm được việc làm, nên anh quyết định giúp em. Nguyên nhân mà em mất việc cũng là lỗi của anh.”

” Không, không phải như thế.” - Cô lập tức lắc đầu - ” Lần trước đổ cafe lên người ngài, đều là do tôi không đứng, đều là lỗi của tôi.”

Nói xong, cô càng thấy ngượng.

“Xin lỗi, kỳ thật, tôi luôn muốn giải thích.”

” Anh cũng có lỗi. Nếu như anh cẩn thận một chút thì mọi việc sẽ không như thế. Nhưng dù thế nào thì anh cũng làm em mất việc. Đó là sự thật, cho nên anh muốn giới thiệu cho em một công việc mới.”

” Không, không cần, tôi...”

” Đừng vội cự tuyệt, ít nhất nếu muốn vậy, thì hãy chờ anh nói rõ đã, được chứ?” - Khương Khắc ngắt lời cô.

” Nhưng tôi...”

” Tiểu Dư, vì sao không muốn nhận ý tốt của Khương tiên sinh? Lúc trước, không phải em muốn tìm việc sao?”

Vu Hàn bưng ba chén trà đi ra từ phòng bếp.

” Đó là bởi vì em rất chán. Nhưng giờ em muốn tới quán ăn của chị Thiến để phụ giúp.” - Lưu Dư quay đầu, trả lời chị.

” Trong tiệm đã có chị và chị Thiến, người giúp việc cũng đã đủ rồi.” - Vu Hàn đặt khay xuống, lập tức ngồi bên người cô.

” Tuy đã đủ người, nhưng không phải cũng mệt chết sao? Nếu như có em phụ, hai chị cũng có thời gian nghỉ ngơi.”

Cô cũng từng đến tiệm của Khúc Thiến, thấy hai người bận rộn làm việc.

” Nhưng em có nghĩ về một vấn đề?” - Vu Hàn nói.

” Vấn đề gì?” Cô sững sốt.

” Với tính cách của chị Thiến thì tuyệt đối sẽ không cho làm không công. Nếu em cứng rắn muốn hỗ trợ thì chị ấy sẽ trả lương, em muốn nhận tiền sao?” - Vu Hàn hỏi.

” Đương nhiên là không.” - Cô không do dự, lập tức lắc đầu.

” Nhưng nếu chị Thiến nhất định bắt nhận thì sao?”

Lưu Dư ngây người, lấy cá tính của chị Khúc Thiển, chị nhất định sẽ làm như vậy.

” Vậy thì em cứ nhận tiền, sau đó lại dùng nó mua đồ cho Tiểu Cương.”
Cô trả lời.

” Nhưng dù là vậy, vẫn khiến chị Thiển thu vào ít hơn, không phải sao? Em cũng rõ giờ chị Thiển liêu mình kiếm tiền, dành tiền là vì cái gì.”

Mắt lạnh nhìn Lưu Dư. Lưu Dư nhả mặt.

Nguyên nhân khiến chị Thiển làm chỉ có một, đó là vì chữa bệnh cho Tiểu Cương. Kỳ thật nếu chị Thiển cần tiền, cô có thể hỗ trợ. Nhưng chị Thiển quật cường không chịu nhận sự giúp đỡ của bất kỳ ai, nên mới vất vả như thế.

Ai, tóm lại một câu, không thể tới tiệm làm việc. Như vậy là phải tiếp tục cuộc sống nhàm chán? Ngẫm lại, Lưu Dư liền nhin không được run run. Cô lại nhìn Khương Khắc, lần đầu tiên suy nghĩ, có nên nhận ý tốt của anh ta hay không? Tuy không biết anh ta định giới thiệu cho cô việc gì, nhưng nhớ tới cuộc sống nhàm chán trong tương lai, cô lại thấy sợ hãi. Tốt nhất là vẫn nên tìm việc.

” Anh muốn giới thiệu việc cho tôi?” - Cô mở miệng hỏi, thần sắc ngạc nhiên, có chút hoài nghi cùng không xác định.

” Đúng rồi.” - Anh gật đầu, xác định.

” Vậy có thể hỏi một chút về nó không?”

” Sở trường của em là cái gì?” Anh chỉ nhìn cô, không đáp lại.

” A? Sở trường?”

Khương Khắc mỉm cười:

” Anh tính cho em đến Tổng công ty tại Đài Bắc đi làm. Bất quá còn chưa thể xác định chức vụ, bởi vì muốn hỏi em nói sở học, sở trường gì để anh có thể an bài.”

” Như vậy được không?”

Cô sững sốt một chút, mở miệng hỏi. Này không phải chứng tỏ là anh lạm dụng chức quyền sao? Mà cô lại đi cửa sau?

” Có ý gì?”

” Tôi không tham gia thi tuyển, cũng không có giấy gọi, cứ như vậy mặc danh kỳ diệu (không thể giải thích, không thể tin được) mà đến công ty làm việc, không sợ nhàn thối (đồn đại) sao?

“Nói xấu anh sao?” - Anh nhíu mi.

” Ách, là nói tôi.”

” Vấn đề này thì yên tâm, chỉ cần giải thích là từ Đào viên nhà xưởng

chuyển lên là ổn.” - Anh ngừng một chút, lại hỏi - ” Chức vụ cũ bên nhà xưởng là gì?”

” Nhân sự. Tôi phụ trách tính toán tiền lương cho nhân viên.”

” Nhân sự sao?” Khương Khắc trầm ngâm.

” Kỳ thật, ngoài nhân sự, thỉnh thoảng tôi cũng sang làm việc bên Hành chính Tổng hợp. Cho nên hôm ấy mới làm đồ cafe lên người ngài.”

” Học khoa nào ở trường đại học?” - Anh lại hỏi.

Lưu Dư xấu hổ.

” Tư tẩn.” - Cô le đầu lưỡi trả lời, nhin không được bỏ thêm một câu - ” Tôi học tập không được chăm chú cho lắm.”

Khương Khắc nghe vậy liền cười.

” Vì sao lại làm việc không đàng hoàng?” - Anh cực kỳ hứng thú.

” Còn không phải bởi vì...”

Nhắc tới chuyện này, Lưu Dư ‘nha’ lên, cái tính điên lại được dịp bùng phát. Cô bắt đầu điên cuồng kể về vụ án đầy huyết lệ, nói đến khi Vu Hàn đã rời khỏi nhà đến tiệm Khúc Thiển mà vẫn chưa ngừng.

Khương Khắc thủy chung mỉm cười nghe cô kể, thậm chí điện thoại trong túi rung lên vài lần cũng không thèm để ý. Cứ như vậy, anh chỉ lẳng lẳng nghe cô kể, mỉm cười nhìn khuôn mặt đáng yêu đang hăng say đến mi phi sắc vũ. Cho đến khi giữa hai người không còn khoảng cách về thân phận, mà cũng đã quen sự thân cận của đối phương.

Tình yêu đang vụng trộm nảy mầm.

Chương 4-1

Lưu Dư cuối cùng vẫn là tiếp nhận hảo ý từ Khương Khắc, trở lại ‘Bảo Á’. Nhưng không về đào viên nhà xưởng, mà là đến Tổng công ty tại Đài Bắc làm việc. Nàng được an bài tại Bộ nhân sự, tính chất công việc cùng trước kia cũng không khác biệt là mấy.

Lượng công việc tại nơi này so với đào viên nhà xưởng càng lớn, nhưng nàng rất vui, bởi vì ở đây không có ‘Nghiem Thục Mĩ’. Hơn nữa đồng sự đối xử thân thiện, mới đi làm vệc có một tuần mà thôi, nhưng cô quen được nhiều người bạn tốt.

” Lưu Dư, tan tầm, mình muốn cùng mấy người bạn đi KTV hát. Có muốn đi cùng không?” - Trần Mĩ Trinh ngồi xuống cạnh bên người cô hỏi.

Thêm năm phút đồng hồ nữa là đến giờ tan tầm, mà hôm nay lại đúng là thứ Sáu cuối tuần, cho nên mọi người đều hưng phấn.

” Thật ngại quá, tối nay mình có hẹn rồi.” - Lưu Dư xin lỗi.

” Hẹn cùng bạn trai?”

Trần Mĩ Trinh ái muội cười trêu cô. Cô trừng mắt.

” Không phải! Anh ta không phải là bạn trai mình.” - Cô dùng sức lắc đầu.

” Nha, nhưng buổi tối lại hẹn hò với đàn ông?” - Trần Mĩ Trinh nhếch miệng, ra vẻ ‘Ta đã biết’.

Lưu Dư sững sốt một chút, còn không kịp phản ứng, Trần Mĩ Trinh đã khẩn cấp truy vấn một đống vấn đề:

” Anh ta là người như thế nào? Đẹp trai không? Công việc ra sao? Anh ta đang theo đuổi? Hai người quen nhau ở tình huống nào? Ngay từ lúc đầu anh ta đã nói thích, là nhất kiến chung tình sao? Cậu có tình cảm như thế nào với anh ta, có thích không? Bằng không, sao lại hẹn hò với nhau? Mau nói cho mình biết đi mà!”

Lưu Dư nghẹn họng trân trối nhìn cô bạn, kinh ngạc không ra lời. Cô nàng kia sao có năng lực chỉ trong một lúc mà nói ra một đống vấn đề như thế?

” Nói nhanh chút nha.” - Trần Mĩ Trinh thúc giục.

” Anh ta..... Mình cùng anh ta chỉ là bạn bè bình thường mà thôi!” - Lưu Dư nói.

” Giữa nam nhân và nữ nhân quan hệ, không hề có chữ ‘bạn bè bình thường’. Đừng có chối.”

Trần Mĩ Trinh lập tức trảm đinh tiết thiết, (Chém đinh chặt sắt, ý lời nói kiên quyết, không dễ thay đổi) lắc đầu nói.

Cô nhăn mày.

” Hai chúng mình chỉ là bạn bè mà thôi.”

” Cho nên, ý của cậu là cậu không thích người kia?”

” A?”

” Dù cậu không thích, nhưng cũng không đại biểu là anh ta không thích cậu đi!? Một người đàn ông nếu tự chủ theo đuổi một cô gái, nhất định là có ý đồ. Đạo lý đơn giản như vậy mà cậu cũng không biết?” Trần Mĩ Trinh ‘răn dạy’.

Ý đồ? Nhưng là Khương Khắc là người như thế nào!? Anh ta làm sao mà có ý gì với cô? Chẳng lẽ giống như Trần Mĩ Trinh, anh ta thích cô? Đúng rồi, cô nhớ lại, lúc trước chị Vu Hàn cũng nói mấy lời như thế này, nhưng điều này có thể sao?

Tâm trạng Lưu Dư tràn ngập hoài nghi cùng không xác định, nhưng cũng có chút chờ mong. Tổng tài thật sự thích cô sao?

” Uy, hôn vè, hôn vè.” - Trần Mĩ Trinh vỗ nhẹ má cô, gọi hôn cô bay về -
” Đang suy nghĩ cái gì mà thất thần vậy? Nghĩ anh ta?” - Cô nàng ái muội nhìn chăm chú.

” Mới..... Mới không phải đâu.” - Lưu Dư không tự chủ được, má đỏ ửng, phủ nhận.

” Mặt hồng đỏ mà còn kêu không phải.” - Trần Mĩ Trinh chế nhạo.

” Nào có.” - Cô theo bản năng, hai tay che má.

” Thế nào mà kêu không có? Nếu không đúng, làm chi che mặt kín như vậy a~ Cái này gọi là ‘giấu đầu hở đuôi’ đó nha, biết không?” Trần Mĩ Trinh cười nói.

Lưu Dư cứng đờ, không biết làm sao.

” Xem ra, đối với người hẹn đêm nay cũng không phải là không có cảm giác. Làm gì mà còn gạt mình, nói chỉ là bạn bè bình thường.” - Trần Mĩ Trinh tiếp tục thuyết giảng.

” Mĩ Trinh.” - Lưu Dư rút cục nhịn không được, cầu xin tha thứ.

Trần Mĩ Trinh vốn không buông tha, nhưng tiếng chuông tan tầm đã vang lên.

” A, tan tầm.” - Cô nàng hưng phấn hét to một tiếng, khăn cấp trở về chỗ ngồi, nhanh chóng thu thập đồ tư nhân, chuẩn bị tan tầm.

Lưu Dư vụng trộm thở dài nhẹ nhõm.

” Lưu Dư, đừng nghĩ cứ như vậy là có thể tránh được một kiếp nha. Thứ Hai đi làm, mình sẽ hỏi kết quả cuộc hẹn này đó, nhớ phải kể thật kỹ.” - Trước khi rời đi, Trần Mĩ Trinh không quên, quay lại nhắc nhở Lưu Dư - ”
Mình đi trước đây, bye bye.”

Vẫy tay, y như con gió xoáy, Trần Mĩ Trinh biến mất khỏi công ty.

Lưu Dư ngồi im một lúc, mới ảo não gõ đầu, thảm mắng sao mình quá ngu ngốc,. Chẳng có chút phòng bị nào cả?

Kỳ thật, cô vốn không để ý việc nói chuyện với bạn bè về những mối quan hệ tư nhân. Nhưng quan trọng là người được nói đến có thân phận đặc thù, căn bản không thể quang minh chính đại nói ra. Nếu cô lộ ra quá nhiều chuyện về anh ta, chỉ sợ một ngày nào đó bị người ta phát hiện ‘người kia’ là vị Tổng tài thần long kiến thủ bất kiến vĩ.

Ai, chỉ mới tưởng tượng thôi mà da đầu đã run lên rồi.

Bất quá, may mắn nghe nói tháng sau, Tổng tài sẽ xuất ngoại. Tới lúc đó, cô cũng không cần nom nớp lo sợ bị phát hiện có mối quan hệ ần gủi với Tổng tài.

Ai, bắt quá cũng nói lại, cái tên Khương Khắc kia rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì nha?

Chương 4-2

Nghe nói Tổng tài là đại ân nhân, thường làm việc đến ngay cả thời gian ngủ cũng không đủ. Vì sao hắn ta lại có thời gian mời cô ăn cơm đâu? Hắn ta nói, nói chuyện với cô rất thú vị, chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân? Vẫn là giống như lời Mĩ Trinh cùng chị Vu Hàn, là có ý mời mời cô? Nếu điều đó là thật, vậy cô nên làm cái gì bây giờ?

Lưu Dư suy nghĩ trăm chuyện ngàn hồi, nhưng là chỉ cần nghĩ đến việc Tổng tài có khả năng thích cô, thì tim sẽ không tự chủ được mà đập nhanh hơn. Việc này có khả năng sao?

Tổng tài..... Thích cô?

”Làm sao vậy? Những thứ kia không hợp khẩu vị sao?”

”A?”

Lưu Dư đột nhiên ngẩng đầu lên, mờ mịt nhìn người đàn ông ngồi đối diện.

”Những món kia không quen ăn sao?” - Khương Khắc mỉm cười hỏi.

Cô dùng sức lắc đầu.

”Không, ăn ngon lắm.”

”Vậy vì sao ăn ít như vậy?”

Nhìn theo ánh mắt của anh, Lưu Dư cúi đầu nhìn phần ăn của mình, chỉ thấy miếng thịt bò bít tết nóng hổi không biết thì khi nào đã nguội lạnh. Hơn nữa, cả đĩa gần như là hoan hảo như mới lúc bê ra. Cô trừng mắt, ăn được hai miếng, lại thờ dãi, rồi buông đĩa ăn, ngẩng đầu nhìn anh.

”Có phiền não gì, chia sẻ với anh được không?” - Khương Khắc hơi nhíu mày, quan tâm.

”Trên thực tế tôi.....” Cứ muốn nói lại thôi.

”Làm sao vậy? Mặc kệ có gì khó khăn, anh đều có thể giúp giải quyết, là vì công việc sao?” - Anh ôn nhu hỏi han.

”Bất cứ khó khăn nào cũng có thể sao?” - Cô nhìn anh không chớp mắt.

Anh không chút do dự lập tức gật đầu.

”Vì sao anh lại đối tốt với tôi như vậy?” - Cô đột nhiên hỏi.

Khương Khắc sững sốt, không nghĩ tới cô đột nhiên hỏi vấn đề này. Bất quá, đây đúng là một cơ hội để thổ lộ.

” Cảm thấy thế nào?” - Miệng nhếch lên, nở một nụ cười, hỏi lại.

” A?”

Lưu Dư kinh ngạc, không biết làm sao. Anh ta sao lại làm điều cô muốn tìm hiểu lại hỏi cô?

” Tôi cảm thấy... ân, bởi vì... ân...”

Làm sao bây giờ, cô có phải bị chị Vu Hàn cùng Mỹ Trinh tẩy não, bằng không sao lại chỉ nghĩ đến một đáp án ‘Anh ta thích cô’ này mà không nghĩ được đáp án nào khác? Cái lời nói mặt dày như thế, cô không mở miệng được. Mà nếu thật sự không phải là như thế, chẳng phải cô thật sự muốn đào ngay một cái động chôn mình luôn sao?

” Anh thích em, Lưu Dư.”

Một lời tỏ tình mạnh mẽ, dứt khoát, nháy mắt làm cho Lưu Dư cứng họng, không nói ra lời, mặt đỏ lên.

” Sao anh có thể thích tôi?” - Cô vẫn không thể tin.

” Vì sao không có khả năng?” Khương Khắc hơi nhíu mi.

” Bởi vì anh là tổng tài nha.” Cô trả lời một cách đương nhiên.

” Tổng tài cũng là người, chỉ cần là là người thì sẽ có thất tình lục dục, không phải sao? Đương nhiên anh cũng không là ngoại lệ.” - Anh cười, nói.

” Nhưng sao lại là tôi? Tuy bề ngoài cũng không tệ lắm, bắt quá nếu so với mỹ nữ vẫn còn cách xa. Nhiều lắm cũng chỉ là loại tầm tầm mà thôi.....”

Khương Khắc vì cách nói của cô mà cười.

Mỹ nữ trung bình? Thật không biết cô ấy thật sự tự tin hay không đâu? Bất quá điểm này thật đáng yêu, càng khiến cho anh muốn thương yêu, muốn ôm lấy, và muốn yêu cô hơn nữa.

” Tôi nói điều gì rất đáng cười sao?” - Cô khó hiểu nhìn anh.

” Không có.”

Khương Khắc mỉm cười lắc đầu, đôi mắt nhìn cô đầy chăm chú, ôn nhu.

” Nha.”

Cô liếc mắt nhìn anh một lần, tiếp tục nói:

” Tuy rằng nhân duyên của tôi không tệ lắm, bắt quá với người khác phải cũng bình thường. Mà bằng của tôi chỉ là đại học liên thông, mà có cũng xem như không.....” (Có thể hiểu là bằng của Lưu tử gần như bằng tốt nghiệp nghề cấp 3 của ta a, có mà như không. Học chỉ để cộng điểm thi =.=) - Cô nhíu mi trầm tư một hồi lâu. Về mặt buồn rầu nhìn anh.” Tôi không thể tìm được điểm gì ở bản thân mà anh có thể thích cả.”

” Thực đáng yêu.”

” A?”

” Mỗi lần ở cùng em, anh đều cảm thấy thực vui vẻ. Chỉ cần thấy được, nghe được tiếng trò chuyện, mọi mệt mỏi trong anh đều ta biến hết cả. Biết em ở ngay gần nơi anh làm việc, anh thật yên tâm. Nhưng nghĩ đến việc có người nào đó phát hiện được những ưu điểm nơi em mà cố gắng theo đuổi, anh thật phiền lòng. Tuy rằng bằng cấp không cao, sở trường cũng không có, nếu so với mỹ nữ chỉ tầm tầm, nhưng anh không thể không bị hấp dẫn, không thể kiềm chế mà đem lòng yêu em.” - Đôi mắt thâm tình, ôn nhu ngắm nhìn cô.

Lưu Dư không thốt nên lời, chỉ cảm thấy tim đập mạnh mẽ trong lồng ngực, như sắp nhảy ra đến nơi.

Anh ta thật sự thích cô, bởi vì khi một người nào đó đang yêu, người kia hết thấy đều là hoàn hảo.

” Tiểu Dư, lấy anh nhé?”

Lưu Dư trừng mắt hết cỡ, khó tin. Đây..... Là cô nghe lầm đi?

” Anh vừa mới nói cái gì?”

” Em đồng ý lấy anh chứ? Tiểu Dư.” - Khương Khắc nói lại lần nữa.

Cô không có nghe lầm! Nhưng điều này có nhanh quá không? Chỉ mới 5 phút trước, anh ta vừa tỏ tình, vậy mà giờ đây đã nhảy đến giai đoạn cầu hôn? Anh ta bị điên!?

” Anh biết mình đang nói cái gì sao?” - Cô hỏi.

Anh nhíu mi, sau đó cười.

” Đương nhiên biết, anh đang cầu hôn em.”

Dừng một chút, anh tiếp lời:

” Mà anh cũng không điên.”

Lưu Dư không tự chủ được đỏ mặt. Anh ta sao lại biết cô đang nghĩ gì?

” Nhưng anh không cảm thấy chuyện này là quá nhanh sao?” - Cô do dự hỏi.

” Anh cũng không muốn em lập tức trả lời. Cũng không hề muốn lễ cưới phải diễn ra ngay tuần này hay tháng này, cho nên điều này sao nói là nhanh?” - Khương Khắc mỉm cười.

Lưu Dư ngơ ngác nhìn anh. Thâm tâm chỉ có một ý nghĩ, đó là định nghĩa về ‘nhanh’ của hai người họ chênh lệch rất nhiều.

” Chỉ 5 phút trước anh nói anh thích tôi, rồi lại lập tức mở miệng cầu hôn. Chuyện này không chỉ là tôi mà người bình thường đều nghĩ thật nhanh. Huống hồ, anh cũng không rõ tôi có thích anh hay không, vậy mà đã mở

miệng cầu hôn, chẳng phải kỳ lạ?” - Cô hít sâu, phân tích một cách bình tĩnh.

” Em không thích anh sao?”

” A?” Vì sao câu trả lời của anh ta lại luôn gọn gàng dứt khoát, không chút do dự, khiến cô nhảy dựng?

” Thích anh.”

Chương 4-3

Uy uy uy, đừng quá mức như thế chứ? Dọa cô sợ chết đi còn chưa tỉnh, đã vậy còn tự trả lời thay cô. Này thật sự là...

” Như thế nào? Anh có nói gì sai sao?”

Nhìn mắt hạnh tròn tròn, Khương Khắc nhin không được nhếch miệng.

Lưu Dư tưởng mở miệng sửa lại, nhưng cũng không định nói ra lời trái với lương tâm.

Có khi, cô thật thích hắn, mặc dù những lần gặp trước, cô luôn cố ý không đề cập tới vấn đề này, vốn biết rõ, hắn ta là một vị Tổng tài cao cao tại thượng. Trong khi cô, còn trong lúc biết rõ sẽ có kết quả gì, đã như con thiêu thân lao đầu vào đồng lửa. Nhận mọi lời mời của anh ta, cứ lần này đến lần khác, không cự tuyệt.

Cô a~ có lẽ từ khi thấy anh ta ra mặt, giúp cô giải quyết vụ tai nạn xe cô ngoài ý muốn kia, cũng đã bắt đầu yêu thích anh.

Không, có lẽ còn sớm hơn, là ở bãi đỗ xe dưới chung cư, khi anh vươn tay giúp cô khuân chuyển đồ đạc. Bởi vì, chính cô sẽ không tưởng tượng được, một người khiến bất cứ ai cũng phải kính nể như anh- Tổng tài, lại có những mặt gần gũi, bình dị đến nhường vậy.

Giúp cô khuân vác đồ, giúp cô trong vụ tai nạn ngoài ý muốn, thậm chí giúp cô tìm việc. Anh vươn tay giúp đỡ cô, một nhân viên bé nhỏ trong hàng trăm nhân công, một người độ lượng mà giản dị như thế, bảo cô không thích, cũng khó.

” Anh sẽ gọi một phần mới, đồ ăn đã lạnh rồi, bỏ đi.”

Anh vươn tay, lấy đi đĩa ăn trước mặt cô.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, cảm thấy mình vĩnh viễn chẳng bắt kịp.

” Không cần, em không đói bụng.” - Cô lắc đầu, nói.

” Gầy quá, không đói bụng cũng nên ăn một chút. Huống hồ, anh thích nữ nhân đầy đặn một chút, ôm mới thoải mái.” - Ngón tay khẽ mơn trớn chiếc cằm nhỏ.

Lưu Dư nháy mắt hồng đỏ cả mặt.

” Anh đừng nói lung tung, ai,... Ai là nữ nhân của anh?”

Khương Khắc mỉm cười, cũng không tranh cãi. Bởi vì tương lai không lâu sau, anh sẽ dùng hành động để minh chứng hết thảy. Cô là của anh, bất luận kẻ nào cũng không thể cướp cô đi khỏi!

” Thế nào, cuộc hẹn tối thứ Sáu có kết quả ra sao?”

Quản lí mới vừa rời khỏi văn phòng, đến phòng họp để báo cáo theo thường lệ. Trần Mĩ Trinh lập tức ngồi bên cạnh Lưu Dư, vẻ mặt tò mò truy hỏi.

Lưu Dư ngạc nhiên, quay đầu nhìn nàng, căn bản không nghĩ tới đã trải qua một ngày nghỉ, cô nàng còn nhớ rõ mà truy hỏi.

” Sao chị còn nhớ rõ vậy?” - Cô cau mày, hỏi.

” Đương nhiên rồi, đây chính là động lực để chị bật dậy đi làm đấy.”

Trần Mĩ Trinh hưng trí bưng bưng, đương nhiên trả lời:

” Nhanh chút, nói cho chị biết, kết quả thế nào?” - Cô nàng nhìn Lưu Dư không chớp mắt.

Lưu Dư do dự trong chốc lát, rút cục gật đầu, quyết định nghe lời khuyên của cô nàng một chút. Hai mắt Trần Mĩ Trinh trừng lớn, hưng phấn nhảy lên.

” Thật vậy? Là ai mở miệng trước?”

” Là em. Em hỏi anh ta vì sao lại đối xử tốt với em như thế?” - Lưu Dư nói.

” Rồi sau đó?” - Cô nàng căn bản không kịp chờ - ” Anh ta nói là vì anh ta thích.....”

Lưu Dư nhẹ nhàng gật đầu.

” Xem, xem, bị chi nói đúng rồi nhé! Nam nữ làm gì có quan hệ bạn bè đơn giản thế.” - Vẻ mặt đắc ý - ” Sau nữa? Quen nhau?”

” Anh ta không hỏi em vấn đề này.” - Cô liếc nhìn Mĩ Trinh.

” A? Nếu vậy, chẳng lẽ anh ta đùa?” - Trần Mĩ Trinh cảm thấy kinh ngạc.

” Trên thực tế.....” - Cô muốn nói lại thôi, hít một hơi thật sâu - ” Anh ta hỏi em, có đồng ý lấy anh ta không?”

Trần Mĩ Trinh ngây ra như phỗng trùng cô, bị dọa choáng váng.

” Em đùa sao?”

Một lát sau nhi, cô nàng hỏi lại. Lưu Dư cười khổ lắc đầu.

” Hắn ta nói thế?” Ngay khi vừa thổ lộ?” - Chị lại hỏi.

Lưu Dư nhìn chị, bất đắc dĩ gật đầu. Trần Mĩ Trinh cứng họng, nhìn cô chăm chăm trong chốc lát.

” Oh, nếu đã im lặng thì thôi, chứ đã hành động thì, thật mạnh bạo nha!? Giỏi quá trời!” - Cô nàng hưng phấn kêu lên, lập tức truy hỏi - ” Như thế nào? Lập tức đáp ứng câu hôn?”

Lưu Dư lắc đầu.

” Vì sao? Không thích? Nhưng nếu thật như thế sao lại hèn hò với anh ta? Dù yêu thích, nhưng vẫn không đủ để đi đến hôn nhân?” Trần Mĩ Trinh hỏi, đột nhiên nghĩ đến một khả năng vô cùng trọng yếu.

” Vậy, trả lời chị, hấn...đẹp trai?” - Chị hỏi.

Lưu Dư hơi nhú mày, nhưng rồi thờ dài.

” Rất được hâm mộ.” - Cô gật đầu, nói.

Kỳ thật đây cũng là việc khiến cô lo lắng, do dự. Bởi vì anh ta có rất nhiều ưu điểm. Cô sợ hãi, một ngày nào đó, đột nhiên xuất hiện một gương mặt thiên sứ, dáng người ma quỷ, một mỹ nữ cực kỳ quyến rũ đột nhiên nhảy ra trước mặt cô, kêu gào cô chẳng xứng gì với Khương Khắc! Vậy thì, cô nên làm gì!?

” Vậy anh ta thật giàu sao!?”

Trần Mĩ Trinh căn bản không để ý ánh mắt của cô dần tối lại, chuyên tâm tra hỏi tiếp.

” Ân, cực kỳ nhiều tiền.” - Cô không tự chủ được mà thờ dài.

Đây cũng là một nguyên nhân vì tiền tài dường như đi liền với thói trăng hoa. Cô không nghĩ đến chuyện mỗi ngày rửa mặt mình bằng nước mắt.

” Vậy còn suy nghĩ tới chuyện gì? Mau đồng ý đi chứ?” - Cơ hồ, Trần Mĩ Trinh phải hét chói tai - ” Vừa đẹp trai, vừa giàu có, đây không phải là người mỗi ngày có thể chạm mặt đâu! Thậm chí đến chị còn không thể bắt được! Có điện thoại không? Mau gọi! Bảo với anh ta là em nguyện ý, nhanh lên!” - Vừa nói, chị lập tức dúm điện thoại vào tay cô.

” Đừng náo loạn, Mĩ Trinh.” - Lưu Dư dờ khóc dờ cười, gác máy.

” Ai đùa? Chị nói thật ấy, mau lên.”

Cô nàng lại nhét ống nghe vào tay Lưu Dư.

” Hiện giờ anh ta có cuộc họp, không có thời giờ nhận.” - Lưu Dư tùy tiện tìm một lý do từ chối.

” Nhưng cũng có thể để lại tin nhắn nha. Họp xong anh ta đọc cũng được.” - Trần Mĩ Trinh không chịu buông tha.

” Em cần một ít thời gian để suy nghĩ.” - Lưu Dư khẽ thờ dài.

” Suy nghĩ cái gì? Nếu anh ta thật có tiền, mà cũng đẹp trai nữa.”

” Em không phải vì mấy thứ đó mà thích anh ta!” - Lưu Dư không nhin

được mà ngắt lời.

Có lẽ bởi vì ngữ khí nghiêm túc, làm Trần Mĩ Trinh hoảng sợ, không dám nói thêm cái gì nữa, rồi vội vàng tìm chỗ ngồi khác. Lưu Dư áy náy nhìn chị, nhưng không có tâm tư, vì chuyện Khương Khắc cầu hôn cô, đã làm cô phiền chán đến mức phát điên rồi.

Ai, cô nên làm gì bây giờ? Cô đã liên tục suy nghĩ suốt hai ngày hai đêm, nhưng chỉ càng khiến nàng phiền muộn.

Cô thích anh, tuy rằng đúng là vẫn chưa tới mức đi đến hôn nhân, nhưng mỗi khi nhắc tới, cô chợt nhận ra, bản thân không hề bài xích, dù thời gian hai người gặp gỡ, vẫn chưa tới mười ngày.

Nhưng vấn đề ở chỗ, hai người bọn họ mặc kệ là thân phận, hay là diện mạo bên ngoài, đều kém xa! Sống thế giới bọn họ thật sự thích hợp đối phương sao? Vấn đề này, ai có thể trả lời giúp cô đây?

Chương 5-1

” Muốn nghe câu trả lời của chị sao?” - Khúc Thiển bình tĩnh nhìn Lưu Dư.

Lưu Dư dùng sức gật đầu, bởi vì cô chỉ có chị Thiển và chị Vu Hàn để xin giúp đỡ. Hơn nữa trọng yếu hơn, cô cảm thấy hai người họ nhất định cho cô một lời khuyên.

” Cự tuyệt.”

” Đáp ứng.”

Hai ý kiến hoàn toàn tương phản làm cho cả ba người giật mình. Lưu Dư ngạc nhiên nhìn Khúc Thiển cùng Vu Hàn, không hề nghĩ rằng ý kiến của hai người lại hoàn toàn tương phản.

” Chị Thiển, vì sao chị lại cho rằng Tiểu Dư nên cự tuyệt Khương Khắc” - Vu Hàn tò mò.

” Gả vào hào môn thâm sâu như biển vậy. “

” Không đáng sợ đến mức như thế chứ?”

” Quy củ của những kẻ có tiền còn cực kỳ nhiều, mỗi ngày đều có một chuẩn mực mới. Cho dù có cố gắng đến đâu, cũng không được họ thừa nhận. Mà xung quanh mình luôn có một đám người hoài nghi quan sát, rồi đến chính kẻ đó cũng thế, dần hoài nghi mình, rồi mất đi tin tưởng, thậm chí quên đi, và cả tình yêu cũng mất, tất cả đều biến mất. Kim Đồng xứng Ngọc Nữ, nòi nào úp vung nấy, không nên có khác biệt.” - Khúc Thiển cười nhẹ, nhẹ nhàng mà bi ai.

” Chị Thiến, cuộc hôn nhân trước, chị...”

” Cũng ấy một kẻ rất có danh tiếng. ”- Khúc Thiến tiếp lời- ” Đúng thế, đây là kinh nghiệm cả đời chị.

Tuy đã từng nghi ngờ, nhưng giờ lại nghe chính người trong cuộc khẳng định, Lưu Dư cùng Vu Hàn vẫn không nhận được mà sững sốt.

” Xin lỗi, chị Thiến.” - Lưu Dư tự trách, cố giải thích- ” Em không biết...”

” Vì sao lại xin lỗi? Dù sao cũng đã qua, chị không để ý nữa.”- Khúc Thiến lắc đầu- ” Tuy chị nói như vậy, nhưng không phải ai cũng như chị, có một kết quả không được mỹ mãn.”

” Nếu đối tượng là Khương Khắc, hẳn là không thành vấn đề.” Vu Hàn đột nhiên mở miệng.

Lưu Dư, Khúc Thiến đồng thời quay đầu nhìn chị.

” Chị Vu Hàn, chị biết Khương Khắc từ trước?” Lưu Dư không thể không hoài nghi, bởi vì chị dường như rất chắc chắn.

” Không, nhưng chị đã từng nghe danh.”

” Đã nghe qua?”

” Ừ.” - Vu Hàn gật đầu - “Lão..... *Khụ* bạn cũ (Lão ở đây là chỉ lão công, nhưng VH nhanh chóng chuyển sang Lão bằng hữu~ bạn cũ). Là bạn cũ của chị biết Khương Khắc, cho nên từ người đó, chị biết không ít về Khương Khắc. Cậu ta đúng là một người đáng để phó mặc cả cuộc đời. Nên chị mới khuyên em nên đồng ý lời cầu hôn, tuy nhiên, em cũng thích cậu ta mới được.”

Đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, chị tạm dừng, hỏi:

” Tiểu Dư, em hẳn là thích Khương Khắc, đúng không?”

Mặt Lưu Dư dần dần biến hồng.

” Dạ.” - Cô nhỏ giọng.

” Một khi đã như vậy, nguyên nhân nào khiến em do dự như thế?”

” Em cảm thấy, em không xứng với anh ấy.”

” Chỉ cần cậu ta thấy ổn là tốt rồi.”

” Nhưng người khác sẽ nói...”

” Quan tâm người ta làm gì, chỉ cần em thấy hạnh phúc là được rồi. Miệng của người ta là đặt ở người ta, làm sao mà xen vào được? Mà em là em, tự em thấy hạnh phúc mới là quan trọng, không đúng sao?”

” Chị Vu Hàn, thật sự em có thể mặc kệ người khác?” - Hốc mắt Lưu Dư ửng đỏ.

” Đương nhiên.”

Vu Hàn mỉm cười, sau đó ngẩng đầu nhìn Khúc Thiển:

”Chị Thiển, còn chị?”

Khúc Thiển gật đầu.

”Tuy chúng ta quen nhau không lâu lắm, nhưng chị vẫn hi vọng em được hạnh phúc, Tiểu Dư.”

”Cám ơn các chị, em biết nên làm như thế nào.” - Lưu Dư lau đi nước mắt, mỉm cười.

”Cho nên quyết định đồng ý hay từ chối?” Vu Hàn nhin không được, tò mò hỏi.

”Em định hẹn hò với anh ấy một thời gian đã, rồi tính sau.” - Lưu Dư mỉm cười.

Dù sao Khương Khắc từ đầu tới cuối cũng không có câu nào thúc giục cô. Cô cần gì phải vội, chỉ cần cô thấy ổn là được rồi, còn về người khác muốn nghĩ ra sao thì nghĩ, cô không quan tâm. Cho nên cô quyết định giữ nguyên tình hình hiện tại, bởi vì cô thấy cô vui vẻ, cho nên vẫn muốn giữ quan hệ hiện tại với Khương Khắc.

Về phần kết hôn, cứ để sau.

”Xem ra vấn đề nhức đầu đã được giải quyết.” - Vu Hàn cười.

”Không phải giải quyết, mà là đã nghĩ thông suốt.” - Lưu Dư nhếch miệng cười, lại ngượng ngùng thè lưỡi, gãi đầu - ”Lúc trước là tự em tìm rắc rối, để hai chị phải lo rồi.”

”Hóa ra cũng để ý bọn chị lo nha, một khi đã như vậy, mà sao còn không mở lời?” - Vu Hàn nhíu mi hỏi.

”Ách...” - Lưu Dư liếm môi, không nói ra lời.

”Cái gì?”

”Em ngượng.” - Cô cúi đầu nói.

”Thẹn?” Vu Hàn khó hiểu.

”Em với anh ta quen nhau có mấy ngày mà thôi, chưa gì đã cầu hôn, hơn nữa...” - Cô đột nhiên muốn nói lại thôi.

”Hơn nữa cái gì?”

Lưu Dư áy náy nhìn hai người, sau đó cúi đầu nhỏ giọng nói:

”Hai người vừa đẹp lại vừa có khí chất, thế mà Khương Khắc lại chọn em, cho nên có gì đó làm em áy náy.”

”Em ngốc à? Ngu ngốc!” - Vu Hàn trợn to mắt, mắng - ”Nghĩ cái quỷ gì thế, chị không thể tin được.” - diễn vẻ sắp xỉu.

”Chị cũng thấy thế.” - Khúc Thiển liếc mắt nhìn - ”Có phải đã quên chị là

phụ nữ đa li hôn không, đã thế lại còn có con? Thật không biết đầu em chứa cái gì nữa.”

”Chị cũng không thể.” Vu Hàn nói.” Bởi vì chị đã kết hôn.”

”A?”

Lưu Dư, Khúc Thiển không hẹn mà cùng quay đầu nhìn chị, kinh ngạc. về phía nàng, cằm đều sắp rớt xuống sàn rồi.

”Sao mà kinh ngạc như thế? Như Tiểu Dư đã nói, em vừa xinh đẹp, lại có khí chất làm gì có chuyện đã 28 mà vẫn chưa có người hỏi thăm?” - Vu Hàn nhún vai.

”Nhưng cho tới bây giờ, em chưa bao giờ đề cập đến chuyện này.” - Người ở miệng là Khúc Thiển - ”Huống hồ, nếu đã kết hôn, vậy sao lúc trước, trên người không có đồng nào, phải đến nhờ chị?”

”Chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó.”

Vu Hàn nhẹ nhàng bâng quơ, cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của Khúc Thiển.

”Tóm lại, mặc kệ kết hôn hay hẹn hò với Khương Khắc, chị đều giơ cả hai tay tán thành, lại nhiệt liệt chúc phúc. Cho nên, đừng có suy nghĩ miên man nữa, được không?” - Chị nói với Lưu Dư.

Lưu Dư gật đầu, sau đó lại vụng trộm liếc nhìn Khúc Thiển, hai người đều cảm nhận Vu Hàn có gì đó xa cách.

Nói thật, hai người không biết Vu Hàn có nguyên nhân gì đó, nhưng nếu như cô ấy đã không muốn nói, mọi người không thể ép buộc. Cho nên ba người lại tán hươu tán vượn, nói chuyện tào lao tầm phào một hồi rồi mới tắt đèn về phòng ngủ.

Chương 5-2

Đêm đã khuya, yên tĩnh, khi vầng thái dương nhô lên, một ngày mới lại bắt đầu.

Thấy di động lóe sáng báo hiệu có cuộc gọi đến, Khương Khắc nhíu mi, kinh ngạc. Không ngờ Lưu Dư lại chủ động gọi điện. Anh đứng dậy, ngồi nhìn mọi người đang họp bàn bên cạnh vì hành động của anh mà cũng ngẩng đầu lên.

”Tôi xin nhận điện một lát.” - Anh nói nhỏ, không để ý toàn bộ nhân viên kinh ngạc, lập tức xoay người đi ra góc khuất trong phòng.

”Alô.”

”Em có quấy rầy anh không? Nếu thật như thế thì để lát nữa em gọi lại.”

Lưu Dư cẩn thận hỏi người tại đầu dây bên kia.

” Không đâu.” - Anh không do dự trả lời, trời biết bốn ngày nay anh nhớ cô da diết.

Tuần trước, ngay hôm sau khi anh cầu hôn Lưu Dư, Bộ phận Nghiên cứu và phát triển của Công ty bị trộm đột nhập, đánh cắp một phần tư liệu, mà đó là tư liệu về sản phẩm mới đã nghiên cứu từ ba năm trước.

Tuy nói là phần tư liệu này không đầy đủ, nhưng nếu như lọt vào tay kẻ có dã tâm, như thế hẳn có thể dùng nó để nghiên cứu tiếp, biến sản phẩm thành của bản thân. Việc này không phải là không thể, bởi vì trong thời gian nghiên cứu, có thể thay đổi một chút, mở cuộc họp báo để thông báo cho người dân, vậy thì công sức suốt ba năm của Công ty sẽ tan thành mây khói.

Cho nên từ thứ Bảy, anh bận bù đầu, không chỉ đến Cục cảnh sát, thông báo Công ty bảo hiểm, lại còn phải mời luật sư để tham khảo về vấn đề luật pháp, liên tiếp mở các cuộc họp để thảo luận đối sách ứng biến mọi vấn đề có thể xảy ra.

Liên tục bốn ngày, đến cả thời gian để về nhà cũng không có, anh chỉ có thể sử dụng luôn văn phòng phụ tại Công ty để nghỉ ngơi. Cho dù bận bịu như vậy, không giây phút rảnh rỗi nào anh không nghĩ về cô.

Bởi thế nên có thể nhận ra ngay rằng, anh yêu cô đến mức bệnh rồi, nặng đến không thuốc nào cứu chữa được.

” Thật vậy chẳng? Em nghe nói một ít về Bộ Nghiên cứu xảy ra chuyện. Anh có khỏe không?” - Giọng nói lo lắng cùng quan tâm.

Khóe miệng Khương Khắc khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười nhẹ.

” Tốt lắm. Anh không sao.” - Anh trả lời ôn nhu, thật ấm áp, nỗi mệt mỏi hôm nay chợt vơi bớt đi phân nửa.

” Em nghe nói, mấy nhân viên cao cấp vài ngày nay đều không có thời gian về nhà ngủ. Anh cũng như vậy phải không?”

Môi Khương Khắc lại càng cong lên cao hơn rồi, cô ấy thật đáng yêu.

” Không đâu.”

” A?”

” Nếu đêm nay, em đồng ý ngủ với anh, anh sẽ về nhà.”

” Được.”

Cô trả lời không hề do dự làm Khương Khắc cứng họng, không nói ra lời.

” Em..... Em vừa mới nói cái gì?” - Anh ngạc nhiên hỏi.

” Nếu em ở với anh, anh đồng ý về nhà nghỉ ngơi, em sẽ đi.” - Ngữ khí bình thản, không chút do dự.

” Em biết nếu như nói những lời như thế này thì sẽ dẫn đến hậu quả gì sao?” Anh trầm mặc trong chốc lát, rồi mới từ từ thốt nên lời.

Đầu bên kia di động không có trả lời.

” Nếu thật như thế, có khi anh cũng chẳng lãng phí thời gian để ngủ?” Giọng nói khàn khàn.

Lại yên lặng trong chốc lát, mới có tiếng nói nhỏ nhẹ.

” Em biết.”

” Dù thế nào cũng muốn đến sao?” - Anh hỏi.

” Mười giờ em sẽ đến.” - Cô nói xong, chủ động ngắt máy.

Khương Khắc cầm di động, ngây ra như phỗng, đứng lảng lảng một chỗ. Cô ấy dám đến? Cô nàng này..... O_O

Anh không tự chủ được, cười nhẹ.

” Có tin tức tốt sao, Tổng tài?” - Uông Học Tân đi lên, hỏi anh.

” Không.” Khương Khắc lắc đầu.

” Nhưng Tổng tài vừa cười thực vui vẻ.” Uông Học Tân nói.

Khương Khắc chỉ mỉm cười, rồi đi đến chỗ ngồi Chủ vị. Nhóm người vẫn đang thảo luận hăng say, mà anh chỉ nghe rồi nghĩ ngợi.

” Giang Sâm, nếu tôi lập tức công bố sản phẩm mới vào thứ Hai, mọi người cảm thấy thế nào?” - Anh đột nhiên nhìn về phía Bộ nghiên cứu, hỏi.

Hội nghị đang ồn ào là vậy, lập tức yên lặng một chút.

” Tuy rằng, thí nghiệm còn chưa hoàn thành một nửa, nhưng hậu quả đã tính qua, cho dù công bố trước cũng không thành vấn đề.” - Giang Sâm nhíu mày, suy nghĩ trong chốc lát, sau đó nghiêm túc trả lời.

” Tình huống tốt là sẽ không phát sinh vấn đề gì, nhưng nếu xảy ra chuyện thì...?” Bộ Quan hệ xã hội lại hỏi.

Tục ngữ nói không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, nếu xảy ra vấn đề, chỉ sợ sẽ có hậu quả nghiêm trọng.

” Nếu có vấn đề, Bộ phận tôi tự tin có thể giải quyết được.” - Giang Sâm trả lời.

” Nhưng vấn đề cũng không phải chỉ có chất lượng, mà còn số lượng nữa.” - Bộ Sản xuất, Phó tổng buồn bã trả lời - ” Sản phẩm này hướng đến số lượng tiêu thụ, vốn nhờ chất lượng, mẫu mã làm cho mọi người yêu thích, rồi sau đó mới hoàn thành vấn đề sản phẩm bán ra sao? Cứ công bố nhưng lại bán ra một loạt sản phẩm kém chất lượng, điều này không chỉ trái với mục tiêu ban đầu, mà khiến thanh danh của Công ty bị tổn hại trên thương trường.”

” Tôi cũng cho là vậy.” Tổng giám đốc gật đầu tán thành.

Bọn họ không cần bị người ta nghị luận là Phái bảo thủ, họ chỉ quan tâm xem Công ty có thể tồn tại được trong xã hội cạnh tranh đầy khốc liệt này hay không. Mọi người thảo luận xong, nhất trí nhìn về Tổng tài, muốn nghe phát biểu.

” Ý kiến của cậu?” - Khương Khắc không vội mở miệng, quay đầu hỏi vị trợ thủ đắc lực, Uông Học Tân.

” Tôi tán thành ý kiến đầu.” Uông Học Tân trả lời.

” Sao đến cả Uông trợ lý cũng...!?” - Bộ Tiêu thụ sản phẩm khó tin.

” Lý do?” - Khương Khắc hỏi.

” Đầu tiên, mẫu mã này là sản phẩm tâm huyết của rất nhiều đồng nghiệp đã vất vả ba năm, không có lý do gì chỉ bị cướp đi mà hủy bỏ. Thứ hai, tuy đã đặt mục tiêu cuối cùng chính là lượng sản phẩm tiêu thụ cao, nhưng nếu như bị đối thủ bán ra thị trường sớm hơn, đừng nói là mẫu mã, chất lượng, thậm chí ta còn không thể sản xuất! Bởi vì rất dễ phát sinh chuyện làm giả, đối với Công ty lại có ảnh hưởng lớn hơn nữa. Cuối cùng, tôi cũng tin Bộ Nghiên cứu của Công ty đủ năng lực để giải quyết mọi rắc rối phát sinh. Đây chẳng phải là nguyên nhân mỗi năm Công ty đầu tư một lượng lớn vào Bộ, không phải sao?” - Uông Học Tân chậm rãi phân tích.

Khương Khắc đặt hai lên bàn, chống trán cúi đầu suy nghĩ. Hội nghị yên tĩnh, không ai dám mở miệng quấy rầy.

” Còn ai có ý kiến khác không?” Anh bỗng ngẩng đầu lên, ánh mắt vô ba vô lan, trầm tĩnh nhìn mọi người. (Ánh mắt bình thản, không gợn sóng)

Mọi người nhất trí lắc đầu, đều hy vọng nghe ý kiến của anh.

” Vậy quyết định như thế. Ngày mai công bố sản phẩm, thứ Hai mở họp báo.” - Khương Khắc mệnh lệnh.

Chương 5-3

Phái bảo thủ kinh ngạc, nhưng nếu Tổng tài đã quyết định, bọn họ cũng chỉ còn cách tin tưởng mà thôi. Dù sao năm năm nay, dưới sự dẫn dắt của anh, ‘Bảo Á’ đã có một vùng trời riêng trên thị trường quốc tế.

” Vâng.” Mọi người nhất trí gật đầu.

” Học Tân, chuyện này từ cậu và Giang Sâm phụ trách.” - Khương Khắc hạ lệnh.

” Vâng.” - Uông Học Tân cùng Giang Sâm đồng thời lên tiếng trả lời gật đầu.

”Được rồi, mấy hôm nay mọi người vất vả.” - Anh nhìn mọi người, nói - ” Hôm nay mọi người về sớm chút. nghỉ ngơi đi. Mai sẽ có trận chiến vất vả hơn nữa. Đã vất vả trong ba năm, kết quả sẽ phụ thuộc vào thời gian tới, hy vọng mọi người sẽ cùng tôi cố gắng.”

Nói xong, anh đứng lên, rời phòng.

Tại văn phòng ngoài phòng họp, chỉ còn lại chưa đến một nửa nhân viên tăng ca, còn lại trở về hết.

Nơi này là Ngành Hành chính, cơ quan cao nhất Công ty, bình thường mỗi khi gặp sự cố đặc biệt, nhân viên hức khuya tăng ca đều ở tại đây. Còn nhân viên ở lầu ba phía dưới, dù lương không bằng nhưng lại có thể đứng giờ đi làm đã là điều hạnh phúc. Khương Khắc nâng tay, xem giờ.

7 giờ 10’.

Xem ra, anh vẫn còn ít thời gian để xử lý đồng công việc còn chông chênh trên bàn. Vào văn phòng, trên bàn công tác, thuận tay cầm lên một văn kiện khẩn, bắt đầu làm việc.

” Tổng tài, không về nhà?” Ông Học Tân gõ nhẹ vào ván cửa, chờ anh ngẩng đầu rồi mới hỏi.

” Đương nhiên là có, nhưng mình có ít việc cần hoàn thành.” - Khương Khắc bất đắc dĩ nhìn giấy tờ chất đống, cơ hồ che kín mặt bàn, nhẹ giọng thở dài.

” Để mình giúp.” - Ông Học Tân không chút do dự, buong cặp tài liệu.

” Không cần, cậu cứ về đi. lát nữa mình lập tức về.” Khương Khắc lắc đầu, ngăn cản.

” Không sao.” Ông Học Tân ngăn cản anh cự tuyệt, đi đến, thuận tay cầm một phần công văn, rồi ngồi xuống ghế sofa.

” Lúc trước, mình nói cậu và Giang Sâm đi hẹn hò, không lâu lại ra việc này, thật xin lỗi.” - Khương Khắc áy náy.

” Công việc mà, sao biết được. Tổng tài không phải thường nói những lời này sao?” - Ông Học Tân không thềm để ý, mỉm cười.

Khương Khắc cười, không nhiều lời nữa cúi đầu làm việc.

Văn phòng im ắng, trừ bỏ tiếng điều hòa thổi gió vù vù, thì là tiếng giấy loạt soạt. Hai người tâm trung làm việc suốt hai tiếng sau mới về nhà. Khương Khắc về nhà, vừa vặn chiếc kim đồng hồ chỉ đến con số 9h 30’

Cứ mỗi giây trôi qua, Lưu Dư lại càng khẩn trương. Trời ạ, sắp 10h rồi, cô định đến nhà anh ngủ sao? Cô bị quỷ nhập sao mà buổi chiều lại đồng ý đến nhà anh ngủ?

Nhớ lúc ấy, giọng anh khàn khàn, ôn nhu nhưng tựa hồ ẩn nhẫn cái gì, cô biết anh cần gì, anh muốn cô.

Đã qua 26, cô không phải là chưa từng quen bạn trai, nhưng chưa có người đàn ông nào có thể khiến cô bộc lộ nữ tính. Trên thực tế, cô thấy mình cũng khá quyến rũ, nhưng không đến mức gợi cảm, nhiều lần nhìn trẻ trung, lại chẳng thể coi là phụ nữ thực thụ. Nhưng vì anh, tất cả mọi thứ đều thay đổi.

Tim đập thành thịch, tuy rằng phòng có máy điều hòa, nhưng cả người cô khô nóng, khó chịu.

Làm sao bây giờ? Có lẽ cô hiểu lầm, anh ấy cỡ lẽ không có ý đó. Nếu thật sự là vậy, cô không rõ có thể tự chủ được không nữa, có trời biết cô biết bao mong ước về dáng người dưới lớp quần áo kia.

Ô...Cô bây giờ mới nhận ra mình sắc như thế, lúc này hồi hộp như thế, giờ lại mơ tưởng đến dáng người của Khương Khắc, nước miếng không tự chủ mà rớt ra.

Thân hình cao gầy, nhưng khi nhìn thoáng qua cơ bắp dưới cánh tay áo, khi anh chuyển đồ hộ cô. Nhớ đến món đồ ấy, nặng đến mức cả cô và chị Vu Hàn cố hết sức mà không di động một chút, nhưng anh lại dễ dàng nâng nó đi vậy.

Nhìn cánh tay ấy, cô tò mò không biết ‘địa phương’ khác có giống như thế không!? ♥_♥

Oa, không thể nghĩ nữa, nếu không không chỉ nước miếng rớt, mà máu mũi phải phụt nữa. Lưu Dư hít sâu, nâng cổ tay xem giờ.

9h 55', cô nên đi xuống.

Cô đẩy cửa phòng. Đang xem TV trong phòng khách, Vu Hàn tò mò.

”Chị chưa buồn ngủ, nên mới ra ngoài xem phim.”

”Chị Vu Hàn, em muốn ra ngoài một chút. Em có mang chìa khóa, không cần chờ.” - Cô dặn.

”Muốn đi đâu?” - Vu Hàn tò mò.

Cô mặc áo phông, quần đùi, giống như đi siêu thị, vậy mà nói không cần chờ?”

”Lâu hai.” Lưu Dư do dự, thành thật trả lời.

Vu Hàn kinh ngạc, nhíu mày.

”Tìm Khương Khắc? Buổi tối, 10h?”

”Gần đây, Công ty có việc, đã liên tiếp mấy hôm không về nhà ngủ rồi.”

”Vậy định xuống xem cậu ta đã về chưa?”

”Có thể nói như thế, bởi vì anh ấy đã đồng ý về ngủ rồi.” - Lưu Dư không dám nói, kỳ thật cô là đi ngủ cùng ‘người ta’ - “Em đi đây.”

Cô vẫy tay với chị, rồi đi ra cửa.

”Nhớ phải dùng biện pháp tránh thai nhé!”

Đúng lúc cánh cửa đóng lại, thì lời dặn của Vu Hàn vọng ra, làm Lưu Dư thiếu chút nữa té ngã. Chị Vu Hàn tí làm sao mà biết sẽ có chuyện gì xảy ra?

Quá ngạc nhiên, thật khó tin! Nhưng dù sao.....

Mắc cỡ chết!

Chương 6-1

Mười giờ linh một phút, Khương Khắc trầm nghĩ rằng Lưu Dư có thể không đến, dù sao anh đã nói thẳng như thế, cô mà còn tới thì không phải là ngốc đâu, mà là Tiểu Bạch ngây ngốc. (Tiểu bạch có thể hiểu theo nghĩa thiên chân, ngây thơ, đại loại thế =.=)

Than nhẹ, vừa tắm xong, Khương Khắc tựa mình lên chiếc sofa, không hiểu tâm tình lúc này là thất vọng, hay nên thở dài nhẹ nhõm?

Nói thật, từ trước anh đã có ý định ôm cô rồi!

Chỉ cần là một người đàn ông khỏe mạnh, đối diện với người thương, không thể nào không nổi lên dục vọng hay mơ tưởng. Nhưng anh sợ điều đó sẽ làm cô sợ, dù sao, hai người mới gặp nhau không lâu.

Kỳ thật với tình cảnh hiện tại, vấn đề về nhu cầu sinh lý đã quá quen thuộc, không khác gì những việc như là ăn, ngủ, nghỉ, không thể thiếu trong cuộc sống. Mọi người với nó cũng khá cởi mở, chỉ là có một vài người hơi nặng nề lễ giáo không dám công khai, mà cô cũng là người như thế.

Cho nên những lúc gần gũi với cô, trừ bỏ ngẫu nhiên lơ đãng lướt nhẹ lên khuôn mặt đáng yêu, nắm bàn tay nhỏ nhắn, xinh xinh kia, anh chẳng dám vượt quá giới hạn. Nhưng nếu như, đêm nay cô dám đến nơi này, anh chẳng dám cam đoan có thể không chế bản năng, mà tiến lên ôm cô.

Aizzz~ Nhưng nếu cô không đến, cái thân thể đang hùng hực ngọn lửa dục vọng này phải giải quyết như thế nào? Xem ra, anh đành phải đi tắm nước lạnh lần nữa vậy.

Khương Khắc thờ dài, đứng dậy từ sofa, đang chuẩn bị vào phòng tắm, thì tiếng chuông cửa vang lên.

“Kính coong!”

Anh kinh ngạc dừng chân, quay đầu nhìn về cánh cửa.

Là em?

Em đến?

Tâm tình hoài nghi cũng có chút vui vẻ, chờ mong phức tạp, anh đi ra cửa.

Nhìn cô đang đứng ở ngoài cửa lớn, anh khó có thể nhìn mà trợn to mắt. Thế nhưng thật là nàng!

”Hi.” - Lưu Dư bình tĩnh cất lời chào.

”Đến đây.” - Anh kinh ngạc trong chốc lát, rồi mới khàn khàn đáp lại.

”A, anh về lâu rồi sao?”

Khương Khắc cúi đầu nhìn áo tắm trên người, lắc đầu.

”Không, vừa về.”

”Đúng rồi, trông anh đã tắm rửa sạch sẽ rồi.”

”Đúng rồi, khá lâu.”

Rồi thì sao? Còn có câu hỏi nào ngu ngốc hơn nữa? Lưu Dư liếc mạng nghĩ ngợi, nhưng đầu óc trống rỗng, ánh mắt cứ chăm chăm nhìn vào thân hình nóng bỏng dưới lớp áo.

Quá quyến rũ, quá đẹp trai, cô mơ mộng.

”Vào trước rồi nói chuyện, được chứ?” - Khương Khắc rút cuộc nhận ra việc hai người trò chuyện trước cửa thật sự rất kỳ quái, anh lui lại, hỏi.

”A.” - Lưu Dư giật mình, gật đầu bước vào phòng.

Không khí xấu hổ bao trùm khắp căn phòng.

Khương Khắc hoàn toàn không biết anh nên làm cái gì, ngày thường bình tĩnh tự tin, khuôn mặt băng sơn có cho tiền cũng không đổi, khí phách hiên ngang giờ sao nhát gan, yếu đuối thế?

”Uống nước?” - Anh mở miệng, nói dứt lời mới nghĩ, chết tiệt thật, rốt cuộc anh muốn làm gì?

” A? Được rồi, cảm ơn anh.” Lưu Du ngồi nghiêm chỉnh trên ghế sofa.

Anh hỏi, cô trả lời, Khương Khắc tắm rửa, vừa đi rót cho cô.

” Cảm ơn.” Cô nhận chén nước, từng ngụm từng ngụm cho đến khi phải ngẩng đầu lên nhìn anh.

Ông trời, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Anh cũng không nói gì, khiến cô vốn hồi hộp, giờ run rẩy chẳng khác gì bệnh nhân thần kinh.

Nếu không có chuyện gì để nói, vậy thì đi ngủ đi.

Cô đặt chén xuống, liếm môi, mở miệng:

” Anh muốn đi ngủ?”

Khương Khắc thở dốc, nơi nào đó trên cơ thể căng cứng, làm cho anh đau đớn vô cùng.

” Muốn sao?” Giọng nói tầm khàn.

” Cái gì?”

Cô nhìn anh, mờ mịt, ngu ngơ như thể không hiểu anh vừa nói gì, đáng yêu đến mức làm cho Khương Khắc không thể kiềm chế được dục vọng, đứng lên, đi đến bên cạnh cô.

” Khương Khắc?” - Lưu Du khó hiểu, đôi mắt tròn xoe không biết nên làm gì.

” Hừ.” Anh nhẹ giọng, vươn tay vuốt ve chiếc cổ trắng ngần, tay kia nâng cằm, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đỏ mọng.

Cả người cứng ngắc, đôi mắt cô trợn trừng không biết nên làm sao.

” Nhắm mắt lại.” - Anh than nhẹ, nhưng không rời môi.

Cả người cùng đờ, lại hoảng loạn, cô nhắm chặt mắt lại.

Môi anh mềm mại, ôn nhu vờn quanh, đầu lưỡi thông thả đi vào, nhẹ nhàng nhắm nháp.

Cô rên rỉ, chủ động mở miệng, cố gắng làm nụ hôn sâu hơn. Đầu lưỡi chạm nhẹ, anh nhanh chóng đẩy ngã cô lên ghế, gằm nhẹ. Đầu lưỡi anh chôn sâu trong miệng cô, triền quán cái lưỡi thơm tho, dục vọng nhanh chóng lan tràn.

Suy nghĩ dần mơ hồ, tiếng tim đập, nhiệt độ thân thể nóng cháy cùng sức nặng của anh, cô không còn biết gì nữa.

Quần áo không biết từ lúc nào đã cởi bỏ, cũng không biết chiếc áo tằm trên người anh bị rút xuống tự lúc nào, chỉ biết hai cơ thể trần trụi ấy chỉ còn biết nghe theo tiếng gọi của bản năng nguyên thủy.

Bọn họ rốt cuộc có được người kia.

Bọn họ rốt cục trở thành một đôi tình nhân chân chính.

Bức màn ngủ rủ xuống, làm căn phòng hài hòa, đầm ấm.

Lưu Dư say giấc nồng, không có ý định tỉnh giấc.

Chiếc kim đồng hồ tích tắc chạy, 8h15', rồi 9h15', đến 10h15' rồi, rốt cuộc trên giường cũng có động tĩnh, từ từ xoay người, nhưng lại tiếp tục ngủ.

Kim phút lại đi tiếp nửa vòng nữa, giờ người kia mới tỉnh giấc nồng. Cánh tay vươn ra, như cảm giác không khí bên ngoài rồi nhanh chóng rút trở về. Cô cuộn mình dưới lớp chăn, lăn qua lăn lại, rồi như chợt nhận ra gì đó, bàn tay lại vươn ra, sờ soạng đầu giường.

Đồng hồ báo thức của cô đâu rồi? Bây giờ là mấy giờ?

Vừa sờ soạng vừa mơ màng, nhưng vẫn không thể nào tìm ra cái đồng hồ, cô không cam lòng mở mắt.

Không khí mờ ảo làm cô không nhận ra cái gì khác thường, nhìn cách bài trí khác lạ, cô mới nhớ đến chuyện ngày hôm qua.

Đây là phòng của Khương Khắc, mà cô đang ở tầng 2, không phải 8.

Anh ấy đâu?

Cô quay đầu nhìn sang vị trí bên cạnh, nhưng cũng chỉ có mình cô mà thôi.

Ừm, có khi cũng là chuyện tốt, trải qua chuyện tồi qua, giờ cô không biết làm gì đối mặt với anh lúc này.

Nghiêng tai lắng nghe, không có tiếng gì hết. Cô nhấc chăn lên, nỗi đau xót giữa hai chân khiến cô rên rỉ.

Trời ạ, có phải mỗi khi xong chuyện ấy, đều bị như vậy? Hay là vì đây là lần đầu nên mới thế? Cho nên anh ấy mới không muốn cô?

Nhớ lại tối qua, anh ấy cứ đòi hết lần này tới lần khác, làm cô không thể chịu đựng nổi, đến giờ vẫn run. Qua mấy ngày nay, anh ấy thật sự không phải thiếu ngủ sao? Nếu thật thế, sao đêm qua còn đủ sức cùng cô làm tình?

Ký ức đêm qua khiến cô thở dồn dập, tim cũng đập mạnh, cô nhắm mắt lại, vì bản tính háo sắc của mình mà rầu rĩ. Còn dám nhớ lại? Đúng là sắc nữ!

Cố gắng làm xóa nhòa hình ảnh trong óc, cô nhanh chóng bật dậy, mặc quần áo. Rồi rón ra rón rén đi ra phòng khách, lắng tai nghe, xác định không có bất kỳ âm thanh nào, chuồn khỏi nhà Khương Khắc, trở về tầng 8.

Trở về nhà, cô mới phát hiện, hóa ra đã gần 12h trưa rồi, nói cách khác, cô đã bỏ việc hơn nửa ngày.

Hiện giờ, cô đã biết rốt cuộc vì sao anh không có ở nhà, bởi vì anh đã đến công ty làm đi.

Phóng thật im ắng, có lẽ các chị Vu, Thiên giờ này còn bận tối mắt trong tiệm, mà cô? Ngủ đến giờ này mới tỉnh, thật đáng xấu hổ.

Chiều nay, cô có nên đến công ty không? Thôi, xin nghỉ một ngày cho xong, bởi vì cô không nghĩ mình còn đầu óc nào mà làm việc nữa. Khẽ thở dài, cô quay về phòng, tắm rửa.

Chương 6-2

Linh linh...

Hai giờ chiều, Lưu Dư vừa mới ‘xử lý’ xong phần ăn trưa, dọn dẹp gọn gàng thì tiếng điện thoại trong phòng vang lên dồn dập. Chẳng suy nghĩ gì, cô cứ đi ra tiếp điện.

” Alo?”

” Anh đây.”

Chẳng biết tại sao, vừa nghe giọng Khương Khắc, không mở miệng nói lời nào, cô đã gác ống nghe xuống.

Linh linh...

Không hề yên lặng đến một giây, tiếng điện thoại lập tức vang lên. Cả người cô cứng đờ, chỉ đứng đó nhìn nó, người gọi điện tới khẳng định là anh ấy, nhưng...

Úc, ông trời, hai tay áp sát bên má, cô thật muốn đập đầu vô tường, cô vừa rồi làm cái quái gì thế? Nếu cô không làm thế, giả dụ ra về trấn tĩnh, dùng cách thức trò chuyện bình thường nhất để trả lời anh ấy, nhưng...

Ô oa..... Bây giờ nên làm gì đây!?

Linh linh...

Tiếng điện thoại liên tục rền vang, cô cúi đầu suy sụp, do dự thêm lát nữa, rồi hít thở thật sâu, cô vươn tay nhắc ống nghe.

” Alo?”

” Sao lại dập máy?”

Biết ngay là anh sẽ hỏi mà.

” Xin lỗi, nhất thời chẳng biết nói gì nên em mới... Em không cố ý gác máy.” - Cô giải thích.

Anh yên lặng một lúc rồi hỏi tiếp.

” Vì sao lâu thế mới nhắc máy?”

” A!? Thật thế? Điện thoại vừa ngắt thì có vấn đề, em sửa một lúc mới được, có lẽ đây là nguyên nhân.” - Cô giả ngu.

” Thật?” - Tiếng nói trầm thấp, tỏ vẻ chủ nhân một mực hoài nghi.

” Theo em thì là thế.” - Lưu Dư cố chết trả lời.

” Tỉnh lâu chưa?” Anh hỏi.

Người cô cứng lại, cảm giác đôi má dần nóng lên.

” Vâng, vừa mới tỉnh.”

” Vậy sao không lập tức gọi cho anh?”

Cô ngây người.

” A!?”

” Không thấy tờ giấy anh để lại sao?” - Anh hỏi.

” Tờ giấy? Giấy nào?” - Lưu Dư khó hiểu, cô chẳng thấy ở đâu - ” Anh đặt ở đâu?”

” Trên bàn ở phòng khách.” - Anh thở dài trả lời.

Bàn tại phòng khách? Cô lén lút rời nhà anh, làm gì còn tâm trí đâu mà thường thức mọi nơi?

” Xin lỗi, em không thấy.” - Cô áy náy trả lời, không nhìn được tính tò mò - ” Anh viết cái gì trên đó vậy?”

” Không có gì đâu, chỉ là anh muốn biết sao em tỉnh mà không gọi, anh muốn hai ta đi ăn trưa. Nhưng xem giờ thì chắc không kịp nữa rồi, chắc phải chờ tối.”

Lưu Dư mở mắt trừng trừng, anh ấy mời cô ăn tối?

“Không thể?” - Cô lớn tiếng.

“Vì sao?” - Đầu dây kia trầm mặc trong giây phút, chầm chậm hỏi lại.

“Vì..... Bởi vì.....”

Lưu Dư nhìn xung quanh, cố tìm một lý do, liếc nhìn qua món đồ chơi của Tiểu Cương, nghĩ ra rồi.

” Vừa nãy, em nói chuyện với chị Thiến, tối muộn sẽ đến tiệm giúp đỡ. Mà em không muốn nuốt lời.” - Cô tiếp lời.

” Em đang xấu hổ!?” Anh hỏi trực tiếp.

” A!?”

” Xấu hổ quá nên mới muốn tránh mặt anh? Cho nên tìm mọi cách từ chối ăn tối với anh?”

” Chẳng phải...” - Cô bác bỏ, đôi má ửng đỏ, may là nói qua điện thoại, nếu không sao cô có thể trợn mắt nói dối?

Đúng vậy, cô xấu hổ! Nóng đến độ muốn chết đi cho rồi. Cứ nghe được giọng nói của anh, cô không thể kìm lòng mà nhớ đến chuyện tối qua. Nếu như anh trực tiếp xuất hiện, cô không chết bồng mới lạ!

Tóm lại, hiện giờ, cô không thể gặp anh. Mặc kệ anh nói chuyện gì, cho dù

anh có biết cô nói dối đi chẳng nữa, cô thật vô phương không chế nỗi sợ hãi hiện tại.

” Nếu như thế, quả thật đành chờ dịp khác vậy.” - Tiếng nói bất đắc dĩ truyền qua ống nghe làm cô kinh ngạc ở mắt trừng trừng.

” Cái gì?” Cô nghĩ mình nghe lầm, không tưởng được là anh dễ dàng buông tha như thế. Anh ấy vốn không dễ bị thuyết phục, đó chẳng giống tác phong vốn dĩ của anh ta.

” Anh nói là, nếu em đã đồng ý đi giúp Khúc Thiển, chúng ta có thể tìm dịp khác.” Anh thở dài.

Lưu Dư không nghe lầm, anh ấy dễ dàng thay đổi dự định như thế sao? Lưu Dư không thể tin, cảm xúc vốn vui sướng dần hỗn loạn. Buông tha cho ý định hẹn cô, hay là buông cô đi? Một tiếng nói vang lên trong óc cô, bởi vì đã có được cô, nên cô đã không còn quan trọng nữa, bởi vậy mới dễ dàng buông tay? Cô phập phồng bất an, lo sợ.

” Khương Khắc...” Cô muốn hỏi nhưng chẳng thể mở miệng, không lẽ cô hỏi anh cô đã chẳng còn có ý nghĩa gì với anh sao?

” Không cần giải thích, đúng là anh hơi buồn, nhưng mà chẳng sao cả, anh đang bận việc.” Khương Khắc nhìn đồng hồ sơ chất cao như núi trên bàn, cười khổ.

” Thật sao?”

Anh gật đầu.

” Ừ.”

” Vậy cúp máy, em không quấy rầy anh nữa.”

Nghe như cô thật sự muốn nhanh chóng ngắt máy, Khương Khắc nhanh miệng.

” Tiểu Dư, chờ chút.”

” Có chuyện gì?” - Lưu Dư hỏi.

Anh do dự một lát.

” Thật ra, trên tờ giấy còn có vài dòng khác.”

Cô trầm mặc một lúc, mới hỏi.

” Chữ gì?”

” Ghi ba chữ.”

” Ba chữ?”

” Anh yêu.....”

Anh thật bình tĩnh nói ra, rồi lập tức cúp máy. Hóa ra, câu này nói ra thật nhẹ nhàng, nhớ lại buổi sáng anh sợ hãi, đứng thấp thòm ở phòng khách một

lúc lâu. Cuối cùng, đành phải viết ba chữ kia lên giấy, để lại cho cô.

Hiện giờ trực tiếp nói cho cô, chắc là sẽ biểu hiện thành ý hơn so với viết lên giấy chứ!? Khương Khắc vui vẻ, ngẩng đầu lên, phát hiện ra một trong những trợ thủ đắc lực của mình, Ông Học Tân, đang đứng trước bàn, tựa tiểu phi tiểu quan sát anh.

” Ông Tân? Cậu vào khi nào, sao mình chẳng biết?” - Anh kinh ngạc.

” Không biết Tổng tài là người khách khí như thế.” - Ông Học Tân đột nhiên đưa ra lời nhận xét.

” Có ý gì thế?” - Khương Khắc khinh chơn hạ mi.

” Tổng tài đang nói chuyện yêu đương, vậy mà, thân là Trợ lý của ‘ngài’, tôi lại chẳng biết gì. Không nói là khách khí, vậy thì nên nói như thế nào?” - Anh trực tiếp nói rõ.

” Mình vốn không nghĩ giấu diếm chuyện này, chẳng qua là chưa có thời gian thôi.” - Khương Khắc mỉm cười trả lời, nói xong rồi lại thờ dãi, nhắc nhở nên di dời tâm trí vào công việc.

” Cậu tìm mình có việc gì?”

” Đây là tài liệu dành cho việc phỏng vấn hôm thứ Hai. Cậu xem qua đi.” Ông Học Tân đưa tài liệu.

Khương Khắc đón lấy, lật xem. Ông Học Tân chuyên chú quan sát, đột nhiên mở miệng.

” Bạn gái Tổng tài chắc là người rất tốt?”

Chuyên tâm vào công việc, trong phút chốc, Khương Khắc không hiểu anh đang nói gì.

” Cậu đang nói cái gì?” - Anh ngẩng đầu lên hỏi.

” Tôi nói, bạn gái ‘ngài’ rất được, cho nên ‘ngài’ rất thích cô ấy, đúng không? Nếu không, vừa rồi cậu chẳng thể nào có được cảm xúc như vừa rồi.”

” Vừa rồi?” Khương Khắc nhíu mày.

” Gương mặt hạnh phúc, vui sướng. Y như đã tìm được bến bờ hạnh phúc kiếp này rồi ấy.” - Ông Học Tân nhìn anh chăm chăm.

” Minh...như thế!?” Khương Khắc suy nghĩ chút, rồi mỉm cười, cũng không phủ nhận.

” Từ trước, mình cũng thấy cậu quen bạn gái, nhưng thật ra chưa bao giờ thấy vẻ mặt này của cậu. Cho nên, mình nghĩ đó là một người con gái rất đặc biệt, phải không?”

” Cô ấy quả thật rất đặc biệt.” - Khương Khắc nhếch môi cười, đôi mắt đen lộng.

” Tổng tài, đừng nói với mình, cậu thực sự kết hôn chứ?”

” Nhận ra được sao?”

” Đương nhiên.”

” Thật sự?”

” Ừ.”

” Không thể tin được.” - Uông Học Tân ngơ ngác, rồi lắc đầu lẩm bầm.

Anh thật không thể tin là mình cuộc thua Giang Sâm. Tổng tài đang yêu, không thể tin được! Anh ta vốn nhiều việc, làm quái có thời gian đi hẹn hò cơ chứ. Nhưng giờ lại xảy trước mắt... Azzzz, xem ra mình thua thật rồi.

” Có gì mà không thể tin được?” - Khương Khắc tò mò hỏi.

Uông Học Tân lại nhìn anh trong chốc lát, sau đó lắc đầu.

” Không, không có gì. Tổng tài cảm thấy phóng viên hỏi như thế được không, cần bổ sung thêm gì nữa?”

Trở lại việc chính, ánh mắt chăm chú vào tài liệu. Khương Khắc gật đầu, đồng thời trả tài liệu lại cho anh.

” Thế là được rồi. Nhưng quan trọng là hàng mẫu triển lãm, bộ phận các cậu cần chú ý.”

” Tôi đã biết.” Uông Học Tân gật đầu.

” Vất vả cho cậu.”

Chương 7-1

8h10' chiều, Khương Khắc mang ba túi kem đi vào ‘Cửa hàng mỹ nhô nhỏ’ của Khúc Thiên. Vu Hàn nhìn thấy anh, lập tức kinh ngạc đi lên tiếp.

” Là khách hiếm, Đại Tổng tài làm sao mà quan tâm đến một cửa hàng bé nhỏ này chứ?” - Chị cười khanh khách hỏi.

” Đại Tổng tài cũng là người, cũng cần ăn cơm chứ?” - Khương Khắc cười khổ nói - ” Còn nữa, có thể trực tiếp gọi tên tôi, ‘Đại Tổng tài’, tôi không thể thích được ba chữ này.”

” Ngượng?” - Vu Hàn tựa tiểu phi tiểu.

Khương Khắc bắt đắ dĩ nhìn chị, rồi đưa túi đồ cho Vu Hàn.

” Đây là cái gì?”

Vu Hàn tò mò, sau đó cúi đầu nhìn.

” A! Là kem!” - Chị vui vẻ.

Khương Khắc quay đầu ngó tiệ, nhưng lại không thấy bóng hình thiên hạ nhưng nhớ cả ngày.

” Tiểu Dư đâu?” - Anh hỏi.

” Tiểu Dư?” - Chị ngạc nhiên, hỏi lại - ” Sao lại tới đây tìm Tiểu Dư, hôm nay con bé có tới đây đâu?”

” Cô ấy không tới?” - Khương Khắc kinh ngạc - ” Cô ấy không tới?”

” Không có.” Vu Hàn lắc đầu.

” Sao lại thế? Rõ ràng là cô ấy nói...” - Anh ngưng bật nhớ đến một chuyện.

” Làm sao vậy?” - Chị hỏi.

” Không có gì, tôi đại khái đã đoán ra vì sao cô ấy lại gạt tôi.” - Anh lắc đầu cười khỏ.

” Vì sao?” - Chị tò mò hỏi.

Khương Khắc lắc đầu.

” Chắc không phải là chuyện liên quan đến tôi qua?” - Vu Hàn không chịu buông tha, vẻ mặt ái muội quan sát.

” Phiền cho tôi một bát mỳ thịt bò, cùng một ít đồ điểm tâm”- Khương Khắc tìm chỗ ngồi xuống, bộ dạng ‘chẳng nghe thấy gì cả’.

Bất quá Vu Hàn chẳng phải người tốt gì, chị nói Khúc Thiên một tiếng, rồi ra quầy hàng thủy tinh, lấy ra hai phần điểm tâm, rồi ngồi đối diện Khương Khắc.

” Nói đi, chẳng lẽ không qua cậu dám mạnh mẽ quá với Tiểu Dư?” - Cô nghiêng người về trước, nhỏ giọng hỏi.

” Khụ! Khụ, khụ...” - Khương Khắc ăn chưa hết nửa quả trứng, suýt bị nó làm nghẹn chết rồi - “Sao, sao lại...”

” Nhưng tôi làm sao mà biết” - Vu Hàn nhíu mày, vẻ mặt ‘tôi biết thì sao’, tò mò - ” Thật nặng tay?”

” Rõ là phụ nữ, sao lại hỏi như thế?” - Anh nhăn mặt.

” Sao lại không thế? Phụ nữ cũng là người, không phải sao? Hay cậu có tính kỳ thị?” - Chị hỏi.

Khương Khắc cứng họng, giây lát không nói nên lời.

” Cậu đối xử thô lỗ với Tiểu Dư? Nên con bé sợ quá mới chạy?” - Vu Hàn tiếp tục truy vấn.

” Không phải.” - Anh đầu hàng trả lời -” Cô ấy chỉ thẹn thùng mà thôi.”

” Sao mà cậu khẳng định được?”

” Không biết, chỉ đoán thôi.” - Khương Khắc nói xong, thở dài, vẻ mặt buồn rầu.” Cùng là phụ nữ, cô có thể nói cho tôi biết giờ phút này, cô ấy đang nghĩ cái gì không?”

” Hôn một cái đi, tôi bói cho.” Vu Hàn mỉm cười.

” A?”

Anh ghen hợng, nhìn trân trân.

Nhìn anh kinh ngạc đến độ như gặp người ngoài hành tinh xâm lăng, Vu Hàn cười ha ha.

” Đùa thôi!”

” Chẳng đáng đùa chút nào!” - Khương Khắc vô lực cười khổ.

” Phải nói là làm người không chỉ nên nhìn tướng mạo!” Vu Hàn cười vui.

” Đây, mỳ thịt bò.” - Khúc Thiển mỉm cười, bung tô mỳ nóng hầm hập - ” Cảm ơn kem của cậu, nên tô mỳ này coi như là để mời khách.”

” Cảm ơn.” - Khương Khắc quay đầu nhìn bốn phía, hỏi:” Mọi người đóng cửa khi nào vậy?”

Ngoài anh ra, khách hai bàn kia đã tính tiền, rời đi rồi.

” Cậu vừa ăn xong.” Vu Hàn cười nói.

” Đúng lúc, lên xe tôi đưa về luôn.”

” Lịch sự thế, là muốn biết câu trả lời, phải hay không?” - Vu Hàn cười chế nhạo.

” Đương nhiên.” - Dù sao, có nói gì cũng bị bà cô này trêu, thừa nhận vẫn tốt hơn.

” Được rồi, không đùa nữa.” - Chị cười nói - ” Nếu như, không phải là đêm qua cậu dọa sợ Tiểu Dư, và hành động con bé trốn cậu là vì thẹn, nếu thế con bé thích cậu.”

Nói xong, chị nhìn anh.

” Không lẽ, cậu định chơi bời một chút?”

Nghe vậy, đôi mày thô của Khương Khắc dựng thẳng, biểu tình nghiêm túc.

” Cô ấy không phải để chơi đùa.” - Anh gằn giọng.

” Cho nên, ý của cậu là muốn ‘phụ trách, sẽ lấy Tiểu Dư’?” - Chị bất vi sở động, nhưng vẫn chăm chú quan sát.

” Đương nhiên.” - Anh không chút do dự, nghĩa vô phản cố gật đầu trả lời.

Vu Hàn còn cố quan sát, dường như muốn tìm kiếm cái gì đó tong mắt anh, xem ra, cậu ta thật lòng. Phúc chốc, chị nhếch miệng cười.

” Hy vọng cậu nhớ kỹ những lời này.”

” Tôi sẽ yêu cô ấy cả đời.”

” Yêu vẫn chưa đủ, cậu còn phải cho cô ấy cảm giác hạnh phúc mới được.” - Vu Hàn chân thành, đôi mắt cô có gì đó đau thương.

Khương Khắc không chú ý được, nhưng nghiêm trang gật đầu, sau đó hứa

hẹn.

” Tôi sẽ.”

Chương 7-2

Về đến nhà đã hơn 9h tối, căn phòng tối om.

” Kì ghê, hình như Tiểu Dư không ở nhà.” - Vu Hàn mở đèn phòng khách, nói với Khúc Thiên nắm tay Tiểu Cương vừa bước vào.

” Con bé ở phòng ngủ?” - Khúc Thiên nói xong, vỗ con.” - Tiểu Cương, con vào phòng dì Tiểu Dư, xem dì có ngủ không?”

” Dạ.”

Tiểu Cương gật đầu, chạy nhanh vô phòng Lưu Dư. Chỉ chốc lát sau, bé chạy ra.

” Mẹ, dì không ở nhà.”

Khúc Thiên, Vu Hàn đưa mắt nhìn nhau. Đã trễ thế rồi sao Lưu Dư không ở nhà, đi đâu thế?

” Không lẽ con bé xuống tầng 2?” - Khúc Thiên nói

” Tốt nhất là xuống xem một chút.” - Vu Hàn trầm giọng.

Chị Khúc gật đầu.

” Vậy chị đi tắm cho Tiểu Cương.”

” Được rồi.” - Vu Hàn gật đầu, đi xuống phòng Khương Khắc, ấn chuông.

Chỉ chốc lát sau, Khương Khắc ra mở.

” Vu Hàn? Có việc sao?” - Anh khó hiểu.

” Tiểu Dư có ở đây không?” - Chị trực tiếp hỏi.

” Tiểu Dư?” - Anh kinh ngạc, nhíu mày - ” Cô ấy không ở nhà?”

Chị lắc đầu.

” Tôi còn tưởng con bé ở đây.”

” Đã gọi cho cô ấy chưa?”

Chị lắc đầu.

Khương Khắc không nói hai lần, nhanh chóng vào phòng gọi điện. Điện thoại vẫn gọi được, nhưng không ai nhận.

” Có lẽ con bé thấy đây là số của cậu nên mới ngại nhận, lên lầu đi, để tôi gọi.” - Chị đề nghị.

Anh gật đầu, đi theo chị lên lầu 8, gọi điện. Quả nhiên, Lưu Dư nhanh chóng nhận máy.

” Alô, Tiểu Dư, em đang ở đâu vậy?” - Vu Hàn liếc nhìn Khương Khắc, rồi hỏi.

” Đào Viên.”

” Ở Đào Viên?” - Chị kinh ngạc - ” Muộn thế sao còn đến đó? Đang ở chỗ ai vậy?”

” Đồng nghiệp trước kia. Chị Vu Hàn, có lẽ em sẽ ở nhà cô ấy vài ngày, nói với chị Thiến một tiếng, không cần lo.”

” Em không phải đi làm?”

” Hôm nay, em đã gọi đến Công ty từ chức.”

” Từ chức? Vì sao? Có phải là vì Khương Khắc?”

Đầu dây bên kia chợt im lặng.

” Tiểu Du? Nghe tiếng chị không?”

” Nghe rồi.”

” Có chuyện gì giữa em và Khương Khắc?”

” Không có gì.”

” Đừng có nói dối chị. Nếu không sao lại đột nhiên từ chức? Nếu không có gì, sao phải nhờ chị chuyển lời cho chị Thiến, mà chẳng nhờ chị nói lại với Khương Khắc? Hay là, định tự mình nói với cậu ta?”

Đầu kia không trả lời.

” Đã có gì?” - Chị dịu dàng hỏi, ngữ khí kiên định làm người nghe có cảm giác, dù đã phạm lỗi gì, chỉ cần có thể, chị đều dang tay giúp đỡ.

” Chị Vu Hàn...” - Giọng cô nghẹn ngào, rồi khóc nức lên.

” Tiểu Du, đừng khóc, nói chị biết đã có chuyện gì?” - Vu Hàn một bên an ủi, một bên quay đầu trừng mắt Khương Khắc, chật vắn.” - Cậu đã làm cái gì?”

Khương Khắc không thể hiểu được, càng thấy bất an. Cô ấy đang khóc, nhưng tại sao? Từ chức? Đã xảy ra chuyện gì? Buổi chiều khi anh còn nói chuyện với cô, cô vẫn bình thường cơ mà, đâu có sao.

” Để tôi nói với cô ấy.” Anh yêu cầu.

” Ai nói vậy, chị Vu Hàn, anh ta đang ở đó?” - Giọng Lưu Du nghẹn ngào, còn hơi kích động.

” Ai?”

” Khương Khắc.”

” Sao anh ta có thể ở đây? Đó chỉ là tiếng TV mà thôi.” - Vu Hàn liếc Khương Khắc ở bên cạnh, trợn mắt nói dối

” Có phải đã xảy ra chuyện với cậu ta không?” Chị hỏi.

Hỏi cô ấy đang ở đâu, bảo cô ấy mau về. Khương Khắc dùng khẩu hình. (Cách để người khiếm thính trao đổi với người khác.) để nói. Anh đã nghe

thấy giọng nói đầy kích động của cô, cho nên mới đồng ý với cách làm của Vu Hàn, phải nhanh chóng bảo cô ấy về.

” Tiểu Dư, dù đã xảy ra chuyện gì, cứ về đã, được không” - Chị nói.

” Em muốn ở lại đây vài ngày.” - Cô thút thít, khàn giọng trả lời.

” Máy ngày là bao lâu? Dù cái gì đã xảy ra, chị và chị Thiến đều giúp em.”
- Chị dịu dàng khuyên lơn, vừa liếc xéo Khương Khắc bên cạnh - ” Cho dù bảo bọn chị vác gậy đánh chàng họ Sở cũng được.” (Nguyên văn ở đây là Bạc tình lang, nhưng mình nghĩ để là chàng họ Sở cho hợp với người Việt ^.^)

” Chị Vu Hàn, em khổ quá...”- Cô bắt đầu khóc.

” Nói cho chị biết em ở đâu đã.”

” Căn bản là anh ta không thật sự thích em, chỉ là nhất thời vui vẻ mà thôi. Trải qua việc tối hôm qua, em đã chẳng còn là gì với anh ta nữa rồi.”- Cô nức nở.

” Cái này là do chính tên đó nói sao?” - Vu Hàn nhìn về mặt lo lắng Khương Khắc, chẳng giống kẻ phụ tình như Lưu Dư nói chút nào.

Tiếng khóc nức nở cứ vang vọng mãi bên đầu dây kia.

” Tiểu Dư? Đừng khóc nữa, nói cho chị biết, giờ em ở đâu?”- Chị hỏi lại, cứ tìm được Tiểu Dư đã.

” Em đang ở khách sạn”- Cô nức nở, nghẹn ngào.

” Khách sạn?”- Vu Hàn ngẩn ngơ, một bên Khương Khắc nghe lời cô cũng kinh ngạc- ” Không phải vừa nói là ở Đào Viên sao?”

” Em nói dối, không muốn để chị lo.” - Giọng khào khào.

” Vậy ở khách sạn nào? Chị đến ngay.”- Vu Hàn nói.

Lưu Dư nói tên khách sạn, lập tức gác máy.

” Để tôi”- Khương Khắc kiên quyết.

” Để tôi đi cùng, nếu nhìn thấy người ngoài cửa là cậu, tôi nghĩ chắc con bé sẽ không mở cửa đâu.” - Vu Hàn nói- ” Rốt cuộc, cậu đã làm cái gì, để con bé có ý nghĩ như vậy?”

” Tôi cũng không biết”- Mày nhăn lại, anh trả lời.

Vu Hàn khẽ thở dài.

” Tóm lại, cứ tìm được Tiểu Dư đã, rồi nói sau.” Nhấn lại với Khúc Thiến vài câu, chị lên đường cùng Khương Khắc, tìm Lưu Dư.

Chương 7-3

Thấy người đứng ngoài là Vu Hàn, Lưu Dư mở cửa.

”Chị...”

Từ ‘Vu Hàn’ còn chưa nói ra, Lưu Dư thấy Khương Khắc cũng xuất hiện, hai mắt trừng lớn, muốn chạy về phòng thì cũng muộn rồi.

Khương Khắc đột nhiên vươn tay, ôm chầm lấy c, mạnh tay đến mức cô không thở nổi nữa.

Sao hấn ta lại ở đây?

Lưu Dư ngây ra như phỗng, bị anh ôm chầm một lúc mới kinh ngạc nhìn Vu Hàn, đôi mắt sung đỏ vì khóc nhiều lên án, vì sao???

” Hai người cứ trò chuyện đi đã, chị ra ngoài một lát.”- Vu Hàn vỗ vai cô, xoay người rời đi.

”Chị Vu Hàn!” Lưu Dư gọi, mà chị chỉ cười, rồi đi.

Lưu Dư ngây người trong chốc lát, rồi giãy dụa.

”Buông!”

” Muốn buông ra thì cũng được, nhưng phải nói rõ, nói cho anh biết, anh đã làm sai cái gì?” - Khương Khắc ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt sung đỏ, vừa đau lòng, vừa bất đắc dĩ.

Anh quá mức dịu dàng, làm cô tủi thân, khóc nức.

”Tránh ra, tôi không muốn nhìn thấy anh!” - Cô đẩy anh, nhưng vô ích, chỉ đứng đó nức nở.

Khương Khắc thấy cô khóc thương tâm, lo lắng, tâm loạn như ma, nhưng chính anh cũng chẳng biết mình làm sai cái gì, để cô khóc thành thế này.

”Tiểu Dư.....”

”Buông, tránh ra! Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa.” Cô giãy giụa.

”Rốt cuộc là anh làm sai chuyện gì, trước khi thẩm phán định tội phạm nhân, ít nhất cũng cho hấn biết hấn đã phạm tội gì cơ mà. Nhưng anh, quả thật không biết, như vậy không công bằng!” - Khương Khắc mày nhanh tức nói,「 ít nhất muốn cho ta biết chính mình làm sai cái gì, Tiểu Dư?」

Dùng sức giãy dụa, lại vẫn đang tránh không ra khỏi anh, Lưu Dư rốt cục buông tha cho giãy dụa, lên tiếng khóc lên.

Có người mở cửa phòng bên, tò mò nhìn hai người, nhưng dưới cặp mắt lạnh lẽo, giận chó đánh mèo của Khương Khắc, sợ quá đóng cửa. .

Khương Khắc ôm lấy người chỉ lo khóc, mà chẳng mở miệng nói gì, đi vào phòng, rồi bế cô lên giường. Ôm cô, để cô phát hết ủy khuất trong lòng. Qua một lúc lâu, tiếng khóc rốt cục nhỏ dần, rồi im bật.

”Bình tĩnh chưa?”- Anh hơi đẩy cô ra, cúi đầu dịu dàng hỏi han.

Cứng người, cô lập tức muốn tránh anh, nhưng anh không cho phép.

” Trừ phi có một lý do thuyết phục, nếu không anh sẽ không buông!”- Thái độ nghiêm khắc mà từ trước chưa hề có, anh nhìn cô.

” Anh không thương tôi...”

Lại nói ra những lời dễ gây hiểu lầm như thế? Lưu Dư khịt mũi, nhưng vẫn nói ra, nhưng bốn từ này, lại làm Khương Khắc to tiếng ngắt lời.

” Anh không yêu?” - Khương Khắc trợn trừng, nhìn cô.

” Là ai nói? Rõ ràng là chiều nay, anh nói ‘Anh yêu...’ ba từ cơ mà, sao lại nói là không?” Anh cố truy vấn.

” Chưa bao giờ tôi xin anh nói ra cả, cái loại bố thí này, tôi chả cần. Nếu muốn chia tay thì cứ trực tiếp nói ra, tôi chẳng dám gây khó dễ cho anh.”

” Bố thí? Chia tay?”- Anh kinh ngạc trừng mắt- ” Em định nói cái gì?”

” Tôi biết ngay là vốn mình chẳng thể bằng anh, nhưng vẫn không tự chủ được mà lao vào trò chơi này, nên hết thấy là gieo gió gặt bão, tôi không dám trách anh.”

” Chờ một chút, trò chơi gì? Có ý gì?”- Anh phụng phịu hỏi lại.

Cô ấy nghĩ bọn họ quen nhau chỉ là vì một trò chơi tình cảm thôi sao? Cho nên mới nghĩ, anh nói ba từ ấy là để trấn an, thuyết phục cô, mà thực tình thì anh không hề yêu. Cô ấy còn nghĩ, bởi vì anh đã chạm vào cô, cho nên muốn chia tay?

Khương Khắc cảm thấy khiếp sợ, thậm chí tức giận, nhưng dù sao anh vẫn không hiểu. Anh đã làm gì để cô hiểu lầm như vậy? Hay anh vẫn chưa cho cô một cảm giác an toàn?

Anh giận không thể át, đột nhiên buông tay, tùy cô muốn làm gì thì làm. Cảm giác vòng tay bên hông buông lỏng, Lưu Dư vốn nên lập tức nhảy ra, nhưng cô ngạc nhiên ngẩn đầu.

Anh tức giận tận trời, khuôn mặt tuấn tú lãnh túc làm người ta không rét mà run. Anh không mở miệng nói chuyện, cũng không cúi đầu nhìn cô, nhưng khiến Lưu Dư đột nhiên cảm thấy một nỗi kinh hoàng cùng sợ hãi.

” Khương Khắc...”- Cô dè dặt.

Nhưng anh không nhúc nhích, ngoảnh mặt làm ngơ, cũng không nhìn cô.

” Khương Khắc?”- Cô lại gọi.

Anh bất vi sở động, thần tuyến vẫn chưa buông lỏng, thần sắc lãnh túc, một bộ cự nhân vu thiên dậm. Anh lạnh lùng làm nước mắt cô trào ra, hít thở dồn dập.

Anh thật sự không để ý tới cô, thật sự không cần cô...

Cô nghĩ, vốn là có thể chịu được tất cả, từ khi nhận cú điện ban chiều, cô

đã thích ứng với cảm giác bị vứt bỏ. Nhưng cho tới giây phút này, cô mới nhận ra, đau đớn là do cô tự mình tưởng tượng, giờ đây mới là đau khổ thật sự.

Thốt lên đau đớn không phải khó, nói mình đau cũng vốn không đau thật, giờ cô mới biết, đây chính là cảm giác tuyệt vọng.

Anh không cần cô, không tưởng tượng hay mơ ảo, là hiện thực!

Thân thể lạnh run, mà anh vẫn không thèm để ý đến cô.

Tình huống nực cười, bởi vì rõ là cô nằm trong lòng anh, mà anh lại coi như cô không tồn tại. Lưu Dư muốn cười, nước mắt trào ra, cô đứng dậy, lẳng lặng xoay người rời đi.

Anh vẫn không nhúc nhích, cũng không mở miệng.

Cứ như thế kết thúc?

Chương 8-1

Hết thất nghiệp lại đến thất tình, Lưu Dư lại khôi phục kiếp sống vô sự, mỗi ngày đều nằm đến hơn 11, 12h mới bình minh. (Sao giống mình thế nhỏ =.=)

Sau đó, nếu không phải đọc sách, xem TV thì cũng là lên mạng, hoặc đến tiệm ăn của chị Khúc Thiên giúp việc. Mỗi ngày, sau khi tỉnh lại, chuyện thứ nhất phải làm là hôm nay nên làm cái gì? Cô phải làm lịch biểu của mình kín kẽ, để cô không thể nhớ về, đúng vậy!

Dù cô có cách để mình không nhớ anh, nhưng vô phương làm gì khi hai người không hẹn mà gặp, dù ở thang máy, hay bãi đỗ xe, hay cửa hàng tầng trệt. Chia tay mới hai tuần lễ mà thôi, số lần cô vô tình gặp anh đã vượt quá số đầu ngón tay rồi, sao cô khổ thế.

Cô còn yêu anh, dù thế nào cũng vẫn yêu, cho nên mỗi lần nhìn thấy anh đều đau lòng, nhưng cái làm cô đau khổ nhất, chính là thái độ xa cách, lãnh đạm của anh.

Tuy rằng đã chia tay, nhưng dù sao hai người cũng là hàng xóm, chẳng lẽ anh không thể cho cô một nụ cười, hoặc một cái gật đầu chào hỏi xã giao nên có sao, hay anh sợ cô sẽ hiểu lầm, sẽ gây khó dễ?

Cô thương thầm cho mình, cũng vì mỗi tình đầu vỡ lở không đáng có, có lẽ vì thế, cô trốn anh.

Anh ở thang máy, cô lập tức rời đi.

Anh xuống xe, cô ngồi im ở trong. (Có lẽ ở đây là chỉ gặp nhau ở bãi đỗ chung)

Anh bước vào cửa hàng tạp hóa, cô liền cất bước rời đi. Ngay cả đồ cần dùng cũng chẳng mua.

Anh vào tiệm mỹ (Cửa hàng của Khúc Thiên), cô liền trốn vào WC, trừ phi anh rời đi, nếu không cô sẽ không ra.

Dù sao anh cũng chẳng cần cô, như vậy, cô cũng chẳng có lý nào mà đau lòng né anh. Mà có khi đối với anh ta, đó chẳng là chuyện gì cả, cô nghĩ vậy.

Bước vào thang máy xuống bãi đỗ xe, thang máy vừa đến tầng hai chợt dừng lại, Lưu Dư không do dự, cửa mở ra, người đi đôi giày da bước vào, mà cô, cũng lập tức bước ra ngoài.

Cửa thang máy đóng lại sau lưng cô, cô tiếp tục đến tầng để xe, lòng cô cũng tựa như chiếc thang máy kia, chậm rãi đi xuống.

Anh vẫn cư xử như cô không hề tồn tại, cho dù cô cố ý trốn tránh, với anh mà nói, cô là gì cũng chẳng phải sao? Nhắm mắt lại, Lưu Dư mỗi một dựa vào vách tường, chỉ cảm thấy tim mình đốn đau đến vậy.

Cô phải làm gì để có thể quên anh, không còn đau lòng nữa? Nếu như rời đi, nếu như cắt đứt toàn mối liên hệ với anh, làm cả hai không bao giờ gặp lại, không còn cảm nhận anh ở bên cạnh, liệu cô có còn khổ đau?

Một dòng nước ấm lặng lẽ chảy dài trên khuôn mặt, cô tức giận vươn tay chùi nó đi.

Không thể như vậy! cô thảm nhũ. Hoặc cô, hoặc anh, cuối cùng phải có một kết thúc, nếu không, cứ như thế này, cô sẽ phát khùng mất.

Cô dụi mắt, quyết định đi tìm luật sư Trần bàn bạc, để xem có thể trả lại tiền thuê nhà cho anh không, mời anh rời đi, nếu không thì chính cô sẽ đi!

Cô xoay người định ấn nút, lại bị dáng người cao lớn phía sau làm cho kinh ngạc, mặt cô tái đi.

Khương Khắc.....

Chẳng phải anh đã vào thang máy sao? Nếu không sao lại ở đây?

Mặt khắc nghiệt, ánh mắt lạnh lùng, đường cong kiên cường, nhìn cô chẳng chút tình cảm nào nữa.

Đau lòng là cảm giác kịch liệt, khiến cô không thể đứng thẳng trước mặt anh nữa, cô lập tức xoay người, chạy như bay vào cửa thang máy.

Nhưng có đôi tay nhanh hơn, ôm eo cô, nắm tay cổ tay, không cho cô bỏ chạy.

” Buông!”- Cô giãy, thét.

” Còn muốn giãy tới khi nào???”- Giọng nói âm trầm như một đòn roi, quất vào trái tim cô.

Giận lẫy? Cô đau khổ như vậy, đau đến không thể hô hấp, vậy mà anh đang nói cô giận lẫy? Lưu Dư cảm thấy cô lại bị chém một nhát dao nữa, cô đau quá, đau đến mức chẳng thể than nữa rồi. Cô chẳng hề giãy ra nữa, quay đầu lại, và dòng nước mắt tuôn rơi.

” Vì sao?”- Cô hỏi.

Khương Khắc mày nhíu lại, không nói gì.

” Sao anh lại tàn nhẫn như vậy, tuyệt tình đến thế? Dù chúng ta đã chia tay, mặc dù đó chỉ là một trò chơi mà thôi, nhưng nó thật chẳng có nghĩa lý gì với anh sao?”

” Em đang nói bậy gì thế?”- Anh trách mắng.

” Nói bậy? Giận dữ?”- Cô cười giễu, nhưng nước mắt lại trào ra- ” Đúng, tôi đang chơi đùa đấy, tôi chẳng đau lòng gì cả, không được? Không phải đã chia tay rồi sao?”

Gân xanh cuộn nổi lên, anh nghiêng răng nghiêng lợi nói:

” Anh chưa hề yêu cầu chia tay!”

” Được rồi, người nói là tôi, bởi vì tôi tự hiểu được.”- Cô cười cợt, nước mắt cứ tuôn rơi.

” Tự hiểu?”

Anh trào phúng, là em tự nghĩ như vậy mới đúng!

” Tôi sẽ chẳng bám lấy anh đâu, cho nên yên tâm đi.”

” Yên tâm?” Em muốn tôi yên tâm cái gì?

” Nếu như anh cảm thấy việc tôi xuất hiện trước mặt anh thật đáng ghét thì tôi sẽ rời khỏi đây.”

Cô quyết định, chẳng cần lãng phí thời gian đi tìm luật sư Trần nữa, tự rời đi là phương pháp nhanh nhất, mà cũng dễ dàng nhất.

” Rời khỏi đây?”- Khương Khắc ngăn người.

” Đương nhiên, để đỡ khiến anh phải phiền. Được chứ?”- Cô thê lãnh cười thắm.

Đôi tay vòng ôm quanh eo cô càng nắm chặt hơn, làm cô co rúm người.

” Dám rời đi, thử xem!”- Anh trừng mắt cắn răng thốt lên.

Lưu Dư giật mình, nhưng vì quá đau lòng, cô không muốn thay đổi. Cô chẳng nói gì.

Cô lãnh đạm khiến ngọn lửa phẫn nộ bùng rục cháy trong Khương Khắc, anh lay cô.

” Nghe rõ chưa? Em dám rời đây, dám sao!”- Anh điên cuồng gào thét.

Cô muốn rời khỏi anh, rời anh!!! Cô dám?!

” Đã dám đi, thì hãy mong là đừng để anh tóm cổ em, bởi vì nếu như vậy, anh sẽ trói chặt em, cả đời! Đến cả thời gian cá nhân cũng không có, nghe rõ chưa?! Anh đã nói là làm được!”- Quá tức giận, anh thô lỗ nói lời uy hiếp.

Anh giận lại khiến Lưu Dư kinh ngạc.

Anh ta rớt cuộc là sao vậy? Không phải là cao hứng sao? Ngược lại, anh ấy lại nổi nóng, còn nói sẽ nhốt cô lại, thật chẳng hiểu ra sao!

” Có nghe không? Nghe rõ lời anh?”- Anh lắc cô càng mạnh, điên cuồng hét gào.

” Sao anh lại nổi nóng như vậy chứ?”- Cô hỏi lại, thật khó hiểu.

” Nổi giận? Còn nhận ra sao?”- Khương Khắc châm chọc.

Lưu Dư ngơ ngác, hoàn toàn không biết nói gì. Anh làm sao vậy?

” Lại đây.”- Anh cố bình tĩnh, kéo cô vào nhà

Chương 8-2

Vốn chẳng rõ mình đã làm gì để cô ấy nghi ngờ tình cảm của mình, thậm chí còn đòi chia tay. Khương Khắc bực dọc suốt hai tuần rồi. Tâm tình kém quá, đến mức mọi người xung quanh có cảm giác là lạ, nhất là mấy cấp dưới thân cận, trợ lý Uông Học Tân, thậm chí cả Giang Sâm.

Công ty vất vả nghiên cứu, tốn mất ba năm mới ra sản phẩm mới, vậy mà lại để tư liệu bị đánh cắp, anh vẫn có thể ung dung mở họp báo, xử lý công việc, nhưng lần này anh giận rồi!

Cộng sự theo anh năm năm cũng chẳng ai biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết Tổng tài khi thực nổi nóng, thật đáng sợ, ngang tầm khủng bố! Lạnh lùng, quyết đoán, hình ảnh khi xưa của anh quả thật là chỉ bằng 1 phần 10 như bây giờ!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mọi người đều tự vấn, nhưng ngoại trừ kẻ gần đây biết Tổng tài đại nhân đang vụng trộm yêu đương, Uông Học Tân cùng Giang Sâm lơ mơ chút ít, không ai biết đáp án, hơn nữa, cũng chẳng có tâm tình để đào bới!

Kẻ chịu trận còn có thể miễn cưỡng kéo dài hơi tàn, tham sống sợ chết, nhưng tên hứng chịu bão nổi là ‘Lục Triển’, công ty thực hiện việc đánh cắp, thì chẳng tốt số thế đâu.

Tuy không có chứng cứ chứng tỏ ‘Lục Triển’ ăn trộm, nhưng thông qua đủ mọi dấu hiệu, khả năng đã lên tới hơn 70%, hơn nữa với tâm tình của Khương Khắc hiện giờ, nó đương nhiên thành vật hi sinh!

Anh yêu cầu đồng nghiệp, cố ý đưa ra các tin đồn, mà vốn dĩ chúng đều có chứng cứ xác thực, để rồi cổ phiếu ngã giá, công y bị thâm tóm.

‘Lục Triển’ không phải không muốn ngăn cơn sóng dữ, nhưng với thể lực bé như tôm tép này, sao chọi được cá voi? Bọn họ không nên chọc Khương Khắc, nhất là ám toán sau lưng, mọi việc chỉ có thể tự trách họ mà thôi.

Chỉ trong hai tuần lễ mà đã thâm tóm được một công ty, làm cơn thịnh nộ trong lòng Khương Khắc nguội bốt chút đỉnh. Nhưng vẫn không dập hết được, cho nên cũng trong thời gian này, hai người chẳng nói với nhau câu nào.

Cô đang trợn anh, cô tình làm người ta phát hỏa rồi!

Anh chẳng biết mình làm gì chọc tới cô cả, mà cô ấy cũng chẳng nói chẳng rằng, cũng chẳng thèm liếc nhìn anh một cái, thậm chí không nguyện ở cùng một chỗ, cứ thấy anh là chạy mất dạng! Thật là tức chết!

Sự tình không thể cứ bỏ mặc như vậy, vì anh yêu cô!

Ai, cứ nghĩ đến đây là lại cảm thấy oan, rõ ràng là có quá nhiều mỹ nữ gọi cảm, xinh đẹp yêu thích, nhưng anh lại chỉ để ý đến tiểu yêu tinh này, quả là tự chuốc lấy khổ!

Bởi vì còn yêu, không muốn bị cô cho knock out, cho nên anh quyết định: Đói mặt tục tiếp!

Bất quá, đó là ý định, bởi vì cô chạy nhanh quá!

Cho nên anh đành phải dùng kế ôm cây đợi thỏ, bỏ cả một ngày đứng trước cửa thang máy tầng mình, chờ cô xuất hiện.

Không hề ngoài ý muốn, cô quả nhiên thấy anh, lập tức bỏ chạy ra ngoài. (Đứng ở tầng 2, có ra ngoài thì cũng chỉ vô nhà anh ý thui =.=)

Bất quá, lại hợp ý anh, cô chẳng có chỗ nào để trốn, mà nhà anh là nơi thích hợp nhất. Nhưng anh không ngờ được, còn chưa đưa cô vào nhà, mới nói vài câu mà thôi, anh suýt bị cô chọc tức đến hộc máu mà chết rồi.

Hít vào thở ra, hít sâu thở mạnh, cố hít thở mấy lần, mới có thể bình tĩnh lại, kéo tay cô, kéo cô vào nhà.

Anh hy vọng đó sẽ là một cuộc hùng biện ác liệt.

Anh chân thành hi vọng!!!!

Đi vào trong phòng, Khương Khắc trước áp người vẫn còn mờ mịt, bắt an lên ghé sofa, còn anh thì đứng đó, khoanh tay, phun khói, tính toán xử lý cô nàng.

” Anh hỏi em, rốt cuộc từ đâu ra cái chuyện anh không thương em?”- Ngắn gọn súc tích.

Lưu Dư trừng mắt, còn chưa kịp trả lời thì câu hỏi 2 đã nhanh chóng được đặt ra.

” Còn nữa, anh muốn chia tay khi nào?”- Tiếp tục- ” Là cái tai nào nghe, con mắt nào thấy anh đòi chia tay, nói đi, nói!”

Lưu Dư kinh sợ, co rúm lại.

” Tôi... Bởi vì anh... Nhưng...”

” Nói!” Anh lớn tiếng.

“.....”

Cô lên tiếng, nhưng áp úng.

” Bởi vì... À... Anh cư xử với em khác trước.”

” Thay đổi?”- Khương Khắc trừng mắt, cảm giác chóng mặt- ” Thay đổi? Cái gì? Nói rõ đi!”

Trương ra gương mặt thiết diện, đã vậy còn vô cùng nghiêm nghị, Lưu Dư

quần, rồi lại bắt an, cúi đầu trả lời.

” Hôm đó...”- Cô mở miệng, nhưng đã bị anh ngắt lời.

” Hôm đó là hôm nào?”

” Hôm trước tối em ở lại đây.” Cô cúi gằm, má hồng đỏ.

” Ừ, tiếp đi.”

” Trước đó anh luôn dịu dàng ôn nhu, nhưng vẫn toát ra bá đạo, em không thể cự tuyệt thế là bị anh bắt đi.”

” Nếu không thích như vậy, anh có thể sửa.”

Lưu Dư lắc đầu, sau đó ngẩng đầu rồi lại cúi đầu.

” Em thích anh như vậy.”- Điều đó khiến cô cảm giác, mình thuộc về anh-
” Đã quen anh như vậy, nhưng mà.....”- Giọng cô khàn khàn, giống như sắp khóc-
” Sau tối đó, thái độ của anh đã thay đổi.”

Khương Khắc nhíu mày, nát óc nhớ lại hôm sau mình đã làm những gì. Nhưng rõ là anh chẳng làm gì, thế mà cô đã đòi chia tay. Sau đó lại dùng dằng đến hôm nay.

” Rốt cuộc là anh đã làm gì, để khiến em cảm thấy như vậy?”- Anh quyết phải trực tiếp hỏi cho rõ.

Cô ngẩng đầu, cắn môi.

” Anh muốn mời em ăn cơm.”

Anh nhớ chuyện này, nhưng nó lại không xảy ra, chính là kia tràng bữa ăn lại không thành hàng, bởi vì cô nói cô trước đó đã đáp ứng Khúc Thiển đến cửa hàng giúp đỡ, cho nên mới không giải quyết được gì.

Chính là anh không hiểu vì sao cô nhắc tới chuyện này?

” Rồi.”- Anh khó hiểu.

” Anh không thèm tiếp tục nữa, mà giận em.”- Cô ‘lên án’-
” Thật giống như anh vì một lý do gì đó mà phải hẹn em, rồi khi em từ chối, anh như tránh thoát được hận khổ vậy.”

” Cái gì?”- Anh ngẩn ngơ.

” Anh bắt đầu không có kiên nhẫn nào với em!”

Khương Khắc nghẹn họng, không ngờ lại nghe được đáp án khiến anh tức hộc máu! Lý do khiến anh vò đầu bứt tóc không nghĩ ra tới nửa tháng, anh muốn bóp chết cô!!!

” Vì cái tội này mà tra tấn anh nửa tháng?” Anh tức run người, nắm vai cô lắc mạnh. (Tội anh a =.=)

Lưu Dư bị hấn lắc đầu đến choáng váng não trướng, thiếu chút nữa không nhổ ra.

” Dừng tay, đừng lắc nữa!”- Cô có sức vặn bung bàn tay nắm chặt vai mình, hít sâu- ”Thế mà nói là không có phạm lỗi gì, anh không hề nghĩ đến việc muốn chia tay sao?”

” Không có.”

Quá kiên định, Lưu Du ngẩn người.

” Lừa gạt.”

Khuông Khắc trừng mắt, nắm chặt tay, sợ mình ra tay bóp chết cô nàng này!

” Nếu không sao chẳng đến gặp tôi, cũng không thèm để ý?”

” Người đòi chia tay là ai, chắc chắn không phải là anh rồi.”

” Nhưng anh không phản đối, cũng chẳng mở miệng đòi tôi ở lại!” ƚ

Anh nổi điên.

” Lúc đó giận đến mức anh không nói được gì!”

” Nhưng hai tuần nay, anh xem em như người vô hình, không thèm để ý.”

” Vừa thấy anh, em đã chạy biến, làm sao mà để ý được?”

Chương 8-3

” Đó là về sau, lúc đầu đâu phải thế, là tại anh!”

” Lúc đó anh vẫn giận.”

” Là con trai, giận gì mà dai!”

””

Khuông Khắc tức nghẹn họng, không thể nói gì được. Đồ ngốc này, sao em không tự ngẫm lại đi, sao lại đổ mọi tội lỗi lên đầu anh? Lại còn lên án, chỉ trích anh, vớ vẩn!

” Cho nên anh phải chịu trách nhiệm, mọi thứ đều là lỗi của anh?”- Anh hít sâu, khoan tay trước ngực.

“Đúng vậy!”- Cô cũng đâu chịu thua kém, lập tức ‘học hỏi’.

” Vậy mà anh còn nhớ, hôm đó, là ai đã nói muốn ‘đi giúp chị Khúc Thiên’, rồi từ chối lời mời?”- Anh chỉ ra máu chột.

” Ừ.”

” Nếu đã như vậy, thì lỗi của anh ở đâu?”- Anh hỏi- ” Là anh không cứng rắn ép buộc em đi, hay là không lập tức vạch trần lời nói dối? Hay vì tình cảm thêm một bước, phải dụ dỗ mời đi ăn? Hay là ở chỗ không nên săn sóc quá mức, yêu thương quá đáng? Dễ gây sức ép quan hệ? Anh sai phải không, từ đầu đến cuối đều sai? Hay hi vọng anh chả cần quan tâm gì hết, cường thủ hào đoạt? (Một cụm từ để chỉ nam/ nữ ép buộc đối tượng phải

có quan hệ mật thiết với mình, thường thì đối phương ghét nam/ nữ9 đó) Muốn anh như thế thật sao?”

” Em...”

” Anh quan tâm, che chở em, không dám quá đáng, chỉ sợ không hợp lý lẽ thường, sợ dọa em không dám lại gần. Thậm chí khi cầu hôn, anh hồi hộp sắp điên lên được, nhưng phải ép bản thân bình tĩnh lại. Hôm đó, anh muốn nằm đó mãi, không muốn bước xuống giường, nhưng sợ em tỉnh lại xấu hổ, nên anh miễn cưỡng bỏ đi làm. Nói là thế, nhưng đến Công ty, anh chẳng có tâm trí nào làm việc cả, cả ngày nhìn đồng hồ, không nhìn được muốn gọi điện cho em. Nhưng khi bị em từ chối, anh đã rất thất vọng, nhưng chẳng dám có ý kiến, anh thậm chí không nên gây nhiều áp lực cho em, cũng là cho bản thân mình thời gian để thích ứng. Anh đã cố hết sức, đổi lại lại nhận được lời chia tay?!”- Anh nói xong, thở dài.

” Nói cho anh đi, nếu như đã nói hết, chúng ta có thể bắt đầu lại không?”

Lưu Dư cảm giác áy náy, đến mức không thể ngẩng đầu nhìn anh, từ đầu đến giờ, cô luôn được anh săn sóc. Nhưng chưa bao giờ, cô lại thấy đằng sau sự ân cần đó, anh phải cố gắng đến mức nào, thậm chí còn nghi ngờ anh. Cô đúng là đồ ngu ngốc!

” Xin lỗi, xin lỗi...” Giọng khào khào, cô nức nở.

Khương Khắc thở dài, ngồi cạnh cô, vỗ về, ôm cô vào lòng. Anh không muốn chọc cô khóc, chỉ là hi vọng cô thấu hiểu tâm ý của anh, chưa từng có ý đùa bỡn cô.

” Xin lỗi..... Xin lỗi.....” Cô vừa khóc vừa giải thích.

” Được rồi, anh không sao, chỉ là lúc ấy đang bức mà thôi. Đừng khóc nữa, được chứ?” Anh dỗ dành, ngồi vào bên người cô, không nói gì ôm cô vào lòng. Dù trước đó có giận dữ ra sao, trước nước mắt cô, nó đã biến mất chẳng còn gì.

Lưu Dư khóc lắc đầu, cứ nghĩ sao mình lại ngu xuẩn đến thế, nước mắt lại tuôn rơi dào dạt. Khương Khắc bất đắc dĩ than nhẹ, anh nhanh chóng nghĩ ra cách nào đó, để cô ngừng khóc, anh sợ cô khóc sưng húp mắt. Anh nâng cằm cô, cúi đầu hôn lên đôi môi, nó vẫn ngọt ngào, đến mức anh quên luôn mục đích của nụ hôn là gì.

Đầu lưỡi luôn sâu vào kẽ răng, hút lấy từng vị ngọt mềm, bàn tay không quên xoa nắn vòng ngực tròn trĩnh. Một nụ hôn trấn an, và rồi đó trở thành nụ hôn nhục dục, anh đẩy ngã cô lên sofa, triền miên không dứt.

Chương 9-1

Cái gì gọi là 'Nhất túc thất thành thiên cổ hận'? Lưu Du đã ngộ ra rồi. lúc này có rất thâm thể ngộ. (Một lần say chân thành nỗi hận nghìn đời. Ý chỉ lơ đãng làm việc gì đó khiến phải hối hận không ngừng~ Chủ bolog Vũ Điệp cốc, Mei tử, thk tử nhũ nhũ :X)

Cô hối hận vì nói thích cách sử dụng bá đạo, và rồi anh thể hiện điều đó một cách quán triệt! Cô muốn hét văng lên, cứu mạng!

Cực lực bá đạo, quá bá đạo, thực 'đáng thương', chỉ vì 'lợi ích' hai bên, làm cô không thể từ chối.

Như anh bắt cô chuyển hẳn xuống ở tầng 2, cô nói 'Không', kết quả là anh tạm' nhân nhượng', đòi lên lầu 8 ở cùng. Hơn nữa, mấy lần không 'cẩn thận' hôn cô cuồng nhiệt, suýt chút nữa biểu diễn 18 cấm trước mặt Tiểu Cương. Làm cô chẳng còn mặt mũi nào đối mặt với chị Khúc Thiên và Vu Hàn, như anh thích, xuống lầu 2.

Lại tử như khi anh cầu hôn cô, ngoài miệng thì nói cho cô thời gian mà suy nghĩ, nhưng cứng rắn đeo vào ngón áp út, cấm không cho cô tháo ra. Để anh nhìn thấy cô tháo ra là mặt xỉ ra, vô cùng ai oán nhìn cô. Thế nào tối hôm đó, cô sẽ phải 'lao động' không có thời gian mà ngủ, và sáng hôm sau, chiếc nhẫn đính viên kim cương nặng 3 karat sẽ trở lại ngay trên tay cô.

Ai! Ai! Ai! Không thể không than.

Anh chẳng phải cực kỳ thông minh sao? Chẳng lẽ không dùng đầu mà suy nghĩ, sao cô luôn nắm chặt cái nhẫn?

Cái nhẫn đính viên kim cương 3 karat! Anh muốn cô bị kẻ nào đó đi trên đường chém bay ngón tay mà cướp đi sao?

Quá khoa trương! Dù có tiền thì cũng đừng tiêu kiêu đó chứ? Nhưng may là anh còn nghe lời cô, lấy một chiếc nhẫn khác nhỏ hơn (Kim cương) thay thế. Đỡ hại cô ảo tưởng quá độ.

Đã thế còn không thèm nghe lời cô, ép buộc cô đi tham dự các yến tiệc, mua hàng đồng thứ quần áo cô chả dám mặc bao giờ.

Nhưng dù vậy, cô còn chịu được, nhưng lại bắt cô cùng đi làm với anh, phải tuyệt thực phản đối, không thể quá đáng như thế được!

Anh có nhớ là cô đã từng ở đâu làm việc không? Đã từ chức thì chớ, lại đột nhiên xuất hiện, đã vậy còn đi theo vị Tổng tài vĩ đại, chỉ mới nghĩ thôi, đã thấy có khả năng xuất hiện bao lời đồn.

Huống chi, cô đến đó làm gì, nhìn anh làm việc? Ngồi im? Ngủ? Thôi đi,

nghĩ làm gì cho mệt, lần này đừng hòng anh được đúng ý.

Nhưng nói là nói như vậy, cứ thấy kim đồng hồ từng chút từng chút đến gần con số 12, cô càng thấy hồi hộp.

Anh đã ăn cơm chưa?

Nếu như cô không đến, anh sẽ tuyệt thực?

Anh chẳng lý nào ngốc như vậy!

Nhưng sao cô có cảm giác anh thật sự sẽ bỏ cơm?

Đi tới đi lui, đi tới đi lui, Lưu Dư đành buông tha cho việc ở nhà, cầm xác ra ngoài. Cô mua một đồng hồ trà sủi bọt, quyết định, lấy việc thăm đồng sự cũ, trà trộn vào Công ty. Sau đó tìm thời cơ vào phòng của Khương Khắc.

Kỳ thật không cần phải rày rà như thế, trực tiếp gọi điện kêu Khương Khắc xuống đón cô là được, nhưng nếu vậy cô lập tức được ‘tôn vinh’.

Bảo vệ lầu một bảo vệ hình như vẫn còn nhớ cô, chỉ là liếc nhìn một chút, xác định cô chỉ ở tầng trệt, cho nên để cô vào.

Nhưng lên tầng cũng là một vấn đề lớn, phải đến quầy Tổng đài để nhận giấy Thông hành, hoặc là phải mượn từ các Quản lý. Vì vậy mới được phép bước vào hai tầng lầu có trách nhiệm điều hành toàn Công ty.

Chỉ bằng một ly nước giá 25 tệ mà có thể được quầy Tổng đài cho qua thì khó quá, cô quyết định mượn của đồng sự cũ thì tốt hơn, nhưng phiền là vẫn không nghĩ ra lý do để mượn.

Ai, nói đi nói lại, lỗi là tại Khương Khắc!

” Lưu Dư? Thật là cô? Chị cứ nghĩ là nhìn lầm, sao giờ lại đến đây?”- Vừa liếc nhìn cô, Trần Mĩ Trinh vui mừng tiếp đón.

” Tới thăm mọi người! Đây, nước uống!”- Lưu Dư mỉm cười, đặt gói đồ nặng trĩch lên bàn.

” Wa, tốt quá, còn nước. Cám ơn, Lưu Dư.”- Vừa nghe có đồ giải khát, mọi người bu lại, quên ngay công việc, nhanh tay tới lấy.

” Sao? Sao lại đột nhiên từ chức?”- Trần Mĩ Trinh hỏi.

” Không có gì, chỉ là đột nhiên xảy ra một số chuyện.”- Lưu Dư nhún vai, định bỏ qua, không trả lời.

Nhưng hình như cô đã quên khả năng của Trần Mĩ Trinh, luôn phải truy hỏi tận cùng.

” Đã xảy ra chuyện gì?”

” Không có gì...”

” Nếu không sao lại đột ngột từ chức?”- Mĩ Trinh không tin- ” Nói đi, nếu có gì khó khăn, dù chị không có tiền, nhưng ít ra có thể giúp gì đó.”

” Thật không sao.”

” Không coi chị là bạn sao?”

” A?!”

” Nếu coi chị là bạn, nói ra đi.”

Lưu Dư ngỡ ngác, nói không có gì thật ra cũng không đúng, nhưng cũng chẳng thể nói ra. Nghĩ tới nghĩ lui, cô nói ra một câu trả lời cũng không phải nói dối.

” Vốn cũng chẳng sao, nhưng bạn trai em... Ah, phải nói là vị hôn phu mới đúng, không muốn em làm việc quá sức nên mới nghỉ.”- Lưu Dư cười ngượng.

Trần Mĩ Trinh ngỡ ngác, căn bản không ngờ sẽ nghe được một câu trả lời như vậy. Cô nàng liếc nhìn tay phải (Tuông tay trái chứ nhỉ? =.=?), kích động nắm chặt.

” Đây là... Đây là...”- Cô mở trừng trừng, ngập ngừng.

” Sao vậy?”- Lưu Dư khó hiểu.

” Đây là chiếc nhẫn chỉ có 5 cái trên toàn cầu, ‘Trân ái chân ái’, đúng không?”- Trần Mĩ Trinh kích động.

S.C là hãng chuyên thiết kế trang sức tinh xảo, số lượng hữu hạn nổi tiếng toàn cầu. Tùy tiện chọn một món đồ cũng phải tới con số ‘vạn’ mà hình dung, là hàng hiệu nổi tiếng trong hàng hiệu, tinh phẩm trong tinh phẩm. Bởi vì nhận chủ trương ‘Thiết kế độc đáo’ là mấu chốt, gian quày chuyên doanh gì đó hướng đến lấy thiết kế tinh xảo, cho nên sản phẩm S.C có thể lấy từ ‘Dệt hoa trên gấm’ để hình dung.

Nghe nói, loại nhẫn này là do nhà thiết kế hàng đầu S.C chế tạo ra để làm quà kỷ niệm tặng ái thiê. Cho nên số lượng cực hiếm, mà giá lại cực kỳ cao.

Trần Mĩ Trinh quả thực sắp điên rồi, có năm mơ cô nàng cũng không nghĩ có thể tận mắt nhìn đến chiếc nhẫn này!

” S.C là cái gì?”- Lưu Dư mờ mịt.

” Ngay cả S.C cũng không biết?”- Trần Mĩ Trinh kinh ngạc, cằm sắp rớt rồi.

Lưu Dư còn lắc đầu.

” S.C là cái gì?”

” Nghe qua LV sao?”- Trần Mĩ Trinh không đáp mà hỏi lại.

Cô gật đầu, có nghe qua, hình như là túi xách hàng hiệu.

” S.C cũng có thể hiểu như LV nhưng là về trang sức, hiểu chưa?”- Trần Mĩ Trinh giải thích đơn giản.

” Cho nên chiếc nhẫn này rất quý?”

” Đại khái mấy trăm vạn đi.”- Trần Mĩ Trinh gật đầu, nếu cô nhớ không lầm.

” Cái gì?” Lưu Dư bị dọa rồi.

” Sao? Có chuyện gì?”- Nghe thấy Lưu Dư kêu la, nhân viên bu lại, hỏi.

” Không sao, chỉ là bị kích thích mà thôi.” Trần Mĩ Trinh nói, sau đó kéo Lưu Dư vào phòng WC.

Hai người đi vào WC.

” Lưu Dư, nói thật đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vị hôn phu kia sẽ rất già, nhưng cũng rất có tiền?”- Trần Mĩ Trinh hỏi.

Chương 9-2

Hơn một tháng trước, cô làm gì có bạn trai, tại sao giờ lại rơi xuống một vị hôn phu. Đã vậy lại cực kỳ giàu. Trường hợp này, dù nghĩ như thế nào cũng không có cảm giác thích hợp, như một loại giao dịch nào đó vậy.

” Cái gì?”- Lưu Dư sững sốt.

Một người già khom?

Cô nàng này sao có suy nghĩ vớ vẩn thế?

” Mĩ Trinh...” Cô vừa muốn mở miệng, thì nghe một giọng nói khiến lông tơ cả người dựng thẳng đứng.

” Lưu Dư!”

Lưu Dư giật mình quay đầu, khó tin tròn tròn mắt, Nghiêm Thục Mĩ?! Sao bà cô này lại ở đây?

” Thật không biết xấu hổ, bị nhà xưởng Đào Viên đuổi việc, lại chạy đến Tổng Công ty ở Đài Bắc. Vừa mới nhìn, tôi còn chẳng nhớ đến.”- Nghiêm Thục Mĩ trừng mắt, to tiếng quát nạt.

” Nay, đồng nghiệp, cô là người ở phân vụ nào? Sao lại nói chuyện như thế? Không biết xấu hổ? Là ai? Sao dám quát nạt người khác?”- Trần Mĩ Trinh cất tiếng bảo vệ Lưu Dư.

” Tôi nói thật, chắc cô không biết là cô ta đã từng bị quý Công ty đuổi việc? Cô ta đổ cafe lên người Tổng tài, thế nên mới bị đuổi. Tổng Công ty tại Đài Bắc chẳng lẽ không xem kỹ lí lịch rồi mới tuyển nhân viên? Sao không điều tra rõ, tại sao cô ta lại thôi việc? Hay vốn là cô ta vẫn dối trên lừa dưới?”- Nghiêm Thục Mĩ khoanh tay, cười nói.

” Lưu Dư, em vẩy đổ cafe lên Tổng tài?”- Trần Mĩ Trinh kinh ngạc.

” Chỉ là vô ý, em đâu cố tình?”- Lưu Dư nhỏ giọng cãi lại.

” Cho dù là thế đi nữa, nhưng dám mắng Tổng tài là người mù, câm điếc, còn đòi ngài ấy phải xin lỗi, cô nói như thế nào đây?”

” Tôi...”

” Đúng là vô giáo dục, lại chẳng rõ phép tắc gì! Cứ giữ cô ta lại, chỉ tổ làm Công ty mất mặt mà thôi, ai dám dùng cô, chắc Công ty đó sẽ phải hối hận.”- Nghiêm Thục Mĩ cay nghiệt- ” Nhưng hình như tôi cũng nghe nói, cô đã tự động từ chức, coi bộ cũng thức thời đấy.”

” Lưu Dư, em dám chỉ thẳng Tổng tài, còn chửi cả ngài ấy?”- Trần Mĩ Trinh truy hỏi. Cô nàng có vẻ hứng thú.

” Em không biết đó là Tổng tài...”

” Cho nên, đó là sự thật?”- Trần Mĩ Trinh khó có thể tin.

Cô chỉ dám nửa tin nửa ngờ, thật không nghĩ Lưu Dư dám làm như vậy. Thần kỳ! Lưu Dư dám mắng cả Tổng tài cơ đấy!

Về phần Lưu Dư lại cảm thấy xấu hổ vô cùng, chẳng dám nói gì. Aizzz, sao Nghiêm Thục Mĩ lại có mặt ở Tổng Công ty Đài Bắc?

” Chị Thục Mĩ, sao chị lại tới đây?”

” Sao? Tôi không thể đến?”- Nghiêm Thục Mĩ trào phúng.

” Em không phải có ý đó.”- Lưu Dư lắc đầu.

” Bởi vì chuyên sát nhập ‘Lực Triển’. Cho nên những người thuộc cấp quản lý đều phải dự họp”- Trần Mĩ Trinh trả lời.

” Sát nhập ‘Lực Triển’?” Lưu Dư sững sốt. Cô biết ‘Lực Triển’ qua một vài đồng nghiệp, mấy năm gần đây, họ sử dụng vài thủ đoạn mờ ám gây khó khăn cho Công ty, nhưng mà sát nhập? Đây là chuyện khi nào thế? Cô chỉ mới nghỉ việc tầm một tháng mà thôi, sao lại xảy ra chuyện lớn như thế?

” Ừ, sau khi em nghỉ, đây là chuyện mới xảy ra. Tóm lại, chỉ vì ‘Lực Triển’ giở trò với sản phẩm mới, cho nên Tổng tài mới nổi giận, liền xử lý nó. Mà gần đây, cả Công ty đều đang bàn tán.”- Trần Mĩ Trinh trả lời Lưu Dư, giọng nói trào phúng, xứng đáng, mà Tổng tài thật lợi hại!

” Bắt được người trộm kia chưa?”- Lưu Dư hỏi.

” Chắc là rồi.”- Trần Mĩ Trinh không dám khẳng định- ” Nhưng cứ nghĩ đến là chị tức sôi gan, em tự dưng nghỉ việc, mọi người bàn tán nghi ngờ em là thủ phạm. Vụ trộm vừa xảy ra, thì em lại từ chức, cho nên mới có việc này.”

” Cái gì?”

” Không chừng đây là sự thật.”- Nghiêm Thục Mĩ đột nhiên mở miệng, khiến Trần Mĩ Trinh cùng Lưu Dư quay đầu.”- Tôi cũng nghe nói, còn chưa bắt được.”

Lưu Dư lắc đầu, lùi lại.

” Không phải tôi...”

” Chẳng có kẻ nào tự nhận mình đã phạm tội cả.”- Nghiêm Thục Mĩ nhanh nhẹn bóp chặt cổ tay Lưu Dư.

” Cô định làm gì?”- Lưu Dư sợ hãi.

” Nói thật đi, vì tức Công ty đuổi việc, cho nên mới đi theo ‘Lục Triển’, đánh cắp tài liệu Công ty?”

” Tôi không làm!”

” Chắc chắn.”- Nghiêm Thục Mĩ bấu chặt, hấn sâu trong da thịt Lưu Dư.

” Tổng Công ty vốn dĩ được bảo vệ nghiêm ngặt, nếu không phải là người bên trong, sao có thể bị đánh cắp? Hóa ra đây mới là nguyên nhân chính, giờ thì tôi đã hiểu.”

” Không, cô đừng có ngậm máu phun người.”- Lưu Dư giãy dụa.

” Có phải tôi vu oan hay không cứ lên gặp Tổng tài đối chất đã.”- Nghiêm Thục Mĩ kéo cô rời đi.

Nghiêm Thục Mĩ vốn cao hơn 1m7, vóc dáng bé nhỏ như Lưu Dư làm sao mà chống được, cứ bị cô ta kéo đi.

” Mĩ Trinh...” Lưu Dư quay đầu cầu cứu Trần Mĩ Trinh.

Trần Mĩ Trinh cứ đứng im tại chỗ, không biết làm gì. Cô tin Lưu Dư vô tội, nhưng lời cô nàng kia, với việc Lưu Dư tạm rời cương vị quá trùng hợp, khiến cô nghi ngờ, cho nên cô không ra ngăn cản. Chờ khi cô nàng thấy Lưu Dư bị lôi đi xa, mới giật mình vội đuổi theo.

Bị một người thô lỗ kéo đi, đã khiến làm mọi người tụ tập chỉ trỏ, Lưu Dư không muốn bị mất mặt thêm nữa, cho nên chẳng dấy dụa, đi theo Nghiêm Thục Mĩ. Aizzz, ngoài thở dài, Lưu Dư chẳng biết nên làm gì nữa. Sao mọi việc lại trở nên như vậy?

” Tôi thấy chị nên buông ra thì hơn, không sẽ phải hối hận.”- Nghiêm Thục Mĩ kéo, Lưu Dư mấy lần suýt ngã.

” Tha cho cô mới là việc tôi sẽ hối hận.”- Nghiêm Thục Mĩ cười lạnh.

Xem cô nàng cứ một mực mù quáng như vậy, Lưu Dư khẽ thở dài.

” Tóm lại, tôi đã khuyên chị rồi, tôi cũng chẳng biết làm gì hơn nữa.”

Cô nhìn thang máy dần dần tiến lên từng tầng, tuy là đã đến nơi cô nghĩ bao cách để vào, nhưng với cách như thế này, nên nói gì bây giờ? Mà nói thật, chẳng thể nào?!

” Xin hỏi, hai cô có việc gì?”- Tuy là hai người có giấy thông hành, nhưng

Tiểu Linh, người làm bộ phận trực vẫn phải hỏi.

” Tôi là Nghiêm Thực Mỹ, là Trưởng phòng Hành chính tại Đào Viên. Hiện tại, tôi có một việc vô cùng quan trọng muốn báo cáo với Tổng tài.”

Tiểu Linh thoáng liếc nhìn đồng nghiệp cùng bộ phận, Ngọc Bình, ý hỏi nên xử lý trường hợp này như thế nào. Ngoài một số cán bộ cao cấp, Tổng tài cũng chỉ gặp một số khách đã hẹn trước. Mà vị đồng nghiệp này, các cô không nhận được lệnh phải tiếp đón. Nhưng cô ta lại nói có việc quan trọng cần báo cáo, các cô có cần phải xin ý kiến chỉ đạo không?

” Nên hỏi thư ký Dương đã.”- Ngọc Bình đề nghị.

Tiểu Linh gật đầu đồng ý, sau đó mỉm cười với Nghiêm Thực Mỹ.

” Xin chờ trong chốc lát.”

Rồi cô nhắc máy nội bộ.

” Thư ký Dương, có trưởng phòng Nghiêm ở Đào Viên yêu cầu gặp Tổng tài.... À, không..... Tôi biết, nhưng cô ấy có việc quan trọng cần báo cáo..... Vâng, tôi biết.”

Gác máy, cô ngẩng đầu.

” Xin lỗi, Tổng tài hiện nay đang bận, không thể gặp hai cô được. Mà nếu có việc gấp, sao cô không báo lên sếp trực thuộc ngành?”- Tiểu Linh cười.

Nghiêm Thực Mỹ rùng mắt.

” Ý cô nói là tôi không có tư cách gặp Tổng tài?”- Đôi mắt bùng ngọn lửa giận, cao giọng.

” Không, tôi không có ý như vậy.”

” Rõ là như thế!” Nghiêm Thực Mỹ nổi điên ngắt lời.” Chẳng lẽ nhân viên cấp dưới như chúng tôi chỉ có thể nói chuyện với các Thủ trưởng, lãnh đạo trực tiếp, mà chẳng thể gặp Tổng tài báo cáo? Làm việc ở Tổng Công ty Đài Bắc là hơn người? Mà tôi, cho dù chỉ là một Trưởng phòng nhỏ, cũng chẳng đến lượt một nhân viên Tổng đài khinh!”

Tiểu Linh, Ngọc Bình chây ba vệt đen, cô nàng này thật là một Trưởng phòng sao, nếu thế này thì nhân viên nhà xưởng có chất lượng thế nào nữa?

” Nghiêm Thực Mỹ, chị thấy mình nói năng có quá không vậy?”

” Câm!”- Bàn tay lại càng dùng sức bấu chặt Lưu Dư.

” Đi!”- Cô lại kéo Lưu Dư đi vào trong.

Không ngờ Nghiêm Thực Mỹ lại dám xông vào, Tiểu Linh cùng Ngọc Bình bất ngờ, vội vàng lao ra, chặn đường.

” Trưởng Phòng Nghiêm, cô không thể tiến vào!”

” Tránh ra!”- Nghiêm Thực Mỹ trách mắng.

” Trưởng Phòng Nghiêm, xin hãy lịch sự!”

” Tránh!”

Thấy hai người kia không lùi ra, Nghiêm Thực Mĩ nổi giận, xô ngã hai người, kéo Lưu Dư vào trong!

” Nếu cô dám bước vào, chúng tôi sẽ gọi bảo vệ!”

Ngọc Bình mạnh miệng, đồng thời liếc mắt bảo Tiểu Linh về bàn làm việc, tùy thời thực hiện. Cô cũng chỉ dọa thôi, cũng không muốn làm to chuyện.

” Tôi đã bắt được người trộm đi tư liệu thiết kế, các cô định không cho tôi báo cáo với Tổng tài? Đã vậy còn muốn gọi bảo vệ mang tôi đi, hai người có thấy mình ngu không?”

” Kẻ đánh cắp tư liệu thiết kế?” Ngọc Bình trừng mắt.

” Đúng vậy!”- Nghiêm Thực Mĩ đắc ý, mặt tỏ vẻ còn dám thô lỗ với tôi, nếu không muốn chết.

” Hấn ở đâu?” Ngọc Bình hỏi. Cô đâu phải con nít ba tuổi ranh, đến cảnh sát còn bó tay, thì làm sao để cho bà cô này bắt được?

” Chính là cô ta!”- Nghiêm Thực Mĩ dùng sức kéo Lưu Dư.

” Cô ấy?”- Ngọc Bình nghi ngờ.

” Tôi không làm!”- Lưu Dư lắc đầu.

Mấy người làm ở bộ phận này cô chưa gặp bao giờ, chắc sẽ không tin Nghiêm Thực Mĩ.

” Đã có chứng cứ xác thực, còn dám bao biện?”- Nghiêm Thực Mĩ cười lạnh.

” Chứng cứ?”- Lưu Dư ngây ngốc, chẳng biết chứng cứ ở đâu rơi xuống.

” Vậy thì cái nhẫn trên tay cô là từ đâu ra?”- Nghiêm Thực Mĩ ám chỉ chiếc nhẫn giá trị xa xỉ trên tay Lưu Dư.

Trước đây, cô nàng này nghèo rớt, chắc chắn là giá mà ‘Lục Triển’ đã trả, thừa kế di sản? Lừa đảo!

” Đây là...”

” Chứng cứ chứng minh cô đã bán đứng ‘Bảo Á’! Chắc đây là thù lao? Đồ phụ nữ bán ước cầu vinh!”- Nghiêm Thực Mĩ vừa dứt lời, rồi rút chiếc nhẫn ra.

” Chị đang làm gì? Trả nó lại cho tôi!”- Lưu Dư thét lớn. Muốn cướp về, nhưng mà Nghiêm Thực Mĩ lại khỏe hơn cô.

” Trả đây! Trả nhẫn cho tôi!”- Cô quên sạch, chẳng quan tâm đây là nơi nào nữa, chỉ mong nhanh chóng đòi được nhẫn. Bởi vì, đó là chiếc nhẫn Khương Khắc tặng cho cô!

Ngọc Bình, Tiểu Linh kinh ngạc đứng tại chỗ, trong chốc lát không biết nên làm cái gì bây giờ. Tiếng ồn khiến những người trong văn phòng phải chú ý.

” Có chuyện gì mà ồn vậy?”

Cứu tinh đến!

” Quản lý!”- Ngọc Bình nhanh chóng báo cáo sơ qua- ” Có vị Trưởng phòng tại phân xưởng báo cáo, đã bắt được kẻ trộm tư liệu, muốn gặp Tổng tài. Bọn em hỏi thư ký Dương, nhận lệnh yêu cầu cô ấy báo cáo với sếp trực thuộc phân bộ đã, nhưng cô ta không chịu, thế là định xông vào.”

” Thế sao lại cãi nhau? Mà người kia là ai?”- Quản lý hỏi.

” Trưởng phòng Nghiêm nói, người kia là thủ phạm.” Ngọc Bình trả lời, nhưng tự bản thân cũng không đồng ý.

” Mà hai người cãi nhau là vì vị Trưởng phòng kia cướp nhẫn của cô ấy.” Ngọc Bình kể lại mọi việc một cách tỉ mỉ.

Trong khi đó, Lưu Dư cố gắng đoạt lại nhẫn từ tay Nghiêm Thục Mĩ.

” Nghiêm Thục Mĩ, đứng có khinh người quá đáng, mau trả lại nhẫn cho tôi!”- Cô gào lên.

” Đây là chứng cứ, nếu chúng tỏ cô vô tội, tôi sẽ trả lại cho cô.”

” Đưa đây!”

Lưu Dư giận dữ, mạnh tay nhảy vào đòi lại.

Một tay bấu chặt ống áo, còn tay kia thì cố với lấy nhẫn. Nhưng sức cô không mạnh, chỉ vài ba lần đã bị Nghiêm Thục Mĩ đá văng, ngã bệt xuống.

Cú ngã khá mạnh làm Lưu Dư hoa mắt, mặt trắng bệch, mà Khương Khắc vừa nghe tiếng cãi vã, ra ngoài xem xét, vừa vặn chứng kiến.

” Tiểu Dư?!”

Anh rít gào, chạy nhanh về phía cô, cẩn thận dìu cô đứng dậy.

” Tiểu Dư? Nghe thấy anh nói gì không, mở mắt nhìn anh, Tiểu Dư.”

Nghe được tiếng nói dịu dàng quen thuộc, Lưu Dư dần mở mắt.

” Khương Khắc?”- Cô nghĩ, chắc mình ngã đau, mới tưởng tượng ra anh.

” Anh đây.” Anh nắm lấy đôi tay cô định vươn lên, vuốt ve.

” Em có sao không? Có bị thương không?”

Cảm thấy đó không phải là mơ, Lưu Dư lại cảm nhận được nỗi đau đón từ dưới mộng.

” Đau quá.” Cô nhăn nhó.

” Đau ở đâu?”

Mông. Làm sao mà Lưu Dư dám nói, chỉ lắc đầu.

” Em không sao.”

Câu trả lời không đồng nhất làm Khương Khắc nhíu mày, nhưng suy nghĩ nghiêm túc, anh đại khái có thể suy ra rồi.

Chỗ đau nơi mắt cảm chắc làm cô ấy khó mở miệng.

Còn nghĩ được xấu hổ, chắc cô ấy không sao. Anh thở phào nhẹ nhõm. Anh cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô, rồi liếc mắt nhìn đám người đang ngây ra như phỗng.

” Ai có thể giải thích cho tôi chuyện gì đang xảy ra?”

Chương 10-1

Nghiêm Thục Mĩ đứng dưới trời nắng chói chang mà sao vẫn thấy rét lạnh. Mặt tái mét, như không còn chút máu, đầu óc trống rỗng.

Lưu Dư là vị hôn thê của Tổng tài? Sao lại có thể?

Cô rốt cuộc đã làm cái gì?

Làm như không thấy mọi người trên đường chỉ trở, cô nắm chặt hai tay thành nắm, không chỉ cố gắng trấn tĩnh, mà để dụ đi cảm giác không cam tâm.

Cô vì Lưu Dư mà bị đuổi việc!

Cái loại chuyện này sao có thể xảy ra với cô!?

Cô không cam lòng!

Trừ bỏ trẻ tuổi, đáng yêu, nhỏ nhắn, và được lòng người, cô ta còn có gì mà so được với cô? Vì sao mọi người đều yêu quý con nhỏ đó? Thậm chí cả Tổng tài cũng bị nó mê hoặc?

Từ sau khi có con bé đó, cô bị mọi người quên lãng, tuy cô không quen nhiều người, nhưng đồng nghiệp cũng có lúc gặp cô tán phét, các lãnh đạo cũng thi thoảng mở miệng khen cô đôi lần. Nhưng từ khi có Lưu Dư, đồng nghiệp bị nó cướp đi, đến lời khen ngợi của sếp cũng thành khuyên răn, muốn cô học cái đối nhân xử thế từ Lưu Dư.

Học hỏi? Dựa vào cái gì? Cô ta khi ra ngoài làm việc, đến bảng 26 chữ cái tiếng anh còn không thuộc, sao cô phải học hỏi kẻ dưới như nó chứ?

Ngay từ lần đầu gặp, cô đã căm ghét nó, hiện nghĩ lại, có lẽ cô sớm biết nó sẽ đẩy cô vào tình cảnh mất việc.

Dù biết mọi việc đã xảy ra, nhưng cô không cam tâm!

Hai tay nắm thành nắm, đôi mắt hùng hục ngọn lửa căm hờn.

Sau khi Khương Khắc khiển trách đuổi việc Nghiêm Thục Mĩ, Lưu Dư cứ than ngắn thở dài.

” Anh không nên làm thế.”

” Cô ta đã làm như vậy, em còn mở miệng xin?”- Con tức của anh còn chưa tiêu đâu.

” Em không phải định xin cho chị ấy, nhưng có vẻ như anh làm hơi quá.”

” So với việc bị đui của em lúc trước, lần này chẳng phải nói cô nàng kia phạm phải tội ác tày trời sao? Anh không biết là như thế ‘hơi quá’ đấy.”

” Nhưng.....”

” Không bàn nữa.”- Khương Khắc ngắt lời cô- ” Lại đây”- Anh vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh.

Lưu Dư lập tức từ ghế sofa đơn, nhảy sang ngồi cạnh.

” Cho anh xem mông.”- Anh mở miệng.

” A?”

Cô ngơ ngẩn, khuôn mặt ửng hồng.

” Sao anh...Sao anh...”

” Ngã đầu không? Cho anh xem.”

Xem mông?

Làm ơn, sao lại làm mấy chuyện này?

” Em không sao.”- Cô lắc đầu, xoa tay.

” Thẹn gì? Cơ thể em có chỗ nào anh chưa nhìn?”- Khương Khắc nhú mày.

Lưu Dư hờn dỗi, trừng mắt, hỏi lại.

” Vậy giờ em bảo anh cởi quần, anh làm được không? Chẳng phải em cũng nhìn hết rồi sao?”

Anh ngớ người, mắt lóe lên.

” Muốn anh cởi quần? Quá tốt.”

Anh lập tức trả lời, đứng lên chuẩn bị rút thắt lưng. Lưu Dư ngẩn ngơ, vội vàng kéo anh ngồi xuống sofa, cười.

” Trời ạ, anh đừng đùa được không?” Anh nghĩ cái gì vậy, Đại sắc lang!

Nụ cười mê người kia khiến Khương Khắc bỗng chốc mềm dịu hơn, anh cúi đầu, hôn lên khóe môi đang nở.

Hai người lưu luyến ôm hôn, Lưu Dư mặt đỏ tim đập, hít thở dồn dập.

” Ha...”

” Chúng ta nên dùng cơm.”

” Nhưng anh muốn ăn...”- Giọng khàn khàn.

Lưu Dư đỏ mặt, tim đập thình thịch.

Cái đồ ngốc này, anh có nhớ hai người đang ở đâu không? Là văn phòng

a~ Đã vậy còn có cả đồng người ở bên ngoài nữa!

Không được, nếu chiều theo ý anh ấy, ở trong văn phòng này..... Vậy sao cô còn mặt mũi nào mà rời khỏi đây?

” Không, em đói! Muốn ăn cơm!”- Cô nũng nịu.

Khương Khắc than nhẹ, đứng dậy, kìm nén dục vọng,

” Đi thôi.” Anh đứng dậy.

Lưu Dư cong môi cười, cầm tay anh, đứng dậy.

” Muốn ăn cái gì?”

” Ở gần đây có món gì ngon?”

” Có cửa hàng đồ ăn khá hấp dẫn.”- Anh trả lời.

” Tiệm mì?”

” Món nướng khá ngon.”

” Thật? Em muốn ăn!”

Khương Khắc mỉm cười gật đầu.

Không để ý phản ứng đầu kinh ngạc của các đồng nghiệp, hai người tay trong tay, tình nùng mật ý rời Công ty.

Biết Khương Khắc bận rộn, Lưu Dư cùng ăn với anh, rồi mượn có hẹn với Vu Hàn, tự gọi taxi trở về.

Không có việc gì, cô nghĩ ngợi vẩn vơ, cuối cùng quyết định đến tiệm mì Khúc Thiến mở.

Khi ấy đã gần 3h chiều, cửa hàng dường như đang trong lúc nghỉ ngơi, Lưu Dư lách qua khe cửa cuốn, tiến vào trong.

Trong tiệm, Khúc Thiến cùng Vu Hàn đang coi TV, vừa gói sủi cảo, còn một bên, Tiểu Cương đang ngồi tô màu.

” Hi, cần giúp không?”

” Tiểu Dư? Sao rảnh mà đến đây?”- Vu Hàn cười.

” Đừng có coi em như người bận rộn được không?”- Cô đi vào bồn rửa tay, rồi đi ra, chuẩn bị giúp gói sủi cảo.

” Đã dùng cơm chưa? Đói thì để chị nấu?”- Khúc Thiến hỏi.

” Em no rồi, dùng xong bữa với Khương Khắc là em đến.”- Cô xé giấy, lau tay, bắt tay làm việc.

” Còn thời gian cùng ăn cơ à, chẳng phải gần đây nhiều việc lắm sao?”- Vu Hàn hỏi.

” Chị Vu Hàn, sao chị biết?” Lưu Dư kinh ngạc.

” Không xem TV?”

” A?”

” Không phải cách đây ít lâu, Công ty cậu ta vừa phát hành sản phẩm mới sao? Hơn nữa, hình như cũng vừa sát nhập một Công ty nhỏ, mấy hôm nay thời sự kinh tế đầu nói về cái này.”

” A? Anh ấy còn lên TV?”- Lưu Dư kinh ngạc.

” Không biết? Không chừng giờ chuyển kênh thời sự, cậu ta cũng xuất hiện đấy!”- Vu Hàn nói.

” Thật? Em muốn xem, muốn xem!”- Cô hưng phấn kêu gào.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy Khương Khắc lúc lên TV như thế nào, có phải cũng đẹp trai như lúc ở ngoài? Hay là nam tính hơn nữa? Đôi mắt lóe sáng chờ mong.

Khúc Thiển liếc nhìn, mỉm cười, chuyển kênh.

‘ Người giàu đứng thứ 24, Tiêu Tư Lindsey hôm qua xuất hiện trước công chúng...’

Tiếng TV lan rộng khắp cửa tiệm rộng 10 m².

‘ ... Căn cứ vào tin tức của phóng viên, vị phú hào này đến chỉ để du lịch chứ không phải vì bất kỳ công việc nào, cho nên cũng không muốn nhận lời gặp gỡ các nhà kinh tế, tài chính.’

‘ Tiêu Tư Lindsey đã 34 tuổi, dựa theo ước tính, ngài giá trị đến 2000 triệu \$, là vị Tổng tài nổi tiếng hoàn cầu. Ngài.....’

” 2000 triệu? Wa, đắt thế, đã thế còn giàu thứ 24, khủng bố!”- Lưu Dư nhận xét, nhin không được chặc thanh lắc đầu.

” Có gì đáng nói, Khương Khắc cũng có giá vài trăm triệu”- Vu Hàn nói.

” Cái gì?! Vài trăm triệu?!”- Lưu Dư khó có thể tin hết lớn.

” Không biết sao?”

Lưu Dư lắc đầu, đầu thiếu chút nữa bị trật.

” Em không biết.”

Cô chỉ biết anh là Tổng tài, hẳn là có tiền, không ngờ cũng đắt giá thế! Khoa trương quá không?!

” Thật?”- Vu Hàn giễu cợt.

” Thế càng chứng tỏ, em thích anh ấy không vì tiền tài sao?”- Lưu Dư phản bác- ” Thấy em nói đúng không, chị Thiển tí?”

Cô nhìn Khúc Thiển, chỉ thấy cô ngơ ngác nhìn màn hình, nắm tay tay chiếc sủi cảo mới gói một nửa, ngồi im không nhúc nhích, chẳng biết đang nghĩ cái gì.

” Chị Thiển?”- Cô chạm nhẹ vào chị, hỏi- ” Sao, nghĩ gì?”

Khúc Thiển lắc đầu.

” Không có gì.”

Khuôn mặt mờ mịt, lại có chút hoảng loạn, bởi vì, chị không ngờ là còn có thể nhìn lại gương mặt ấy.

Hắn ta sao lại đến Đài Loan?

Đương nhiên, chị không ảo tưởng là anh ta vì chị, nếu như anh ta còn có tình cảm, thì 4 năm trước đã không bỏ chị mà đi, để rồi đến giờ mới đuổi theo. Hắn là anh ta phải quên chị từ lâu, mà chị cũng chẳng còn muốn nhớ gì về người ấy nữa.....

” Chị Thiến?”

” A?”

Không nói gì, cứ để tâm thần bay đi nơi nào đó, Khúc THIẾN đã hai lần bị Lưu Dư gọi giục rồi, có vẻ cảm thấy không được tự nhiên, mà lại liếc nhìn có người bước vào tiệm.

” Xin lỗi, cửa tiệm đang trong giờ nghỉ, không bán.”- Chị mở miệng.

Vu Hàn, Lưu Dư cũng quay đầu nhìn lại.

” Chị Thục Mĩ?”- Lưu Dư thốt lên, vẫn chưa bỏ thói quen xưng hô ở nhà xưởng- ” Sao khéo thế, chị lại đến đây?”- Cô đứng dậy.

Nghiêm Thục Mĩ không trả lời, đột nhiên, rút con dao gọt hoa quả từ cái túi xách, vọt chạy đến Lưu Dư.

” Cẩn thận!”- Vu Hàn kinh hoàng thét lên.

Chương 10-2

Khúc Thiến cực kỳ bình tĩnh, đẩy Lưu Dư, giúp cô thoát khỏi con dao sắc, rồi vươn tay cướp con dao, mọi chuyện có thể dừng từ nước chảy mây trôi để hình dung, rồi ghì chặt, kiềm chế Nghiêm Thục Mĩ.

” Tiểu Dư, em biết cô ta?”- Chị bình tĩnh hỏi Lưu Dư.

Lưu Dư vẫn ngây ra như phỗng, không trả lời.

” Tiểu Dư.”- Vu Hàn khẽ đẩy, hỏi lại- ” Biết cô ta?”

Lưu Dư gật đầu, há hốc miệng hít thở, mới dần bình tĩnh lại.

” Chị Thục Mĩ”- Cô tiến lên, chân thành nói- ” Xin lỗi vì đã khiến chị bị đuổi việc.”

” Đừng có giả mèò khóc chuột!”- Nghiêm Thục Mĩ thét gào như kẻ tâm thần- ” Tao thề, tuyệt sẽ không tha! Cho dù tao có bị áp giải đến sở cảnh sát, cho đến khi được thả, tao sẽ lại trả thù mà nghe không?”- Cô ta thét gào, giãy dụa.

Khúc Thiến không tốn nhiều sức nhưng vẫn giữ chặt, Vu Hàn tò mò hỏi

Lưu Dư,” Làm cái gì với cô ta vậy?”

Lưu Dư nói với Khúc Thiển:” Chị Thiển, buông cô ta ra, được chứ?”

Nghe vậy, Nghiêm Thục Mĩ thoáng vẻ kinh ngạc cùng hoài nghi.

” Được sao?”- Khúc Thiển hỏi.

” Không sao, cứ buông cô ta ra.”

Khúc Thiển buông tay, lui ra phía sau.

” Tao sẽ không cảm ơn.”- Nghiêm Thục Mĩ vừa tự do, liền nhìn không chuyển mắt trừng mắt nàng lớn tiếng nói.

” Em không phải vì thế mà thả chị, em muốn nói là sẽ cố khuyên Khương Khắc thu hồi hình phạt hôm nay ở Công ty. Nếu điều đó vẫn không làm chị bớt giận, thì cứ tìm em tính toán sổ sách.”

Nghiêm Thục Mĩ trừng mắt, không biết nên làm gì.

Nó định giúp cô, giúp cô lại có việc khi xưa?

” Vì sao? Những chuyện đã qua, sao lại còn muốn giúp tôi? Không oán, không ghét?” Khó hiểu.

Lưu Dư nhìn cô.

” Nói thực, tôi cũng đã từng ghét. Nhưng đó chỉ là chuyện cá nhân, chẳng liên quan gì đến hôm nay cả, cho nên không tán thành với cách làm của Khương Khắc.”- Lưu Dư trả lời- ” Thật ra, cũng có nguyên nhân khác, dù sao cũng từng là đồng nghiệp, cho nên tôi cũng biết rõ năng lực của chị, không muốn ‘Bảo Á’ mất đi một nhân viên toàn năng.”

” Cho nên, hoàn toàn không phải vì tôi?”- Nghiêm Thục Mĩ mở miệng nói. Nói như vậy, nó đang cố thuyết phục cô nhận lời giúp đỡ, nhưng cô thật không muốn mắc nợ gì nó cả.

” Có thể nói như vậy.”- Lưu Dư nói.

” Cho nên tôi được phục chức, nhưng cũng chẳng nợ gì cô cả.”

” Ừ.”- Lưu Dư gật đầu.

Nghiêm Thục Mĩ không nói gì nữa, xoay người, rời đi, làm ba người ở lại ngây ngẩn một lúc lâu.

” Cứ như một giấc mơ vậy.”- Vu Hàn lên tiếng, quay đầu nhìn Lưu Dư- ” Tiểu Dư, có thể giải thích một chút không?”

Lưu Dư gật đầu, ngồi lại chỗ cũ, tiếp tục gói sủi cảo, vừa làm việc, vừa kể lại chuyện hôm nay, và cả mối quan hệ không mấy tốt đẹp với Nghiêm Thục Mĩ.

Vu Hàn gật đầu.

” Thì ra là thế. Nói như vậy, cô nàng bị đuổi việc cũng là trừng phạt đúng

tội, căn bản là không tại em. Sao cô ta lại giận chó đánh mèo chứ?”- Chị không đồng ý- Chúng ta nên giao thẳng cô ta về đồn mới đúng.”

” Trước kia, mẹ em thường dạy, nên tìm chỗ bao dung mà độ lượng.”- Lưu Dư mỉm cười lắc đầu.

” Ừ, nên em mới bị con quỷ hẹp hòi này bắt nạt.” Vu Hàn trợn mắt.

Lưu Dư cười, nhìn Khúc Thiển.

” Chị Thiển, có học võ?”- Cô tò mò, cảnh chị hạ gục Nghiêm Thục Mĩ quả thực đáng hâm mộ.

” Ừ, hồi trước buồn chán có học qua.”- Khúc Thiển gật đầu.

” Dạy em, em cũng muốn học.”

Vu Hàn buồn cười hỏi:” Học để làm gì?”

” Phòng thân nha.”- Lưu Dư trả lời.

” Có Khương Khắc bảo hộ là đủ rồi.”- Vu Hàn nói.

” Cứ nói là vậy, nhưng qua chuyện lúc này, may nhờ có chị Thiển, anh ấy sao kịp thời bảo vệ em? Có câu nước xa không cứu được lửa gần, cứ học là tốt nhất.”

” Nếu thế, để Khương Khắc biết, 24/24 em không bị cậu ta khoá bên người mới là lạ.”- Vu Hàn cười.

Lưu Dư thốt lên:

” Không thể!”

” Vì sao?” Vu Hàn hỏi.

” Nếu không sao em thuyết phục được anh ấy chuyện chị Thục Mĩ?”

Chắc chắn anh sẽ kiện Nghiêm Thục Mĩ, tốt nhất là để cô nàng ấy chết già trong ngục, sẽ chẳng thể nào làm hại đến cô. Nếu càng khùng bố hơn, anh sẽ sai người thủ tiêu, nhanh nhất...

Ông trời, cô cũng không muốn anh vì cô mà dính máu nha! Cho nên chuyện Nghiêm Thục Mĩ dùng dao đe dọa cô, tuyệt đối không thể cho anh ấy biết.

” Dùng cả dao chém, còn gọi là chị?”- Vu Hàn lắc đầu, vẻ mặt bệnh nặng không chữa.

” Thói quen, chưa sửa được.”- Lưu Dư cười gượng nói- ” Tóm lại, chuyện hôm nay các chị đừng cho Khương Khắc biết, được không?”- Chắp tay cầu hai vị tỷ tỷ.

” Có gì tốt?”- Mắt châu lạnh lùng liếc qua, cười khẽ.

” Có, khi kết hôn sẽ để hai vị làm phù dâu, mà hồng bao cực dày.”

Vu Hàn sững sốt.

” Đáp ứng Khương Khắc cầu hôn?”- Chị hỏi.

” Dạ.”

Lưu Dư đỏ mặt gật đầu, ngay giữa trưa khi ăn cơm, với lần cầu hôn thứ 1803, cô nhận lời.

” Wa, chúc mừng, Tiểu Dư.”

Vu Hàn, Khúc Thiển đồng thanh chúc mừng,

Lưu Dư ngượng ngùng cúi đầu, mỉm cười.

” Khương Khắc có thể lấy được em quả là phúc ba đời.”- Khúc Thiển mỉm cười.

” Không.”- Lưu Dư lắc nhẹ- ” Phải là em mới đúng.”

Dù sao không phải mỗi người đàn bà đều có cơ hội gả cho một ông chồng là Tổng tài sao? Vị này không chỉ có tiền, đẹp mặt, đã vậy lại thương cô, yêu cô.

Cười hạnh phúc, cô chân thành cảm tạ ưu ái mà ông trời ban tặng.

[Hoàn]